INDHOLD

1. ‘Disse ord talede Herren’..... s. 3
2. ‘Mine bud og love’.....……. s. 9
3. ‘Du må ikke have andre guder end mig’.....……. s. 16
4. ‘Du må ikke dyrke det’.....……... s. 22
5. ‘Du må ikke misbruge Herren din Guds navn’.....……... s. 28
6. ‘Kom hviledagen i hu’..... s. 34
7. ‘Ær din fader og din moder’.....……... s. 40
8. ‘Du må ikke slå ihjel’..... s. 46
9. ‘Du må ikke bedrive hor’.....…… s. 53
10. ‘Du må ikke stjæle’..... s. 59
11. ‘Du må ikke bære falsk vidnesbyrd’..... s. 65
12. ‘Du må ikke begære’..... s. 71
13. ‘Tro ikke, at jeg er kommen for at nedbryde loven’…..... s. 77

Lys i Mørke
Hørløkkevej 7
DK-4520 Svinninge
DK Giro 088-8850

De ti bud

Forord

Farisæerne havde lovprist de første fire bud, der fremhæver menneskets pligter over for dets skaber, som værende af langt større vigtighed end de andre seks, som beskriver menneskets pligter over for dets medmennesker. Som følge heraf manglede de i høj grad den praktiske form for gudsfrygt. Jesus havde vist folket deres store ufuldkommenhed og havde lært dem betydningen af gode gerninger ved at forkynde, at træet kendes på sine frugter. Af denne årsag var han blevet beskyldt for at ophøje de sidste seks bud over de fire første.

Den lovkyndige kom hen til Jesus og spurgte ham lige ud: "Hvilket bud er det første af alle?" Kristi svar er ligetil og magtfuldt: "Det første er: 'Hør Israel! Herren vor Gud, Herren er én; og du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl, af hele dit sind og af hele din styrke.'" Det andet ligner det første, sagde Kristus, thi det udspringer af det: "Du skal elske din næste som dig selv. Noget andet bud større end disse gives ikke." "På disse to bud hviler hele loven og profeterne."

De første fire af de ti bud er indbefattet i denne ene befaling: "Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte!" [5 Mos. 6, 5.] De sidste seks indbefattes i dette: "Du skal elske din næste som dig selv!" [3 Mos. 19, 18.] Begge disse bud er et udtryk for kærlighedens grundlæggende betydning. Man kan ikke holde det første og bryde det andet, og man kan heller ikke holde det andet, medens man bryder det første. Når Gud har den plads, der tilkommer ham på hjertets trone, vil vi også give vor næste den rette plads. Ham skal vi elske som os selv, og kun hvis vi elsker Gud af hele vort hjerte, er det muligt at elske vor næste på en upartisk måde.

Og da nu alle budene er indbefattet i kærlighed til Gud og mennesker, er følgen deraf denne, at man ikke kan bryde et enkelt bud uden at overtræde dette grundprincip. Således lærte Kristus sine tilhørere, at Guds lov ikke består af så og så mange forskellige befalinger, af hvilke nogle er af stor betydning, medens andre er af ringe betydning og ustraffet kan ignoreres. Vor Herre siger, at de fire første og de seks sidste bud er en guddommelig helhed, og lærer, at kærlighed til Gud må vise sig i lydighed over for alle hans bud.

Den Store Mester, s. 413.

Lektie 1: 26. september – 2. oktober
‘Disse ord talede Herren’

UDENADSVERS: ‘Og nu, Israel! Hvad andet kræver Herren din Gud af dig, end at du skal frygte Herren din Gud, så du vandrer på alle hans veje, og at du skal elske ham og tjene Herren din Gud af hele dit hjerte og hele din sjæl, så du holder Herrens bud og anordninger, som jeg i dag pålægger dig, for at det må gå dig vel.’ 5 Mos. 10, 12-13.

STUDIEHJÆLP: *På fast grunn,* bog 1, s. 212-216.

LEKTIENS MÅL: At besvare spørgsmålet: Er de ti bud Moses’ lov eller Guds lov?

Indledning

‘Livet og lykken, helsen og glæden afhænger af lydighed, både for mænd, kvinder og børn. Lydighed er til for vores velfærd i dette liv og i livet, der kommer. “Dengang pålagde Herren os at handle efter alle disse anordninger, idet vi frygter Herren vor Gud, for at det altid må gå os vel, for at han kan lade os blive i live, som det hidtil er sket. Og vi skal stå som retfærdige for Herren vor Guds ansigt, når vi handler efter alle disse anordninger, således som han har pålagt os.” Hvis Guds lov var blevet lært i hjemmene, hvis lydighed var blevet påbudt børnene fra deres tidligste år, hvor anderledes ville verden så ikke se ud i dag? Afholdenhed, flid og sparsommelighed ville blive set. Ondskab ville blive undgået. Dyd ville blive skattet.’ *Review & Herald,* 15. juli 1902.

‘Gud talede alle disse ord’

1. Hvem gav de ti bud? 2 Mos. 20, 1. Læs vers 2-17.

BEMÆRK: ‘Gud åbenbarede sig ikke alene i dommerens og lovgiverens frygtindgydende majestæt, men også som sit folks medlidende leder: “Jeg er Herren din Gud, som førte dig ud af Ægypten, af trællehuset.” Han, som de allerede kendte som deres fører og befrier; han, som havde ført dem ud af Ægypten, skabt en vej gennem havet, tilintetgjort Farao og hans hær og derved vist, at han stod over alle Ægyptens guder - han forkyndte nu sin lov for dem.’ *Patriarker & Profeter*, s. 152.

2. Hvordan sørgede Gud for, at de bud, han forkyndte, ville blive husket? 2 Mos. 24, 12.

BEMÆRK: 'Guds lov blev skrevet med hans egen finger på stentavler, og dermed blev det vist, at den aldrig kunne ændres eller afskaffes. Den skal bevares gennem de evige tidsaldre, uforanderlig som hans regerings principper. Mennesker har sat deres vilje imod Guds vilje, men dette kan ikke bringe hans visdoms og befalings ord til tavshed, selvom de sætter deres spekulative teorier i modsætning til den åbenbarede lære og hæver menneskelig visdom over et tydeligt "Så siger Herren."' *Counsels to Teachers, Parents and Children,* s. 248.

'Ligesom de forrige'

3. Hvad skete der med disse første stentavler? 2 Mos. 32, 15-19. Læs vers 1-6.

BEMÆRK: 'Moses blev overvældet. Han havde netop været i Guds herlige nærhed, og skønt han var blevet advaret om det, der fandt sted, var han ikke forberedt på, at Israel var sunket så dybt. Hans vrede blussede op. For at vise sin afsky for deres forbrydelse kastede han stentavlerne fra sig, så de knustes for hele folkets øjne, og viste derved, at ligesom de havde brudt deres pagt med Gud, havde Gud brudt sin pagt med dem.' *Patriarker & Profeter,* s. 160.

4. Hvordan erstattede Gud de tavler, som Moses havde slået i stykker? 2 Mos. 34, 1. 28.

BEMÆRK: 'Israelitterne, som havde overtrådt det første og det andet bud, blev, for at de ikke skulle blive fortæret af hans nærheds brændende herlighed, pålagt ikke at vise sig tæt ved det bjerg, hvorpå Gud skulle til at stige ned for anden gang at skrive loven på stentavler. Og da Moses vendte tilbage til lejren efter at have tilbragt fyrre dage på bjerget i samtale med sin Skaber, kunne de ikke engang se på hans ansigt på grund af hans ansigts herlighed. Selv Aron trak sig tilbage fra ham i skræk. Hvor meget mindre kan overtrædere se på Guds Søn, når han vil vise sig i himmelens skyer i sin Faders herlighed, omgivet af hele engleskaren, for at fuldbyrde dommen over alle, som har tilsidesat Guds bud og har trampet Kristi blod under fode.' *Signs of the Times,* 6. maj 1886.

'Du skal lægge dem ned i arken'

5. Hvad gjorde Moses med disse stentavler? 5 Mos. 10, 1-5.

BEMÆRK: 'I det allerhelligste [af tabernaklet] stod arken lavet af kostbart træ, overtrukket med guld, og i den lå de to stentavler, Gud havde skrevet de ti bud på. Over arken var sonedækket som låg over det hellige skrin, et enestående kunstværk, med to keruber af guld, en ved hver ende, fremstillet af guld i drevet arbejde. I dette rum viste Guds tilstedeværelse sig i skystøtten mellem keruberne.' *Konfrontation,* s. 341.

6. Hvordan ved vi, at stentavlerne forblev i arken selv efter, at arken var blevet taget af filisterne? 1 Kong. 8, 6-9.

7. Hvornår nævens det sidste gang i Bibelen, at arken blev set på jorden? 2 Krøn. 35, 1-3.

BEMÆRK: 'Profeten [Jeremias] gav det frygtelige svar, at kaldæerne ville vende tilbage og ødelægge byen. Ordren var givet, og den ubodfærdige by kunne ikke længer undgå de guddommelige straffedomme. "Nar ikke eder selv," sagde Herren advarende til sit folk. "Kaldæerne . . . drager ikke bort. Ja, om I så slog hele kaldæernes hær, der angriber eder, så der kun blev nogle sårede tilbage, hver i sit telt, så skulle de stå op og afbrænde denne by." Jer. 37, 9-10. De, der var tilbage i Juda, skulle vandre i fangenskab, og her skulle de gennem modgang lære det, som de ikke ville lære under mere gunstige forhold. Den hellige vægters befaling kunne ikke appelleres. I Jerusalem boede der endnu nogle retfærdige. De var blevet gjort bekendt med Guds vilje og besluttede nu at fjerne den hellige ark, som indeholdt stentavlerne med de ti bud, for at den ikke skulle falde i fjendens hænder. Med dyb sorg gemte de arken i en hule. Her skulle den være skjult for Israel og Juda på grund af deres synder. De ville aldrig få den tilbage igen. Den hellige ark er skjult endnu. Den er aldrig blevet fundet siden.' *Profeter & Konger,* s. 219-220.

'Uden at føje noget til'

8. Hvordan bekræftede Moses endnu en gang de ti bud over for Guds folk? 5 Mos. 5, 6-21.

BEMÆRK: 'Inden Moses trak sig tilbage fra sin stilling som Israels synlige leder, fik han befaling til at gentage beretningen om deres udfrielse af Ægypten og deres rejser i ørkenen; desuden skulle han ganske kort gentage loven, der var blevet forkyndt på Sinaj. Ved lovgivningen var de fleste af de nulevende israelitter for små til at forstå alvoren i det, der skete. Nu skulle de snart drage over Jordan og tage det forjættede land i besiddelse. Forinden ville Gud gøre dem bekendt med

lovens krav og indskærpe, at lydighed var betingelsen for, at det ville gå dem godt.' *Patriarker & Profeter,* s. 236.

9. Hvordan forklarede Moses, at de ti bud er fuldstændige og tilstrækkelige? 5 Mos. 5, 22. Sammenlign med Matt. 5, 17-19.

BEMÆRK: De jødiske ældste 'havde taget imod vanhellige og forvirrede fortolkninger af loven. De havde tilføjet tradition på tradition, de havde begrænset tanke- og handlefrihed, indtil Guds bud, anordninger og tjeneste var gået tabt i en uophørlig runde af intetsigende ritualer og ceremonier. Deres religion var et åg af trældom. De var blevet så bundet, at det var umuligt for dem at udføre livets nødvendige pligter uden at ansætte hedningerne til at gøre mange nødvendige ting, som det var forbudt jøderne at gøre af frygt for besmittelse. De var hele tiden ræd for at blive besmittet. Ved hele tiden at dvæle ved disse ting var deres sind blevet forkrøblede, og deres livs virkefelt var blevet indsnævret.' *Spirit of Prophecy,* bind 2, s. 108.

'For at det altid må gå os vel'

10. Hvorfor gav Gud de ti bud til sit folk? 5 Mos. 5, 29. 33; 6, 24-25.

BEMÆRK: 'Guds bud vil vare ved gennem al tid og evighed. Er de da blevet givet os som en byrde? Nej. "Dengang pålagde Herren os at handle efter alle disse anordninger, idet vi frygter Herren vor Gud, for at det altid må gå os vel, for at han kan lade os blive i live, som det hidtil er sket." Herren gav sit folk bud, så de ved at adlyde dem kunne bevare deres fysiske, mentale og moralske sundhed. De skulle leve ved lydighed; men døden er det sikre resultat af ulydighed mod Guds lov.' *Fundamentals of Christian Education,* s. 413.

11. Hvilket valg foretages der i virkeligheden, når man skal vælge mellem at adlyde de ti bud eller ikke at adlyde dem? 5 Mos. 30, 19-20.

BEMÆRK: 'Grunden til, at mænd og kvinder ikke tror på sandheden i dag, er, at den fordømmer deres livs vaner. De ser, at sandheden kræver en reform, og de kæmper imod den, fordi de hader det arbejde, der er involveret i helliggørelse. . . Der er en ret side, hans side, som erklærede: "Jeg har holdt min Faders bud" (Joh. 15, 10). "Herrens lov er fuldkommen, kvæger sjælen" (Sal. 19, 8). Der er en forkert side, hans side, som i himmelen gjorde oprør mod Gud. Sammen med hans sympatisører blev han udvist fra de himmelske sale, og fra hans handling kan vi forstå, at uanset hvor høj en stilling et menneske besidder i menigheden eller i

verden, kan han aldrig komme i himmelen, hvis han er uloyal mod Gud, og hvis han godtager menneskers love i stedet for Jehovas love, for han lever i direkte opposition til Gud. Han vil modtage straf i overensstemmelse med den indflydelsesmagt, som blev stillet på Satans side i stedet for på Guds side. Desto større talenter og indflydelse, der blev givet ham, desto større vil hans straf være. Gud vil af hans hænder kræve de sjæle, som han har vendt bort fra sandhed over til falskhed. I stedet for at lede dem til Gud, ledte han dem væk fra Gud, og deres blod vil blive krævet af ham.' *The Upward Look,* s. 140.

'Salige er de'

12. Hvordan skal Guds hellige identificeres i de sidste dage lige før Jesu genkomst? Åb. 14, 12. Se vers 14.

BEMÆRK: 'Når verden sætter Guds lov ud af kraft, hvilken virkning vil det så have på dem, som virkelig er lydige og retfærdige? Vil de blive revet med af det ondes stærke strøm? Når så mange stiller sig under mørkets fyrstes banner, vil Guds folk, som holder hans bud, så fravige deres troskab? Nej, aldrig. Ikke én, som bliver i Kristus, vil svigte eller falde. Hans efterfølgere vil bøje sig i lydighed mod en højere autoritet, end en jordisk magthaver. Når den ringeagt, der vises Guds lov, leder mange til at holde sandheden nede og vise mindre agtelse for den, vil de trofaste med større nidkærhed håndhæve dens særskilte sandheder. Vi bliver ikke overladt til os selv. Vi bør søge til hans ord med ydmyge hjerter, bede ham om råd, og overgive vor vilje til ham. Skilt fra Gud kan vi slet intet gøre.' *Herren Kommer,* 20. januar.

13. Hvilket dyrebart løfte er givet dem, der holder budene? Åb. 22, 14.

BEMÆRK: Fjendskabet mod Guds lov findes i den grad blandt kristne, at de nyeste oversættelser af Bibelen godtager en forandring, som findes i to kendte fordærvede tidlige manuskripter, Codex Sinaiticus og Codex Alexandrinus. I disse to manuskripter er "Hoi poioutes tas entolas autou" (som holder hans bud) ændret til "hoi plunontes tas stolas auton" (som tvætter deres klæder). Andre ligeledes tidlige græske manuskripter er ufuldstændige og indeholder ikke dette vers. Men flertallet af de græske manuskripter, som indeholder dette vers, skriver: "som holder hans bud," og det er sådan, dette vers er gengivet i de store reformationsbibler som King Jamesbiblen, Lutherbiblen, den franske Osterwald og Genevabiblen. Lamsas oversættelse af de gamle peshittamanuskripter, som stammer fra det andet århundrede, siger også "som holder hans bud." Tertullian (145-220) og Cyprian (200-258) citerer begge dette vers med ordlyden "som holder hans bud." Den alternative ordlyd, som fjerner lydighed mod budene, findes i alle

oversættelser, der støtter sig til Westcott & Horts "reviderede" græske Ny Testamente.
'Der er i vore dage en klasse mennesker i verden, der er selvretfærdige. De er ikke frådsere, de er ikke drankere, de er ikke fritænkere, men de ønsker at leve for sig selv og ikke for Gud. De tænker ikke på ham, og derfor regnes de blandt de vantro. Hvis det var muligt for dem at komme ind igennem portene i Guds stad, ville de ikke have ret til at spise af livets træ, for da Guds bud med alle deres krav blev forelagt dem, sagde de nej. De har ikke tjent Gud her på jorden, derfor ville de heller ikke tjene ham i Himlen.' *Lys over hverdagen,* del 2, s. 67-68.

Lektie 2: 3. –9. oktober
‘Mine bud og love’

UDENADSVERS: ‘Herren eders Gud skal I holde eder til, ham skal I frygte, hans bud skal I holde, hans røst skal I adlyde, ham skal I tjene, og ved ham skal I holde fast.’ 5 Mos. 13, 4.

STUDIEHJÆLP: *The Faith I Live By,* kap. 80.

LEKTIENS MÅL: At besvare spørgsmålet: Var de ti bud ukendt før Sinaj?

Indledning

‘Adam og Eva havde ved deres skabelse kundskab om Guds lov. Den var indprentet i deres hjerter, og de forstod dens krav over for dem. Guds lov eksisterede, før mennesket blev skabt. Den blev tilpasset hellige væseners forhold; selv engle blev styret af den. Efter faldet var retfærdighedens principper uforandrede. Intet blev fjernet fra loven, ikke en eneste af dens forskrifter kunne forbedres. Og ligesom den har eksisteret fra begyndelsen, vil den fortsætte med at eksistere gennem evighedens uendelige tidsaldre. Efter Adams overtrædelse blev lovens principper nøje arrangeret og udtrykt for at imødekomme mennesket i dets faldne tilstand.’ *God’s Amazing Grace,* s. 131.

‘Må du ikke spise’

1. Hvilken enkel lov gav Gud Adam? 1 Mos. 2, 16-17.

BEMÆRK: ‘I begyndelsen gav Gud sin lov til menneskeheden som et middel til at opnå lykke og evigt liv. De ti bud, du må, og du må ikke, er ti løfter, som vi er garanteret, hvis vi adlyder den lov, der styrer universet. “Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger!” (Joh. 14, 15.) Her er hovedindholdet af Guds lov. Betingelserne for frelse for enhver Adams søn og datter er her skildret. Denne lov med ti forskrifter om den største kærlighed, som mennesket kan præsenteres for, er Guds stemme fra himmelen, der taler til sjælen i løftet: “Gør dette, og du vil ikke komme under Satans herredømme og kontrol.” Der er intet negativt i denne lov, selvom det måske ser sådan ud. Det er GØR og Lev. Betingelsen for evigt liv er nu netop, hvad den altid har været, netop, hvad den var i Paradis før vore første forældres fald, fuldkommen lydighed mod Guds lov, fuldkommen retfærdighed. Dersom evigt liv blev givet på nogen anden betingelse end denne, ville hele universets lykke være i fare. Vejen ville være åben for syndens udødeliggørelse, med hele dens følge af ve og elendighed. Kristus mindsker ikke lovens krav. Med ord, der ikke er til at tage fejl af, fremsætter han lydighed mod den som betingelsen for evigt liv, den samme betingelse, der blev krævet af Adam før hans fald. Kravet under nådens pagt er lige så vidtrækkende som det krav, der blev givet i Eden, harmoni med Guds lov, som

er hellig, retfærdig og god. Den standard for karakteren, som er fremstillet i Det Gamle Testamente, er den samme, som er fremstillet i Det Nye Testamente. Denne standard er ikke en, som vi ikke kan opnå. I enhver befaling eller ethvert påbud, som Gud giver, er der et løfte indesluttet, det mest positive, som ligger bag ved befalingen. Gud har gjort det muligt for os at blive ligesom ham, og han vil gøre dette for alle, som ikke sætter en fordærvet vilje imellem og således gør hans nåde virkningsløs.' *God's Amazing Grace,* s. 134.

2. Kendte Eva også Guds bud? 1 Mos. 3, 3.

BEMÆRK: '"Herrens lov er fuldkommen, kvæger sjælen, Herrens vidnesbyrd holder, gør enfoldig vis." Før mennesket blev skabt, blev de himmelske væsener styret ved Guds lovs principper. Da mennesket blev skabt, gav Gud Adam og Eva en kundskab om hans ti forskrifter.' *Signs of the Times,* 8. oktober 1894.

'Men blot på ét punkt snubler'

3. Hvori bestod Evas synd, da hun spiste af den forbudne frugt?

BEMÆRK: Ved at spise af den forbudne frugt stjal Eva det, der ikke var hendes, og overtrådte således det 8. bud. Men før hun spiste frugten, begærede hun det, der ikke var hendes; således overtrådte hun det 10. bud. Ved at give frugten til sin mand forårsagede hun hans død og overtrådte således det 6. bud. Ved at foretrække fristerens ord frem for Guds ord vanærede hun sin himmelske Fader og overtrådte således det 5. bud. Ved at tjene en skabning i stedet for sin Skaber overtrådte hun det 2. bud. Ved at acceptere fristerens ord fornægtede hun Guds sandfærdighed og accepterede fristerens falske vidnesbyrd, et brud på det 9. bud. Det 7. bud siger: "Du må ikke bedrive hor." Es. 54, 5 forklarer forholdet mellem Gud og hans folk som et ægteskabsforhold, og det samme billede findes mange gange i Bibelen. Jer. 3, 8-9; Ez. 16, 28-32. Da Adam og Eva var utro mod Gud, begik de åndeligt hor med Satan. Det 3. bud siger: "Du må ikke misbruge Herren din Guds navn." Eva vidste, hvad Gud havde sagt. Hun kendte Gud godt, for hun havde talt med Gud ansigt til ansigt. Men da Satan fristede hende, besluttede hun, at Gud ikke virkelig mente, hvad han sagde. Guds navn afspejler hans karakter (2 Mos. 34, 5-7), og Evas tanker var ligegyldige angående Guds karakter. Det 1. bud siger: "Du må ikke have andre guder end mig." Eva valgte at lytte til Satans falske løfte, at de ved at spise af den forbudne frugt ville blive som Gud. Således søgte hun at sætte sig selv i Guds sted.

4. Hvilket bibelsk princip er Evas synd med til at illustrere? Jak. 2, 10-11.

BEMÆRK: 'Den, der med forsæt bryder ét bud, adlyder ikke i ånd og sandhed noget af budene. "Den, der holder hele loven, men støder an i ét stykke, er blevet skyldig i alle." (Jak. 2, 10.) Synden består ikke i ulydighedshandlingens størrelse, men i den kendsgerning, at man afviger fra Guds åbenbarede vilje i den mindste sag; for dette forhold viser, at der endnu er forbindelse mellem sjælen og synden. Hjertet er delt i sin tjeneste. Der foreligger en virkelig fornægtelse af Gud, oprør imod hans riges love. Dersom menneskene havde frihed til at tilsidesætte Herrens krav og til selv at opstille en regel for pligten, ville der blive en mangfoldighed af regler, afpasset efter de forskellige karakterer, og herredømmet ville være taget ud af Herrens hånd. Menneskets vilje ville blive betragtet som afgørende, og Guds høje og hellige vilje – hans kærlighedsforsæt med sine skabninger – ville blive vanæret og ringeagtet. Når menneskene vælger deres egen vej, stiller de sig altid i modstrid med Gud. De vil ikke få en plads i det himmelske rige, for de ligger i strid med selve de principper, der gælder i himmelen. Ved at sætte sig ud over Guds vilje tager de standpunkt sammen med den onde, Guds og menneskets fjende. Ikke af ét ord, ikke af mange ord, men af hvert ord, som Gud har talt, skal mennesket leve. Vi kan ikke være trygge, hvis vi overser et eneste ord, uanset hvor ubetydeligt det end måtte forekomme os at være. Der findes ikke et bud i loven, som ikke tjener til menneskenes gavn og lykke både i dette liv og i det tilkommende.' *Fra Naturens Talerstol,* s. 73-74.

'Abraham adlød mine bud'

5. Hvordan kan vi være sikre på, at Gud før Sinaj havde bud, som var kendt og blev holdt? 1 Mos. 26, 5.

BEMÆRK: 'Adam gjorde sine efterkommere bekendt med Guds lov, og den blev givet videre fra fader til søn i de følgende slægtled. Men til trods for den nådige plan, der var lagt til menneskets forløsning, var der kun få, der antog den og var lydige. På grund af lovovertrædelse blev verden så ond, at det blev nødvendigt at rense den for fordærvelsen ved syndfloden. Noa og hans familie tog vare på loven, og Noa lærte sine efterkommere de ti bud. Da menneskene igen gik bort fra Gud, udvalgte Herren Abraham, om hvem han sagde: "Abraham adlød mine ord og holdt sig mine forskrifter efterrettelig, mine bud, anordninger og love." 1 Mos. 26, 5.' *Patriarker & Profeter,* s. 182.

6. Hvordan bliver vi vist, at Moses og israelitterne kendte Guds bud selv før Sinaj? 2 Mos. 16, 25-26.

BEMÆRK: 'De havde ikke virkelig lidt sult. De havde indtil videre mad, men de frygtede for fremtiden. De kunne ikke se, hvordan Israels skare skulle opretholde

livet på deres lange rejser gennem ørkenen på den enkle mad, de da havde, og i deres vantro så de deres børn dø af sult. Det var Herrens vilje, at de skulle mangle mad og møde vanskeligheder, så deres hjerter skulle vendes mod ham, som hidtil havde hjulpet dem, så de kunne tro på ham. Han var rede til at hjælpe dem. Hvis de i deres nød ville kalde på ham, ville han vise dem tegn på hans kærlighed og vedvarende omsorg. Men de syntes at være uvillige til at lade deres tillid til Herren række længere, end de kunne være vidne til de vedvarende beviser på hans magt. Dersom de havde været i besiddelse af ægte tro og en urokkelig tillid til Gud, ville ubehageligheder og forhindringer eller selv virkelig lidelse være blevet båret med glæde, efter at Herren på sådan en vidunderlig måde havde virket for deres udfrielse fra trældom. Desuden lovede Herren dem, at hvis de ville adlyde hans bud, ville ingen sygdom ramme dem; for han siger: "Jeg Herren er din læge."' *Spirit of Prophecy,* bind 1, s. 221.

'Sabbatten er blevet til for menneskets skyld'

7. Hvad var det første af de ti bud, der blev forklaret for menneskeslægten? 1 Mos. 2, 2-3.

BEMÆRK: 'Ved skabelsen, da jordens grundvold blev lagt, betragtede Guds sønner med beundring Skaberens gerning, og hele den himmelske hærskare råbte af glæde. Da var det, at sabbattens grundvold blev lagt. Efter de seks skabelsesdage hvilede Gud på den syvende dag efter alt det værk, han havde udført, og han velsignede den syvende dag og helligede den, fordi han på den dag havde hvilet efter alt sit værk. Sabbatten blev indstiftet i Eden før syndefaldet og blev holdt af Adam og Eva og hele den himmelske hærskare. Gud hvilede på den syvende dag, velsignede den og helligede den.' *Budskaber til Menigheden ,* s. 260-261.

8. Hvordan mindede Gud Israels folk om begrundelsen for, at de skulle holde sabbat? 2 Mos. 20, 8-11.

BEMÆRK: 'Ligesom sabbatten har ugen sin oprindelse ved skabelsen, og den er blevet bevaret helt til vore dage gennem Bibelens historie. Gud afmålte selv den første uge som et forbillede for de følgende uger indtil tidens ende. Den bestod af syv bogstavelige dage som alle andre uger. Seks dage blev brugt til skaberværket. På den syvende hvilede Gud, og han velsignede denne dag og satte den til side som hviledag for menneskene. I loven, der blev givet ved Sinaj, anerkendte Gud ugen og de kendsgerninger, hvorpå den hviler. Efter at han havde givet budet: "Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig," og forklaret, hvad der skal udrettes på de seks dage, og hvad man ikke bør gøre på den syvende dag, angiver han grunden til, at man bør benytte ugen på denne måde, idet han viser tilbage til sit eget eksempel:

"Thi i seks dage gjorde Herren himmelen, jorden og havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende dag hvilede han; derfor har Herren velsignet hviledagen og helliget den." 2 Mos. 20, 8-11. Denne grund er både smuk og vægtig, når vi forstår skabelsesugen som en bogstavelig uge. De første seks dage i ugen har menneskene fået til at arbejde i, fordi Gud brugte den samme del af den første uge til skaberværket. På den syvende dag skal menneskene undlade at arbejde som minde om Skaberens hvile.' *Patriarker & Profeter,* s. 22.

'At holde mine bud og love?'

9. Hvordan er det gjort tydeligt, at Israels folk holdt sabbatten, før de ti bud blev givet dem ved Sinaj? 2 Mos. 16, 23.

BEMÆRK: 'Før loven blev givet fra Sinaj udførte Gud hver uge et mirakel for at indprente folket sabbattens hellighed. Han sendte manna ned fra himmelen til føde for dem, og hver dag samlede de denne manna, men på den sjette dag samlede de dobbelt så meget som sædvanligt, i overensstemmelse med Moses' instruktioner: "'Det er netop, som Herren har sagt. I morgen er en hviledag, en hellig sabbat for Herren. Bag, hvad I vil bage, og kog, hvad I vil koge, men læg det tiloversblevne til side for at gemme det til i morgen. . . Herren har givet eder sabbatten! Derfor giver han eder på den sjette dag brød til to dage. Enhver af eder skal blive, hvor han er, og ingen må forlade sin bolig på den syvende dag.' Da hvilede folket på den syvende dag."' *Review & Herald,* 28. oktober 1902.

10. Med hvilke ord irettesatte Gud de israelitter, der nægtede at huske at holde sabbatten hellig? 2 Mos. 16, 28.

BEMÆRK: 'Hver uge under det lange ophold i ørkenen overværede israelitterne et tredobbelt mirakel, der havde til hensigt at indprente dem sabbattens hellighed: der faldt en dobbelt portion manna den sjette dag, der faldt intet på sabbatten, og endelig holdt det, der var brug for på sabbatten, sig frisk, mens det, der blev gemt på andre tidspunkter, blev uspiseligt. I de omstændigheder, der er knyttet til folkets forsyning med manna, har vi et afgørende bevis på, at sabbatten ikke – som mange hævder – blev indstiftet, da loven blev givet på Sinaj. Før israelitterne kom til Sinaj, forstod de, at de havde pligt til at holde sabbatten. De var nødt til at samle en dobbelt portion manna om fredagen for at have noget til sabbatten, da der intet faldt, og herved blev hviledagens hellige karakter til stadighed indskærpet dem. Da nogle af folket alligevel gik ud for at samle manna om sabbatten, spurgte Herren: "Hvor længe vil I vægre eder ved at holde mine bud og love?"' *Patriarker & Profeter,* s. 148.

Lektie 2: 3. – 9. oktober
‘Salig er den, der har lyst til hans bud’

11. Hvilke eksempler giver Bibelen på overtrædelse af budene før Sinaj? 2 Mos. 12, 12 (1. bud); 1 Mos. 35, 2 (2. bud); 2 Mos. 5, 2 (3. bud); 2 Mos. 16, 27-28 (4. bud); 1 Mos. 9, 22 (5. bud); 1 Mos. 4, 23-24 (6. bud); 1 Mos. 26, 7-10 (7. bud); 1 Mos. 44, 7-8 (8. bud); 1 Mos. 20, 2-10 (9. bud); 2 Mos. 18, 21 (10. bud).

BEMÆRK: ‘Guds lov er som den evige trone uforanderlig i dens karakter. Billederne og skyggerne nåede modbilledet og substansen, Jesus Kristus. Ved hans død ophørte de med at have nogen magt eller betydning. Men tibudsloven, som blev indført i Eden, da verdens grundvold blev lagt, da morgenstjernerne jubled til hobe, og alle Guds sønner råbte af glæde, skulle vare lige så længe som himlene og jorden. Kristus udtalte sin velsignelse over alle, som holder Guds hellige lov: “Salige er de, som holder hans bud, for at de kan få adgang til livets træ og gennem portene gå ind i staden.”’ *Signs of the Times,* 18. juli 1878.

12. Hvilket vedvarende minde om nødvendigheden af at være lydig mod Guds lov tilvejebragte Gud for israelitterne? 4 Mos. 15, 38-41.

BEMÆRK: ‘Her påbød Gud udtrykkeligt en meget enkel klædedragt for Israels børn i den hensigt at adskille dem fra de afgudsdyrkende nationer omkring dem. Når de så på deres særlige klæder, skulle de huske, at de var Guds lovlydige folk, og at han på en mirakuløs måde havde bragt dem ud af det ægyptiske fangenskab, så de kunne tjene ham og være ham et helligt folk. De skulle ikke tjene deres egne lyster eller efterligne de afgudsdyrkende nationer omkring dem, men de skulle forblive et tydeligt adskilt folk, så at alle, der så på dem, kunne sige: Disse har Gud bragt ud af Ægyptens land, de holder tibudsloven. En israelit kunne genkendes lige så snart, man så ham, for Gud adskilte ham som sin ved hjælp af simple midler. Ordren, Israels børn fik af Gud, til at sætte en violet purpursnor på deres klæder havde ingen direkte indflydelse på deres sundhed, kun idet Gud ville velsigne dem, når de var lydige, og purpursnoren ville minde dem om Jehovas store krav og forhindre dem i at blande sig med andre nationer.’ *Testimonies,* bind 1, s. 524.

13. Hvilke løfter giver Gud de lydige? 5 Mos. 11, 26-28; Sal. 103, 17-18; 112, 1-3; Åb. 22, 14.

BEMÆRK: ‘Der er mange i den kristne verden, som hævder, at det eneste, der er nødvendigt for at blive frelst, er at have tro; gerninger er intet, tro er det eneste vigtige. Men Guds ord fortæller os, at tro uden gerninger er gold, idet den står

alene. Mange nægter at adlyde Guds bud, dog gør de meget ud af tro. Men tro må have et fundament. Guds løfter er alle givet på betingelser. Hvis vi gør hans vilje, hvis vi vandrer i sandheden, da kan vi bede om, hvad vi vil, og det skal blive udført for os. Mens vi alvorligt bestræber os på at være lydige, vil Gud høre vore bønner; men han vil ikke velsigne os i ulydighed. Hvis vi vælger ikke at adlyde hans bud, kan vi råbe: "Tro, tro, hav kun tro," og svaret vil komme tilbage fra Guds sikre ord: "Tro uden gerninger er gold" (Jak. 2, 20). En sådan tro vil kun være som et rungende malm eller en klingende bjælde. For at få gavn af Guds nåde må vi gøre vor del; vi må trofast arbejde og bære frugt, som er omvendelsen værdig.' *Faith & Works,* s. 47.

Lektie 3: 10. – 16. oktober
‘Du må ikke have andre guder end mig’

UDENADSVERS: ‘Gud talede alle disse ord og sagde: Jeg er Herren din Gud, som førte dig ud af Ægypten, af trællehuset. Du må ikke have andre guder end mig.’ 2 Mos. 20, 1-3.

STUDIEHJÆLP: *Conflict & Courage*, s. 210.

LEKTIENS MÅL: At betragte hvad det betyder ikke at have andre guder.

Indledning

‘Mennesket har sat sin vilje op imod Guds vilje, men det kan ikke bringe Guds bud til tavshed. Det kan ikke komme uden om, at det skal stå til regnskab over for en højere magt. Menneskene kan fremsætte et utal af teorier og gøre sig talløse spekulationer; de kan forsøge at sætte videnskaben op imod åbenbaringen for at afskaffe Guds lov, men budet runger med stadig større kraft: “Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.” Matt. 4, 10.’ *Profeter & Konger,* s. 304.

‘Jeg er Herren din Gud’

1. Hvilke opmuntrende ord indledte Gud de ti bud med? 2 Mos. 20, 1-2.

BEMÆRK: ‘Gud åbenbarede sig ikke alene i dommerens og lovgiverens frygtindgydende majestæt, men også som sit folks medlidende leder: “Jeg er Herren din Gud, som førte dig ud af Ægypten, af trællehuset.” Han, som de allerede kendte som deres fører og befrier; han, som havde ført dem ud af Ægypten, skabt en vej gennem havet, tilintetgjort Farao og hans hær og derved vist, at han stod over alle Ægyptens guder – han forkyndte nu sin lov for dem.’ *Patriarker & Profeter,* s. 152.

2. Hvad er det første af de ti bud? 2 Mos. 20, 3.

BEMÆRK: ‘Herren er evig. Han har livet i sig selv. Han er ikke skabt. Han er selv alle tings ophav og opretholder. Ham alene tilkommer den dybeste ærbødighed og den højeste tilbedelse. Mennesket har ikke lov til at skænke noget andet sine varmeste følelser og sine bedste kræfter. Alt, hvad der bidrager til at formindske vor kærlighed til Gud eller gribe ind i den tjeneste, vi skylder ham, gør vi til en gud.’ *Patriarker & Profeter,* s. 152.

‘Så I bliver som Gud’

3. Hvornår blev menneskeheden først fristet til at overtræde det bud? 1 Mos. 3, 5.

BEMÆRK: ‘Her kom løgnens fader med sin påstand i direkte modstrid til Guds udtrykte ord. Satan forsikrede Eva, at hun var blevet skabt udødelig, og at det ikke var muligt for hende at dø. Han fortalte hende, at Gud vidste, at hvis de spiste af kundskabens træ, ville deres forstand blive oplyst, udvidet og forædlet, og det ville gøre dem Gud lig. Og slangen svarede Eva, at Guds befaling, der forbød dem at spise af kundskabens træ, blev givet dem for at holde dem i en underordnet tilstand, så de ikke skulle få kundskab, som var magt. . . Eva tænkte, at slangens tale var viis. Hun betragtede Guds forbud som værende uretfærdig. Hun så med længsel på træet, der var fyldt med frugt, der forekom at være meget lækker.’ *Review & Herald,* 24. februar, 1874.

4. Hvordan havde Satan selv vist det samme ønske? Es. 14, 12-14.

BEMÆRK: ‘Lucifer havde sagt: jeg vil være “den Højeste lig!” (Es. 14, 12. 14), og ønsket om selvophøjelse havde bragt strid ind i de himmelske boliger og havde bortjaget en stor del af Guds hærskare. Hvis Lucifer virkelig havde ønsket at blive som den Højeste, ville han aldrig have forladt den plads, der var tildelt ham i Himmelen; thi den Højestes ånd giver sig udtryk gennem uselvisk tjeneste. Lucifer ønskede Guds magt, men ikke hans egenskaber. Han søgte den øverste plads for sig selv, og enhver skabning, der drives af hans ånd, vil gøre det samme. Derfor vil fjendskab, uenighed og strid være uundgåelig. Herredømmet bliver den stærkestes sejrspris. Satans rige er et magtens rige; hver enkelt betragter enhver anden som en hindring på vejen til hans egen ophøjelse eller som et springbræt, ved hjælp af hvilket han selv kan nå til en højere stilling.’ *Den Store Mester,* s. 296.

‘Når I stiller jer til rådighed for en som lydige trælle’

5. Hvilket princip viser, hvem der virkelig er vor Gud? Rom. 6, 16.

BEMÆRK: ‘Rigtig mange, som bekender sig til at være Kristi tjenere, tilhører ham ikke. De bedrager deres sjæle til deres egen ødelæggelse. Mens de bekender sig til at være Kristi tjenere, lever de ikke i lydighed mod hans vilje. “Ved I ikke, at når I stiller jer til rådighed for en som lydige trælle, så er I trælle under ham, som I lyder, enten under synden til død eller under lydigheden til retfærdighed?” Der er mange,

der adlyder en anden mester samtidig med, at de bekender sig til at være Kristi tjenere, idet de dagligt arbejder imod den Mester, som de bekender sig til at tjene. "Ingen kan tjene to herrer; han vil jo enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon."' *Testimonies,* bind 2, s. 442.

6. Hvad er hjertet af det første bud? 5 Mos. 6, 5. Sammenlign med Jos. 22, 5.

BEMÆRK: 'Den sande kristne vil give Gud førstepladsen i alle livets forhold. Ingen ærgerrige motiver får lov at kølne hans kærlighed til Gud. Han vil uafladelig bestræbe sig på at lade al ære tilflyde sin himmelske Fader. Det er, når vi trofast ophøjer Guds navn, at vore impulser er under guddommelig kontrol, så at vi kan udvikles åndeligt og intellektuelt.' *Profeter & Konger,* s. 37.

'Elsk ikke verden'

7. Hvilken konkurrerende kærlighed er vi blevet advaret imod? 1 Joh. 2, 15-16.

BEMÆRK: 'Kristus siger ikke, at menneskene ikke vil eller ikke skal tjene to herrer, men at de *ikke kan.* Guds interesser og mammons interesser har intet fællesskab, ingen forbindelse med hinanden. Netop hvor en kristens samvittighed opfordrer ham til at lade være, pålægger ham at fornægte sig selv og byder ham at standse, vil en verdslig overskride grænsen for at følge sine egoistiske tilbøjeligheder. På den ene side af grænsen står Kristi selvfornægtende efterfølger, på den anden finder vi den, der elsker verden og vil behage sig selv – den modesyge og letsindige, der svælger i forbuden vellyst. På denne side af stregen må en kristen ikke træde. Ingen kan stille sig neutral; der gives ingen mellemklasse, der hverken elsker Gud eller tjener retfærdigheds fjende. Kristus skal leve i sine menneskelige redskaber, virke gennem deres evner og handle gennem deres kræfter. Deres vilje må være hans vilje underlagt; de må handle i hans Ånd. Da er det ikke længere dem, der lever, men Kristus lever i dem. Den, der ikke overgiver sig helt til Gud, beherskes af en anden magt og lytter til en anden stemme, hvis tale er af en ganske anden art. Halv tjeneste stiller vedkommende på fjendens side som en dygtig medhjælper for mørkets hærskarer. Når mennesker, som giver sig ud for at være Kristi stridsmænd, slutter sig til den ondes forbund og hjælper til på hans side, optræder de selv som Kristi fjender. De svigter et helligt hverv. De danner et led mellem Djævelen og de sande stridsmænd, således at fjenden til stadighed virker gennem disse redskaber for at stjæle Kristi stridsmænds hjerter.' *Fra Naturens Talerstol*, s. 118-119.

8. Hvordan viste Jesus umuligheden af at tjene to guder? Matt. 6, 24.

BEMÆRK: 'Når vi sætter Gud over alt andet, vil vi også værdsætte timelige ting sådan, som vi bør. Dersom vi ærligt og ydmygt beder om kundskab og evne til at benytte Herrens ejendom på den rette måde, vil vi få visdom fra det høje. Men dersom vi holder fast ved vore egne tilbøjeligheder og ønsker og forestiller os at penge kan give lykke uafhængigt af Gud, bliver de en tyran, som styrer os. Vi sætter vor lid til dem og dyrker dem som en Gud. Ære, sandhed og retfærdighed bliver ofret på deres alter. Kravene i Guds ord bliver tilsidesat, og verdens skik og brug, som er indstiftet af kong Mammon, bliver enerådende.' *Det Kristne Hjem,* s. 290.

'Udgiver sig selv for at være Gud'

9. Hvilket stort frafald, som bryder det første bud, advarede Paulus imod? 2 Tess. 2, 3-4.

BEMÆRK: 'Dette kompromis mellem hedenskab og kristendom resulterede i udviklingen af "det lovløshedens menneske," om hvem profetierne spåede, at det ville sætte sig op mod Gud og ophøje sig over ham. Dette den falske religions gigantiske system er et mesterstykke fra Satans side – et monument over hans anstrengelser for at anbringe sig selv på tronen for at regere verden efter sin vilje. Engang prøvede Satan at indgå et kompromis med Kristus. Han kom til Guds Søn i ørkenen for at friste ham og viste ham al verdens riger og deres herlighed og tilbød at give ham det hele, hvis han blot ville anerkende mørkets fyrstes overherredømme. Kristus afviste den formastelige frister og tvang ham til at trække sig tilbage. Men Satan har større held med sig, når han stiller mennesker over for de samme fristelser. For at sikre sig verdslig fortjeneste og ære blev kirken forledt til at søge jordiske stormænds gunst og støtte; og da den således havde forkastet Kristus, blev den foranlediget til at vise troskab mod Satans repræsentant – Roms biskop. Det er en af romerkirkens førende læresætninger, at paven er Kristi kirkes synlige overhoved, udstyret med øverste myndighed over bisper og præster i hele verden. Ikke nok med det, men paven har påtaget sig Guddommens titler. Han kaldes "Kristi stedfortræder" og erklæres for ufejlbarlig. Han kræver alle menneskers hyldest. Det samme krav, som Satan stillede under fristelserne i ørkenen, stiller han den dag i dag gennem romerkirken, og talrige menneskeskarer er rede til at hylde ham.' *Konfrontation,* s. 37-38.

10. Hvordan vil hele verden forledes til at overtræde det første bud? Åb. 13, 3-4. 12-16.

BEMÆRK: 'Den trængselstid, som ligger foran Guds folk, kræver en urokkelig tro. Hans børn skal gøre det klart, at de tilbeder Herren alene, og at intet – selv døden – kan få dem til at give efter og tilbede falske guder. Da vil guldet blive skilt fra slaggerne. Da vil mangen stjerne, som vi har beundret for dens glans, slukkes. De, der har båret de hellige klæder uden at være iklædt Kristi retfærdighed, vil da stå i deres nøgenheds skam. I alle jordens lande findes mennesker, som ikke har bøjet knæ for Ba'al. Når mørke skjuler jorden og dunkelhed folkene, vil disse trofaste sjæle skinne som himmelens stjerner, der kun er synlige om natten. Når frafaldet er størst og Satan gør sig den største anstrengelse for at få "alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle" til under trussel om dødsstraf at give sig selv et mærke som tegn på, at de holder en falsk hviledag, vil disse trofaste skinne "som himmellys i verden." Fil. 2, 15. Jo mørkere natten er, jo klarere vil de skinne.' *Herren Kommer,* 7. juli.

'Tjene ham alene'

11. Hvilket eksempel gav Jesus, da han blev fristet til at overtræde det første bud? Matt. 4, 8-10.

BEMÆRK: 'Denne verdens riger blev tilbudt Kristus af ham, der havde vakt oprør i Himmelen; han ville købe Kristi hyldest til det ondes principper. Men Jesus ville ikke lade sig købe. Han var kommen for at oprette et retfærdighedens rige, og han ville ikke svigte sine formål. Satan nærmer sig mennesker med den samme fristelse, og her har han mere held med sig end over for Kristus. Han tilbyder mennesker denne verdens riger på den betingelse, at de anerkender hans herredømme. Han kræver, at de opgiver deres hæderlighed, lader hånt om samvittigheden og hengiver sig til selviskhed. Kristus byder dem først søge Guds rige og hans retfærdighed, men Satan går ved deres side og siger. "Hvordan det så end forholder sig med det evige liv, så må du for at skaffe dig fremgang i denne verden tjene mig. Hele dit velfærd ligger i min hånd. Jeg kan give dig rigdom, fornøjelser, ære og lykke. Lyt nu til mit råd. Lad være med at lade jer rive med af underlige forestillinger om ærlighed og selvopofrelse. Jeg skal nok berede vejen for jer." På denne måde lader mange sig bedrage. De samtykker i at leve for at tjene deres eget jeg, og Satan er tilfreds. Medens han lokker dem med håbet om verdslige goder, vinder han herredømmet i deres sjæl. Men han tilbyder det, som han ikke er berettiget til at give, og som snart skal vristes fra ham. Til gengæld narrer han dem for deres adkomst til Guds børns arv.' *Den Store Mester,* s. 81.

12. Hvilket råd gav Jesus dem, som er fristet af denne verdens ting? Matt. 6, 33.

Lektie 3: 10. – 16. oktober

BEMÆRK: '"Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund." Ofte kommer en Kristi discipel i forhold, hvor han ikke kan tjene Gud og dog fremme sine verdslige foretagender. Måske viser det sig, at lydighed over for et tydeligt krav fra Gud vil afskære ham fra at tjene til livets underhold. Satan ville gerne få ham til at tro, at han må ofre sin faste overbevisning. Men det eneste, vi i denne verden kan stole på, er Guds ord. "Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift." Matt. 6, 33. End ikke i dette liv tjener det til vor fordel at vige bort fra at gøre vor himmelske Faders vilje. Når vi får kendskab til kraften i hans ord, skal vi ikke gå ind på Satans forslag for at skaffe os føde eller frelse vort liv. Det eneste, vi skal spørge om, er dette: Hvad er Guds vilje? og hvordan lyder hans løfter? Når vi ved dette, skal vi adlyde det ene og stole på det andet.' *Den Store Mester,* s. 75.

Lektie 4: 17. – 23. oktober
‘Du må ikke dyrke det’

UDENADSVERS: ‘Du må ikke gøre dig noget udskåret billede eller noget afbillede af det, som er oppe i himmelen eller nede på jorden eller i vandet under jorden; du må ikke tilbede eller dyrke det, thi jeg Herren din Gud er en nidkær Gud, der indtil tredje og fjerde led straffer fædres brøde på børn af dem, som hader mig, men i tusind led viser miskundhed mod dem, der elsker mig og holder mine bud!’ 2 Mos. 20, 4-6.

STUDIEHJÆLP: *Testimonies to Ministers,* s. 98-104.

LEKTIENS MÅL: At besvare spørgsmålet: Hvilken betydning har det 2. bud for kristne i dag?

Indledning

‘Vi kan godt tilbede afguder uden noget synligt alter eller noget billede, som øjet kan se. Det er lige så let at lave en afgud ud af elskede ideer eller genstande som at forme guder af træ eller sten. Tusinder har falske forestillinger om Gud og hans egenskaber. De tjener lige så virkelige falske guder, som Ba’als tjenere gjorde det. Tjener vi den sande Gud, som han er åbenbaret i sit ord, i Kristus og i naturen, eller dyrker vi hellere en filosofisk afgud?’ *Lift Him Up,* s. 143.

‘Noget udskåret billede’

1. Hvilken skik advarede Gud sit folk imod? 2 Mos. 20, 4.

BEMÆRK: ‘Ægypterne henledte israelitternes opmærksomhed mod deres eget folk, som tilbad guder efter deres eget valg – guder, som israelitterne kaldte falske guder. De sagde triumferende, at deres guder havde givet dem fremgang, mad, klæder og store rigdomme, og at deres guder også havde givet israelitterne i deres hænder for at tjene dem, og at de havde magt til at undertrykke dem og ødelægge deres liv, så de ikke ville være et folk. De gjorde nar af den ide, at hebræerne nogen sinde skulle befries fra trældom. Farao pralede med, at han gerne ville se deres Gud befri dem af sine hænder. Disse ord ødelagde håbet hos mange af Israels børn. Det forekom dem, at det virkelig var, som kongen og hans rådgivere havde sagt. De vidste, at de blev behandlet som slaver, og at de måtte udholde netop det mål af undertrykkelse, deres fogeder og herskere måtte pålægge dem. Deres drengebørn var blevet jagtet og dræbt. Deres eget liv var en byrde, og de troede på og tilbad himmelens Gud. Da satte de deres tilstand i kontrast med ægypternes. De troede overhovedet ikke på en levende Gud, der havde magt til at frelse eller til at

tilintetgøre. Nogle af dem tilbad afguder, billedstøtter af træ og sten, mens andre valgte at tilbede solen, månen og stjernerne; dog havde de fremgang og rigdom. Og

nogle af hebræerne tænkte, at dersom Gud var over alle guder, ville han ikke således lade dem forblive en afgudsdyrkende nations slaver.' *The Story of Redemption,* s. 114.

2. Hvorfor var denne advarsel nødvendig? Jos. 24, 2.

BEMÆRK: 'Abraham måtte forlade sit land og sin faders hus og vandre i et fremmed land, så han med succes kunne introducere den nye orden i sin husstand. Guds forsyn skulle altid åbne nye metoder, og der skulle være fremgang fra generation til generation, for i verden at bevare kundskab om den sande Gud, om hans love og bud. Dette kunne kun gøres ved at dyrke religionen derhjemme. Men det var ikke muligt for Abraham at gøre dette, mens han var omgivet af sine afgudsdyrkende slægtninge og venner. Han måtte ved Guds befaling drage ud alene og lytte til Kristi stemme, Israels børns leder. Jesus var på jorden for at instruere og uddanne Guds udvalgte folk. Abraham besluttede at adlyde Guds lov, og Herren vidste, at han ikke ville svigte sin hellige pligt – han ville ikke overgive sig til nogen anden leder end ham, som han følte sig forpligtet til at adlyde.' *Fundamentals of Christian Education,* s. 286.

'De fremmede guder, der findes hos eder'

3. Hvilke tidlige eksempler på tilbedelse af andre guder findes i Bibelen? 1 Mos. 31, 30. Læs vers 20-35. 1 Mos. 35, 2-4.

BEMÆRK: Jakob 'vidste, at der i denne sag var grund til selvfordømmelse, og han begyndte at overveje sin egen adfærd ved at tillade sin elskede Rakel at skjule hendes faders afguder, som hun havde stjålet, da han straks burde have tilintetgjort alt, hvad der kunne lede til hedenskab. Der var falske guder i Israels lejr, og han havde ikke benyttet hurtige midler til at tilintetgøre dem; og afgudsdyrkelse blev mere eller mindre praktiseret af hans husstand. Han vidste, at dersom Gud på det tidspunkt skulle behandle dem i overensstemmelse med deres forbrydelse, ville han tillade de omkringliggende nationer at hævne sig på dem.' *Signs of Times,* 4. december 1879.

4. Hvor hurtigt glemte Israels folk det andet bud? 2 Mos. 32, 1-4.

BEMÆRK: 'Aron var blevet velsignet og æret langt mere end folket, og derfor var hans synd så graverende. Det var Aron, "Herrens hellige" (Sal. 106, 16), der havde lavet afguden og kundgjort festen. Det var den mand, der var blevet udnævnt til Moses' talsmand, og om hvem Gud selv havde sagt: "Han, ved jeg, kan tale for

sig" (2 Mos. 4, 14), der havde undladt at standse afgudstilbederne i deres himmelstormende forsæt. Han, som Gud havde benyttet til at bringe straffedomme over både ægypterne og deres guder, havde ganske roligt hørt på råbet foran det støbte billede: "Her, Israel, er din gud, som førte dig ud af Ægypten!" Det var den mand, der havde været sammen med Moses på bjerget og skuet Herrens herlighed og set, at der intet var i denne herlighed, som kunne afbildes. Det var ham, der havde forvandlet denne herlighed til et billede af en okse. Han, som Gud havde betroet at styre folket i Moses' fravær, havde anerkendt deres oprør. "På Aron blev Herren vred, så han ville tilintetgøre ham." 5 Mos. 9, 20.' *Patriarker & Profeter,* s. 161.

'Jeg Herren din Gud er en nidkær Gud'

5. Hvilken påmindelse gav Gud sit folk angående sin karakter? 2 Mos. 20, 5.

BEMÆRK: 'Det andet bud forbyder tilbedelse af den sande Gud ved hjælp af billeder. Mange hedenske folk hævdede, at deres billeder blot var afbildninger eller symboler, gennem hvilke de tilbad guddommen; men Gud har erklæret en sådan tilbedelse for synd. Hvis menneskene forsøgte at lade materielle ting repræsentere den evige Gud, ville de få en lav opfattelse af ham. Hvis sindet blev vendt bort fra Guds uendelige fuldkommenhed, ville det tiltrækkes mere af det skabte end af Skaberen, og når menneskets forestillinger om Gud forringes, nedværdiges mennesket selv. "Jeg Herren din Gud er en nidkær Gud." Ægteskabet benyttes som et billede på det nære, hellige forhold mellem Gud og hans folk. Da afgudsdyrkelse er åndeligt hor, kaldes Guds mishag derover med rette nidkærhed. "Der indtil tredje og fjerde led straffer fædres brøde på børn af dem, som hader mig." Det kan ikke undgås, at børnene kommer til at lide under følgerne af deres forældres forkerte handlinger; de straffes dog ikke for forældrenes synd, medmindre de selv er delagtige i den. Men i almindelighed går børnene i forældrenes fodspor. På grund af de arvelige anlæg og forældrenes eksempel får sønnerne del i fædrenes synd. Forkerte tilbøjeligheder, unaturlige lyster og lave moralske grundsætninger såvel som fysisk sygdom og degeneration går i arv fra fader til søn indtil tredje og fjerde slægtled. Denne frygtelige sandhed burde virke som en vældig bremse på menneskenes tilbøjelighed til at synde.' *Patriarker & Profeter,* s. 152.

6. Hvordan vil Gud i kontrast hertil behandle dem, som er lydige mod ham? 2 Mos. 20, 6.

BEMÆRK: 'I forbudet mod afgudsdyrkelse i det andet bud ligger der samtidig et påbud om at tilbede den sande Gud, og lønnen for at være tro mod ham er

miskundhed i tusind led. I modsætning hertil når straffen over dem, der hader ham, kun til tredje og fjerde led.' *Patriarker & Profeter,* s. 153.

'Som dem skal de, der laved dem, blive'

7. Hvordan forklarede Esajas, at det var unyttigt at lave afguder? Es. 40, 18-19. Sammenlign med Sal. 115, 4-8.

BEMÆRK: 'Menneskene glemte Gud og tilbad det, deres fantasi havde skabt, og som følge heraf nedværdigedes de mere og mere. Salmisten beskriver den virkning afgudstilbedelse har på den tilbedende. Han siger: "Som dem skal de, der laved dem, blive, enhver, som stoler på dem!" Sal. 115, 8. Det er en lov for den menneskelige forstand, at vi forvandles ved at beskue. Mennesket kan ikke nå højere end dets tanker om sandhed, renhed og hellighed. Hvis sindet aldrig løftes over det menneskelige plan, hvis det ikke ved troen hæves op til at beskue den evige visdom og kærlighed, vil mennesket stadig synke dybere og dybere. De, der tilbad falske guder, tillagde dem menneskelige karaktertræk og lidenskaber, og derved sænkedes deres karakterstandard ned på linje med syndige mennesker. Som følge heraf blev de besmittet.' *Patriarker & Profeter,* s. 47.

8. Hvordan forklarede Paulus denne samme sandhed til athenerne? ApG. 17, 24-25. 29.

BEMÆRK: 'Paulus [udøste] det, der tyngede hans sjæl, og påpegede urigtighederne i athenernes religion. De klogeste blandt tilhørerne undredes, mens de lyttede til hans forklaringer. Han viste dem, at han var bekendt med deres kunst, deres litteratur og deres religion. Han pegede på deres statuer og afguder og erklærede, at Gud ikke kunne lignes ved skikkelser, der var skabt ved menneskers snilde. Disse udskårne billeder kunne ikke i ringeste grad fremstille Jehovas herlighed. Han mindede dem om, at disse billeder var uden liv, kun beherskede af menneskelig kraft, så de kun bevægede sig ved menneskehænders hjælp; og derfor stod de, som tilbad dem, i enhver henseende over det, de tilbad.' *Mesterens Efterfølgere,* s. 129.

'At I ikke dyrker min gud'

9. Hvilken prøve blev Guds folk stillet over for, da de blev taget til Babylon? Dan. 3, 4-5.

BEMÆRK: 'Afgudsdyrkelsen var almindeligt udbredt i det babyloniske rige, og der er ikke noget usædvanligt i, at man ville indvie dette smukke og uvurderlige billede på dalsletten Dura og gøre det til genstand for tilbedelse. Billedstøtten var jo et symbol på Babylons herlighed, storhed og magt. Man traf nu de nødvendige forberedelser til billedets indvielse. Der blev udsendt et dekret om, at alle de, som var til stede på indvielsesdagen, skulle vise deres ubetingede troskab mod Babylons magt ved at kaste sig ned for billedstøtten. På den fastsatte dag strømmede en vældig skare fra alle "folk, stammer og tungemål" til Durasletten. Da de hørte musikinstrumenterne klinge, faldt den store forsamling ned "og tilbad guldbilledstøtten" i overensstemmelse med kongens befaling. Det så ud, som om mørkets magter vandt en afgørende sejr på denne begivenhedsrige dag. Udviklingen tydede på, at tilbedelsen af guldbilledstøtten ville blive gjort til en fast bestanddel af de former for afgudsdyrkelse, som udgjorde statsreligionen. Satan håbede, at det på denne måde ville lykkes ham at krydse Guds planer, så at de israelitiske fanger i Babylon alligevel ikke blev til velsignelse for alle de hedenske nationer.' *Profeter & Konger,* s. 245.

10. Hvilken straf blev der givet dem, som nægtede at tilbede billedstøtten? Dan. 3, 6.

BEMÆRK: 'Kongens trusler var forgæves. Han kunne ikke få disse mænd til at afsværge deres troskab til universets Konge. Deres fædres historie havde lært dem, at følgerne af ulydighed imod Gud er vanære, ulykke og død, og at Herrens frygt er visdoms begyndelse og grundlaget for al sand fremgang. De vendte roligt ansigtet i retning af ovnen og sagde: "Det har vi ikke nødig at svare dig på! Sker det, så kan vor Gud, som vi dyrker, fri os af den gloende ovn, og han vil fri os af din hånd, o konge." Deres tro blev styrket, da de sagde, at Gud ville blive herliggjort ved at befri dem. Deres ubetingede tillid til Gud gav dem en levende fortrøstning, og de udbrød: "Men hvis ikke, så må du vide, o konge, at din gud dyrker vi dog ikke, og guldbilledstøtten, som du har ladet opstille, tilbeder vi ikke!"' *Profeter & Konger,* s. 246.

'Hvis nogen tilbeder dyret og dets billede'

11. Hvilken lignende prøve vil Guds folk i de sidste dage blive stillet over for? Åb. 13, 12-14.

BEMÆRK: 'De, der stræber efter at adlyde Guds bud, vil møde modstand og spot. De kan kun holde stand ved Guds hjælp. For at kunne udholde den prøvelse, der venter dem, må de forstå Guds vilje, som den fremgår af hans ord. De kan kun ære ham, når de har den rette opfattelse af hans væsen, styre og hensigter og handler i

overensstemmelse dermed. Kun de, der har styrket sindet med Bibelens sandheder, kan klare sig gennem den sidste store strid. Selvransagelsens prøve kommer til hver sjæl: Skal jeg adlyde Gud mere end mennesker? Afgørelsens time er nært forestående. Står vi fast på Guds uforanderlige ords klippegrund? Er vi rede til at holde stand i forsvar for Guds bud og Jesu tro?' *Konfrontation,* s. 487.

12. Hvilken straf vil blive givet dem, som nægter at tilbede dyrets billede? Åb. 13, 15.

BEMÆRK: 'Den tid er ikke fjern, da hver eneste sjæl bliver stillet på prøve. Man vil tvinge os til at holde den falske hviledag. Kampen vil komme til at stå imellem Guds bud og menneskers bud. Til den tid vil de, der gradvis har rettet sig efter verdens krav og efterlignet dens skikke, give efter for myndighederne for at undgå hån og foragt og truslen om fængsling og død. Da vil guldet blive skilt fra slaggerne, og den sande gudsfrygt vil adskille sig tydeligt fra en gudsfrygt, som kun er et skin. Da vil mangen stjerne, som vi har beundret for dens glans, slukkes. De, der har båret de hellige klæder uden at være iklædt Kristi retfærdighed, vil da stå i deres nøgenheds skam. I alle jordens lande findes der mennesker, som ikke har bøjet knæ for Ba'al. Når mørke skjuler jorden og dunkelhed folkene, vil disse trofaste sjæle skinne som himmelens stjerner, der kun er synlige om natten. I det hedenske Afrika, i de katolske lande i Europa og Sydamerika, i Kina, Indien, og på øerne i havet og i alle de mørke afkroge af jorden har Gud en funklende hær af udvalgte, som vil skinne midt i mørket og over for en falden verden klart åbenbare den forvandlende kraft, som findes i lydighed mod hans lov. Ja, allerede nu kan man se dem i alle lande og blandt alle tungemål og folk, og når frafaldet er størst og Satan gør sin største anstrengelse for at få "alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle" til under trussel om dødsstraf at give sig selv et mærke som et tegn på, at de holder en falsk hviledag, vil disse trofaste, "Guds dadelfrie børn", som er "ulastelige og uden svig," skinne "som himmellys i verden." (Åb. 13, 16; Fil. 2, 15). Jo mørkere natten er, jo klarere vil de skinne.' *Kristus Alene,* 30. maj.

Lektie 5: 24. – 30. oktober
‘Du må ikke misbruge Herren din Guds navn’

UDENADSVERS: ‘Du må ikke misbruge Herren din Guds navn, thi Herren lader ikke den ustraffet, der misbruger hans navn!’ 2 Mos. 20, 7.

STUDIEHJÆLP: *My Life Today,* s. 282.

LEKTIENS MÅL: At besvare spørgsmålet: Hvad betyder det at misbruge Guds navn?

Indledning

‘Dette bud forbyder ikke alene almindelig banden og aflæggelse af falsk ed, men det forbyder os at bruge Guds navn på en letsindig og ligegyldig måde uden at tænke på dets ærefrygtindgydende betydning. Vi vanærer Gud ved at nævne hans navn tankeløst i almindelig samtale, ved at påkalde hans navn i bagateller og ved at gentage hans navn hyppigt og tankeløst. “Helligt og frygteligt er hans navn.” Sal. 111, 9. Alle burde have hans ophøjethed, renhed og hellighed i tanke for at kunne bibeholde forståelsen af hans ophøjede karakter, og hans hellige navn bør udtales med ærbødighed og alvor.’ *Patriarker & Profeter,* s. 153.

‘Herren lader ikke den ustraffet’

1. Hvilken synd fordømmes i det tredje bud? 2 Mos. 20, 7.

BEMÆRK: ‘Guds navn vil ikke blive brugt på en ligegyldig måde. Det er at vanære Gud at tale om ham, som om han var på niveau med dødelige mennesker. Vi bør udtale Kristi hellige navn med ærefrygt, for selvom han ydmygede sig selv og blev lydig til døden på korset, holdt han det ej for et røvet bytte at være Gud lig. Lad os tage dette dyrebare navn på vore læber med dyb ærbødighed.’ *Signs of the Times,* 24. februar 1890.

2. Hvor alvorligt betragtede Gud denne synd? 2 Mos. 20, 7b. Sammenlign med 3 Mos. 24, 11-16. Se også Mark. 14, 61-64.

BEMÆRK: ‘De, som er bragt ind i et pagtsforhold med Gud, er forpligtet til at tale om ham på den mest høflige og ærbødige måde. Mange henviser til Gud og nævner hans navn i deres religiøse samtale på samme måde, som de ville nævne en hest eller nogen anden almindelig skabning. Dette vanærer Gud. Ved formaning og ved deres eksempel bør forældre undervise deres børn på dette punkt, så de ikke ved

uærbødighed bedrøver Guds Ånd og driver den bort fra deres hjerter og fra deres børns hjerter. Ved på en ligegyldig måde at introducere Guds navn i deres samtaler

kan prædikanter undervise i uærbødighed. Ved at blande hans hellige navn med almindelige ting viser de, at de ikke har et åndeligt sind; for de blander det hellige med det almindelige. De lever ikke op til deres hellige bekendelse. Mens de hævder at være Guds tilbedere, vandrer de i modstrid med hans lov. At bande og alle ord, der udtales som en ed, vanærer Gud. Herren ser, Herren hører, og han vil ikke lade den skyldige gå ustraffet. Han vil ikke lade sig spotte. De, som misbruger Herrens navn, vil opdage, at det er frygteligt at falde i den levende Guds hænder.' *Sermons & Talks,* bind 2, s. 185.

'I må aldeles ikke sværge'

3. Hvilket råd gav Jesus angående at sværge? Matt. 5, 34-36.

BEMÆRK: 'Jeg så, at nogle af Guds børn har begået en fejl med hensyn til at aflægge ed, og Satan har benyttet sig deraf til at overvælde dem og fratage dem Herrens penge. Jeg så, at vor Herres udtalelse: "I må aldeles ikke sværge," ikke vedrører retslig ed. "Jeres tale skal være ja, ja! nej, nej! hvad der går ud over det, er af det onde." Matt. 5, 34. 37. Dette sigter til almindelig samtale. Nogle bruger overdrevne udtryk, nogle sværger ved deres eget liv, andre sværger ved deres hoved – så sandt som de lever, så sikkert som de har et hoved. Nogle tager himmel og jord til vidne på, at sådan forholder det sig. Nogle håber, at Gud vil udslette dem af tilværelsen, hvis det, de siger, ikke er sandt. Det er denne slags almindelig sværgen, Jesus advarer sine disciple imod.' *Vejledning for Menigheden,* s. 64.

4. Hvad skulle vi gøre i stedet for at sværge for at styrke vore ord? Matt. 5, 37.

BEMÆRK: 'Alt, hvad en kristen gør, skal være gennemsigtigt som solskin. Sandheden er fra Gud; bedrag i alle dets utallige former er i hvert eneste tilfælde fra Djævelen. Og enhver, der i nogen henseende afviger fra sandhedens rene linier, forråder sig selv til den ondes vold. At sige den rene sandhed er dog ingen let sag. Vi kan ikke sige sandheden, medmindre vi kender sandheden; og hvor ofte er det ikke tilfældet, at forudfattede meninger, indre fordom, mangelfuldt kendskab og et urigtigt skøn hindrer en korrekt forståelse af ting, vi har med at gøre! Vi kan ikke tale sandhed, medmindre vore tanker hele tiden ledes af ham, som er sandheden.' *Fra Naturens Talerstol,* s. 92-93.

'Helligt og frygteligt er hans navn'

5. Hvad bliver vi fortalt om Guds navn? Sal. 111, 9b.

BEMÆRK: '"Helligt og ophøjet er hans navn." Alle burde gruble over hans majestæt, hans renhed og hellighed, så hjertet kan blive præget af en følelse af hans ophøjede væsen; og hans hellige navn burde nævnes med ærefrygt og ærbødighed. Det er ikke mennesker, vi skal ophøje og tilbede; det er Gud, den eneste sande og levende Gud, som vi er skyldige at tilbede og ære. Ifølge Skriftens lære vanærer det Gud at tiltale præster som "velværdige." Ingen dødelig har ret til at knytte denne tiltaleform til sit eget navn eller til noget andet menneskes navn. Den tilkommer kun Gud, for at udmærke ham frem for alle andre. "Helligt og ophøjet er hans navn." Vi vanærer Gud, når vi bruger dette ord, hvor det ikke hører hjemme. Kun Faderen og Sønnen bør lovprises.' *Guds Sønner & Døtre,* 21. februar.

6. Hvad sagde Jesus om at give mennesker titler? Matt. 23, 8-10.

BEMÆRK: 'Han dadlede også den forfængelighed, der udvistes ved at hige efter at blive kaldt rabbi eller mester. Han erklærede, at en sådan benævnelse ikke tilkom mennesker, men Kristus. Præster, skriftkloge og rådsherrer, lovens fortolkere og forvaltere, var alle brødre og børn af den samme Fader. Jesus indprentede folket, at de ikke skulle tildele noget menneske en ærestitel, der betegnede dets herredømme over deres samvittighed eller deres tro. Hvis Kristus i dag var på jorden og omgivet af dem, der kaldes "velærværdige" eller "højærværdige," mon han så ikke ville gentage sine ord: "Ej heller skal I lade jer kalde fører; thi kun én er jeres fører, Kristus"? Skriften siger om Gud: "Helligt og frygteligt er hans navn." Sal. 111, 9. Hvilket menneske tilkommer der en sådan benævnelse? Hvor lidt åbenbarer man ikke af den visdom og retfærdighed, som det betegner! Hvor mange af dem, der tiltager sig høje titler, giver ikke en forkert fremstilling af Guds navn og karakter! Ak, hvor ofte har verdslig ærgerrighed, tyranni og de laveste synder ikke skjult sig under de høje og hellige embeders guldbroderede klæder!' *Den Store Mester,* s. 417.

'Udgiver sig selv for at være Gud'

7. Hvilken profeti taler om én, der tager Guds navn på sig? 2 Tess. 2, 3-4.

BEMÆRK: 'I sit andet brev til tessalonikerne forudsagde apostlen Paulus det store frafald, der ville føre til oprettelsen af pavevældet. Han erklærede, at Herrens dag ikke var lige forestående. "Først må jo frafaldet komme og lovløshedens menneske, fortabelsens søn, åbenbares, han, som sætter sig imod og ophøjer sig over alt, hvad der hedder Gud og helligdom, så han tager sæde i Guds tempel og udgiver sig selv for at være Gud." Desuden advarer apostlen sine brødre om, at "lovløshedens

hemmelighed allerede er i virksomhed." 2 Tess. 2, 3. 4. 7. Endog på den tid så han fejl og vildfarelser snige sig ind i menigheden, hvor de ville bane vejen for pavemagtens udvikling. Lidt efter lidt, først i smug i det stille, senere mere åbent, efterhånden som den voksede i styrke og fik magt over menneskers sind, udførte "lovløshedens hemmelighed" sin vildledende og blasfemiske virksomhed. Næsten umærkeligt fandt hedenskabets skikke vej ind i den kristne kirke. Kompromisets og konformitetens ånd blev for en tid holdt nede af de heftige forfølgelser, kirken var udsat for under hedenskabet. Men efterhånden som forfølgelserne holdt op og kristendommen bredte sig til kongers hoffer og slotte, aflagde den Kristi og hans apostles ydmyghed og beskedenhed og gav plads til hedenske præsters og regenters pomp og pragt. I stedet for Guds krav satte den menneskelige teorier og traditioner.' *Konfrontation,* s. 37.

8. Hvordan bliver vi vist, at denne magt overtræder det tredje bud? Åb. 13, 6.

BEMÆRK: 'I det 13. kapitel (vers 1-10) tales der om et andet dyr, der "lignede en panter," og dragen gav det "sin kraft og sin trone og stor magt." Som de fleste protestanter har troet, er dette et billede på pavedømmet, der overtog den styrke og trone og magt, det gamle romerske kejserdømme havde. Om dette panterlignende dyr hedder det: "Der blev givet det mund til at tale store ord og bespottelser. . . Og det åbnede sin mund til bespottelse mod Gud, til at spotte hans navn og hans bolig og dem, som bor i himmelen. Og der blev givet det at føre krig mod de hellige og sejre over dem; og der blev givet det magt over alle stammer og folk og tungemål og folkeslag." Denne profeti, der svarer ganske nøje til beskrivelsen af det lille horn i Daniels bog, kapitel 7, peger ubestrideligt mod pavedømmet.' *Konfrontation,* s. 363.

9. Hvordan vil denne magt søge at gennemtvinge sit eget navns ære? Åb. 13, 16-17.

BEMÆRK: 'Ved stridens udgang bliver hele kristenheden delt op i to store grupper – de, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus, og de, der tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke. Skønt kirke og stat skal forene deres kræfter for at få "alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle" (Åb. 13, 16) til at tage "dyrets mærke" på sig, får Guds folk det ikke. Profeten fra Patmos ser "dem, som var gået sejrende ud af kampen med dyret og dets billede og dets navns tal, stå ved glarhavet med Guds harper i deres hænder," og de sang Moses' og Lammets sang. Åb. 15, 2. 3.' *Konfrontation,* s.371.

'Udråbe Herrens navn'

10. Hvilken betydning har Guds navn? 2 Mos. 33, 18-19; 34, 6-7.

BEMÆRK: 'Ligesom jøderne på Kristi tid kan også vi vise den største udvortes ærbødighed for Gud og dog til stadighed vanhellige hans navn. "Herrens navn" er "barmhjertig og nådig, langmodig og rig på miskundhed og trofasthed, . . . som tilgiver brøde, overtrædelse og synd." Om Kristi menighed er der skrevet: "Man skal kalde det: Herren vor retfærdighed." Dette navn sættes på enhver Kristi efterfølger. Det er Guds børns arvedel. Husets folk benævnes efter Faderen. Da Israel befandt sig i stor nød og trængsel, bad profeten Jeremias: "Dit navn er nævnet over os, lad os ej fare!" (2 Mos. 34, 5-7; Jer. 33, 16; 14, 9). Dette navn helliges af himmelens engle og af de syndfri verdeners beboere. Når du beder: "Helliget vorde dit navn!" beder du om, at det må blive helliget i denne verden, helliget i dig. For mennesker og for engle har Gud anerkendt dig som sit barn; bed om, at du ikke må vanære "det skønne navn, som er nævnet over jer." (Jak. 2, 7). Gud sender dig ud i verden som hans sendebud. I enhver handling i livet må du åbenbare Guds navn. Denne bøn udgør et krav til dig om at være i besiddelse af hans karakter. Du kan ikke hellige hans navn eller være en fremstilling af ham i verden, medmindre du er en fremstilling af Guds eget liv og af Guds egen karakter. Dette kan du kun gøre ved at tage imod Kristi nåde og retfærdighed.' *Med Mesteren på Bjerget,* s. 109-110.

11. Kan man stole på alle, som bekender Herrens navn? Luk. 21, 8.

BEMÆRK: 'Lad os tage dette dyrebare navn på vore læber med dyb ærbødighed. Under gudstjenester har nogle ladet deres følelser styre deres dømmekraft, og de har givet efter for ord og holdninger, som ikke har været i harmoni med den højtidelige tilbedelse af Gud. Vi har hørt mennesker råbe og hoppe og slå på bordet og bruge meningsløse gentagelser, og dette har de betragtet som tilbedelse af Gud. Men det var ikke i overensstemmelse med Guds ledelse eller vilje. Alle, der er grove i holdning eller ord, gør Kristi tjeneste til genstand for latterliggørelse og bringer forvirring ind i Guds hus og i tilbedelsen af Gud. Sand religion findes ikke i støj, i forvridning af kroppen, som ikke nytter meget, men den fremvises i gode gerninger og i sjælens hellige sindelag. Ægte helliggørelse vil gøre et menneske roligt og fornuftigt. Mennesket vil være ydmygt, mildt, venligt, overbærende, fyldt med kærlighed; dette er helliggørelsens frugt. Kun de, der besidder disse dyder, vil blive regnet for værdige til det evige liv.' *Signs of the Times,* 24. februar 1890.

'Jeg har åbenbaret dit navn'

12. Hvordan viste Jesus sin ærbødighed for Guds navn? Joh. 17, 6. Sammenlign med Joh. 14, 9.

BEMÆRK: ‘Det er Guds hensigt at herliggøre sig for verden gennem sit folk. Han venter, at de, der bærer Kristi navn, vil repræsentere ham i tanke, ord og handling. Deres tanker skal være rene og deres ord ædle og opløftende, så de drager alle omkring sig nærmere Frelseren. Kristi religion skal være indflettet i alt, hvad de gør og siger. Hver eneste af deres forretningstransaktioner skal være duftende af Guds nærværelse.’ *Vejledning for Menigheden,* bind 3, s. 258.

‘Gud forbyde, at vi bærer kristennavnet, når vi ikke er helliggjorte af de sandheder, vi bekender. Gud forbyde, at vi til sidst skal opdage, at vore liv har været en fuldstændig fiasko, en fuldstændig fejltagelse, og at der ikke findes nogen sjæl, som vi kan pege på som én, vi har været et redskab til at frelse og bringe ind gennem portene til staden. Skal det til sidst vise sig, at vi har været indhyllet i vor egen selvretfærdighed, helt dækket af verdens ånd og kærlighed? Og tror I, som ikke har helliggjort jeres sjæle ved at adlyde sandheden, at Kristus ved sin tilsynekomst vil gøre jer rede? Da vil der ikke være noget forsonende blod til at bortvaske syndernes pletter. Det er mens, det hedder i dag, at I kan, hvis I vil, høre hans stemme og ikke forhærde jeres hjerter som i forbitrelsens dag. Det er i dag, at Guds Ånd indbyder dig. Det er i dag, at nådens milde stemme lyder i dine øren. Det er i dag, at den himmelske indbydelse kommer til dig. Det er i dag, at alt i himmelen siger: Kom. Og Ånden og bruden siger: Kom. Og enhver, som vil, lad ham komme og modtage livets vand uforskyldt.’ *Review & Herald,* 17. august 1869.

13. Hvilket løfte er givet dem, som virkelig holder det tredje bud? Åb. 3, 8.

BEMÆRK: ‘Vi ærer Gud og vor Herre Jesus Kristus, når vi hviler i hans kærlighed. Du er et af Herrens vidner, som han aldrig vil forlade. Jeg er blevet instrueret om at sige til dig, at han har tilgivet alle dine synder og sat sin retfærdigheds hvide klædning på dig. Alt, han kræver af dig nu, er at hvile i hans kærlighed. Han har dig i sin varetægt. Du har kæmpet Herren Jesu Kristi kampe, du har bevaret troen, og fremover er livets krone henlagt til dig for at være din belønning på den dag, da liv og udødelighed skal gives alle, som har bevaret troen og ikke fornægtet Frelserens navn.’ *Letter 299,* 1904.

‘Agurs bøn er lærerig: “Hold svig og løgneord fra mig; giv mig hverken armod eller rigdom, men lad mig nyde mit tilmålte brød, at jeg ikke skal blive for mæt og fornægte og sige: ‘Hvor er Herren?’ eller blive for fattig og stjæle og volde min Guds navn men.” Ordsp. 30, 8-9. Blandt dette livs onder er ekstrem fattigdom og store rigdomme. . . Agurs bøn burde være vor bøn. Og idet vi beder, bør vi udføre vor del i besvarelsen af bønnen.’ *The Health Reformer,* 1. december 1870.

Lektie 6: 31. oktober – 6. november
‘Kom hviledagen i hu’

UDENADSVERS: ‘Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig! I seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning, men den syvende dag skal være hviledag for Herren din Gud; da må du intet arbejde udføre, hverken du selv, din søn eller datter, din træl eller trælkvinde, dit kvæg eller den fremmede inden dine porte. Thi i seks dage gjorde Herren himmelen, jorden og havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende dag hvilede han; derfor har Herren velsignet hviledagen og helliget den.’ 2 Mos. 20, 8-11.

STUDIEHJÆLP: *Den Store Mester,* kap. 29.

LEKTIENS MÅL: At besvare spørgsmålet: Forventer Gud, at mennesker i dag skal komme hviledagen i hu, så de holder den hellig?

Indledning

‘Da morgenstjernerne jublede til hobe og alle Guds sønner råbte af glæde, blev sabbatten givet til verden, så mennesket altid skulle huske, at Gud skabte verden i seks dage. Han hvilede på den syvende dag og velsignede den som sin hviledag. Han gav den til de væsener, han havde skabt, så de altid kunne mindes ham som den sande og levende Gud.’ *Counsels on Health,* s. 357.

‘Kalder du sabbatten en fryd’

1. Hvad ønsker Gud at gøre for dem, som kommer hviledagen i hu, så de holder den hellig? Es. 58, 13-14.

BEMÆRK: ‘Alle, som elsker Gud, bør gøre, hvad de kan, for at gøre sabbatten til en fryd, hellig og ærværdig. De kan ikke gøre dette ved at søge deres eget behag i syndige, forbudte fornøjelser. Men de kan gøre meget for at ophøje sabbatten i deres familier og gøre den til den mest interessante dag i ugen. Vi bør tage tid til at interessere vore børn. Forandring vil have en heldig indflydelse på dem. Vi kan gå sammen med dem ud i den friske luft; vi kan sidde sammen med dem imellem træerne i det klare solskin og give deres aldrig hvilende sind noget at tænke på ved at samtale med dem om Guds gerninger, og vi kan inspirere dem med kærlighed og ærefrygt ved at gøre dem opmærksomme på de skønne ting i naturen. Sabbatten bør gøres så interessant for vore familier, at dens ugentlige tilbagevenden vil hilses med glæde. Forældre kan ikke ophøje og ære sabbatten på nogen bedre måde end ved at udtænke midler til at bibringe deres familier en rigtig undervisning, interessere dem for åndelige ting og give dem rigtige anskuelser angående Guds karakter og om, hvad han kræver af os, for at vi kan fuldkomme en kristelig karakter og opnå evigt

liv. Forældre, gør sabbatten til en lyst, for at jeres børn må se fremad til og have et velkommen til den i deres hjerter!' *Barnet i Hjemmet,* s. 513-514.

2. Var Guds velsignelse kun tiltænkt det jødiske folk? Es. 56, 6-7.

BEMÆRK: 'Ved at udøse sin velsignelse over den syvende dag satte Gud i Edens have et mindesmærke over sit skaberværk. Sabbatten blev overgivet Adam som fader til og repræsentant for hele den menneskelige familie. Hos alle, der kom til at bo på jorden, skulle helligholdelsen af den være en taknemmelig erkendelse af, at Gud var deres skaber og deres retmæssige herre, og at de var hans hænders værk og undergivet hans myndighed. Således skulle den være et stadigt minde, beregnet på hele menneskeheden. Den skulle ikke betragtes som en skygge af noget andet, og den var ikke begrænset til et bestemt folk.' *Patriarker & Profeter,* s. 19.

'I seks dage gjorde Herren himmelen og jorden'

3. Hvilken vigtig sandhed var det tiltænkt, at sabbatten skulle lære os? 2 Mos. 20, 11.

BEMÆRK: 'Satan, apostlen, oprøreren mod Guds regering, har tænkt sig at udslette det fjerde bud, som synliggør himmelens og jordens Skaber, og i stedet for sabbatten er det hans hensigt at få alle mennesker til at ære en ganske almindelig arbejdsdag. Gud velsignede den syvende dag, han hvilede på den og helligede den for, at mennesket skulle holde den, men Satan er opsat på at tilsidesætte sabbattens krav og få mennesker til at acceptere en falsk sabbat. Undskyldningen for ikke at holde den af Gud udpegede sabbat er ofte den, at det kan være lige meget hvilken dag, vi hviler, så længe det er en af de syv dage. Men det gør en stor forskel, hvilken dag du hviler på. At hvile på den dag, Gud befalede, åbenbarer den kendsgerning, at du ærer himmelens og jordens Skaber; men at tilsidesætte kendsgerningen viser, at du hverken ærer Gud eller adlyder hans bud om at komme "hviledagen i hu, så du holder den hellig." At du ikke holder mindet om skabelsen, viser, at du ikke værdsætter den dag, der er blevet helliget og velsignet. Det viser, at du tror, at du vil blive undskyldt, hvis du holder den dag, som er blevet udpeget af pavemagten, som har ophøjet sig over alt, hvad der hedder Gud og helligdom.' *Signs of the Times,* 8. januar 1894.

4. Hvorfor er denne sandhed vigtig? 1 Krøn. 16, 26. Sammenlign med Præd. 12, 1.

BEMÆRK: 'I det fjerde bud åbenbares Gud som himlens og jordens skaber, og han adskiller sig derved fra alle falske guder. Det var til minde om skaberværket, at den syvende dag blev helliget som hviledag for mennesket. Den var beregnet til altid at minde mennesker om den levende Gud som skaberen, hvem ærefrygt og tilbedelse tilkommer. Satan stræber efter at vende mennesker fra at være tro mod Gud og fra at adlyde hans lov; derfor retter han navnlig sine bestræbelser imod det bud, der peger på Gud som Skaberen.' *Konfrontation,* s. 41.

'Hvor længe vil I vægre eder ved at holde mine bud?'

5. Hvilket bevis har vi på, at sabbatten var kendt, inden de ti bud blev givet ved Sinaj? 2 Mos. 16, 25-30.

BEMÆRK: 'I de omstændigheder, der er knyttet til folkets forsyning med manna, har vi et afgørende bevis på, at sabbatten ikke – som mange hævder – blev indstiftet, da loven blev givet på Sinaj. Før israelitterne kom til Sinaj, forstod de, at de havde pligt til at holde sabbatten. De var nødt til at samle en dobbelt portion manna om fredagen for at have noget til sabbatten, da der intet faldt, og herved blev hviledagens hellige karakter til stadighed indskærpet dem. Da nogle af folket alligevel gik ud for at samle manna om sabbatten, spurgte Herren: "Hvor længe vil I vægre eder ved at holde mine bud og love?"' *Patriarker & Profeter,* s. 148.

6. Hvilken advarsel gav Gud Israel, hvis de nægtede at ære sabbatten? 3 Mos. 26, 34-35.

BEMÆRK: 'Inden israelitterne drog ind i Det forjættede Land, formanede Moses dem til at tage "vare på hviledagen" og "holde den hellig." 5 Mos. 5, 12. Det var Herrens hensigt, at Israel trofast skulle holde sabbatsbudet for til stadighed at blive mindet om deres ansvar over for ham som deres skaber og forløser. Så længe de holdt sabbatten i den rette ånd, ville afgudsdyrkelse være udelukket, men hvis denne del af tibudsloven blev tilsidesat og erklæret for ophævet, ville menneskene glemme Skaberen og dyrke andre guder. "Også mine sabbatter gav jeg dem," sagde Gud, "for at de skulle være et tegn mellem mig og dem, at det skal kendes, at jeg, Herren, er den, som helliger dem." Men "de lod hånt om mine lovbud og vandrede ikke efter mine anordninger, men vanhelligede mine sabbatter; thi deres hjerte holdt sig til deres afgudsbilleder." Da han appellerede til dem om at komme tilbage til ham, henledte han på ny deres opmærksomhed på betydningen af at holde sabbatten hellig. "Jeg, Herren, er eders Gud!" sagde han. "Følg mine anordninger og tag vare på at holde mine lovbud; hold mine sabbatter hellige, så de bliver et tegn mellem mig og eder, at det må kendes, at jeg, Herren, er eders Gud." Ez. 20, 12-20. Da Herren henledte Judas opmærksomhed på de synder, som var skyld i, at

de til sidst blev ført i fangenskab i Babylon, sagde han: Du "vanhelliger mine sabbatter." "Derfor udøser jeg min vrede over dem, med min harmes ild tilintetgør jeg dem; deres færd lader jeg komme over deres hoved." Ez. 22, 8. 31.' *Profeter & Konger,* s. 92.

'Du kundgjorde dem din hellige sabbat'

7. Hvordan sikrede Nehemias, at Israel ikke ville gentage deres fædres synd ved at krænke sabbatten? Neh. 13, 15-22.

BEMÆRK: 'Folket [bekræftede] yderligere deres beslutning om at ville vende tilbage til Herren ved at forpligte sig til at holde op med at vanhellige sabbatten. Nehemias brugte ikke ved denne anledning sin myndighed for at hindre de hedenske handelsfolk i at komme ind i Jerusalem. Det gjorde han derimod ved en senere lejlighed. Han søgte dog at forebygge, at folket gav efter for fristelsen, ved at få dem til at aflægge en højtidelig ed på, at de ikke ville overtræde sabbatten ved at handle med disse handelsfolk på helligdagen. Han håbede derved, at handelsfolkene efterhånden ville miste lysten til at komme med deres varer.' *Profeter & Konger,* s. 324.

8. Hvordan ændrede farisæerne sabbatten fra en velsignelse til en byrde? Matt. 12, 1-2; Luk. 6, 7.

BEMÆRK: 'Jøderne havde i den grad forvansket loven, at de havde gjort den til et trældommens åg. Deres meningsløse krav var blevet årsag til almindelig omtale blandt andre folkeslag. Særlig var sabbatten blevet indhegnet med alle slags tåbelige indskrænkninger. For dem var den ingen fryd, Herrens hellige og ærefulde dag. De skriftkloge og farisæerne havde gjort dens overholdelse til en utålelig byrde. En jøde havde ikke lov til at tænde ild op eller til blot at tænde et lys på sabbatsdagen. Som følge heraf var folket blevet afhængigt af hedningerne med hensyn til mange tjenester, som deres forordninger forbød dem selv at udføre. De overvejede ikke, at hvis disse handlinger var syndige, så var de, der benyttede andre til at udføre dem, lige så skyldige, som hvis de selv havde gjort arbejdet. De mente, at frelsen var forbeholdt jøderne, og at de andres tilstand i forvejen var så håbløs, at den ikke kunne blive værre. Men Gud har ikke givet befalinger, som ikke kan adlydes af alle. Hans lov bifalder ingen urimelige eller egoistiske forbehold.' *Den Store Mester,* s. 130.

‘Sabbatten overholdt de sig stille efter lovens bud’

9. Hvordan ærede Kristi efterfølgere sabbatten selv på tidspunktet for hans korsfæstelse? Luk. 23, 54-56.

BEMÆRK: ‘Endelig havde Jesus fundet hvile. Den lange dag med skændsel og pinsler var til ende. Da solens sidste stråler indvarslede sabbatten, lå Guds Søn roligt i Josefs grav. Hans gerning var fuldendt, hans hænder var fredeligt foldede, medens han hvilede i sabbatsdagens hellige timer.’ *Den Store Mester,* s. 526.
‘I sin beretning om Frelserens begravelse taler Lukas om de kvinder, der var sammen med ham under hans korsfæstelse og siger: “Så vendte de tilbage og tilberedte vellugtende salver og olier; men sabbatten over holdt de sig stille efter lovens bud.” Luk. 23, 56. Frelseren blev begravet om fredagen, ugens sjette dag. Kvinderne tilberedte vellugtende salver og olier til at balsamere deres Herre og lagde dem til side, indtil sabbatten var forbi. De ville ikke engang balsamere Jesu legeme på sabbatsdagen.’ *The Story of Jesus,* s. 157.

10. Hvad var apostlenes sædvane angående sabbatten? ApG. 17, 1-3. Sammenlign med Luk. 4, 16. Se også ApG. 13, 14. 42-44; 16, 13; 18, 4.

BEMÆRK: Læg mærke til, at Paulus holdt sabbatten, hvad enten han arbejdede for jøder eller hedninger, hvad enten der var en synagoge eller ej. Det er interessant, at ugens første dag kun nævnes én gang i Apostlenes Gerninger, mens sabbatten nævnes ni gange som henvisning til måske mere end firs sabbatter, der blev holdt af apostlene.
‘Kristus har ikke givet nogen hentydning til, at syvendedagssabbatten nogen sinde er blevet ændret eller nogen sinde kunne blive ændret, og intet apostolsk eksempel på ændringen fra ugens syvende dag til ugens første dag kan citeres. Sædvanen med at holde ugens første dag i stedet for den syvende dag, som er guddommelig udpeget, har ingen anden autoritet end tradition, populær skik og romerkirkens befaling.’ *Signs of the Times,* 12. november 1894.

‘For at de skulle være et tegn’

11. Hvilken betydning lægger Gud i sabbatten? 2 Mos. 31, 13; Ez. 20, 12. 20.

BEMÆRK: ‘Guds mindesmærke, den syvende dag, sabbatten, tegnet på hans gerning, da han skabte verden, er blevet fjernet af syndens menneske. Guds folk har et særskilt arbejde at udføre med at udbedre det brud, der er gjort i Guds lov; og jo

mere vi nærmer os enden, desto mere påtrængende nødvendigt bliver dette arbejde. Alle, som elsker Gud, vil vise, at de bærer hans tegn, ved at holde hans befalinger. De er genskabere af farbare veje. . . Es. 58, 12-14. Således er sandt sundhedsmissionsarbejde uadskilleligt knyttet til overholdelsen af Guds befalinger, hvoraf sabbatten specielt omtales, fordi den er det særskilte minde om Guds skabermagt. Dens helligholdelse hører sammen med den gerning at genoprette Guds moralske billede i mennesket. Dette er den tjeneste, Guds folk skal udrette i denne tid. Udført på den rette måde vil denne tjeneste bringe menigheden rige velsignelser.' *Vejledning for Menigheden,* bind 2, s. 413.

12. Hvordan minder Gud verden om vigtigheden af at mindes hans gerning som Skaber? Åb. 14, 6-7. Sammenlign med Joh. 1, 10; ApG. 4, 24; 17, 24; Rom. 1, 20; Åb. 4, 11.

BEMÆRK: 'Hvis dette budskab bliver påagtet, vil det rette alle nationer, stammer, tungemål og folks opmærksomhed mod betydningen af at undersøge ordet og det sande lys med hensyn til den magt, som forandrede syvendedags-sabbatten til fordel for en falsk sabbat. Den eneste sande Gud er blevet forladt, hans lov er blevet vraget, hans hellige sabbat er blevet trampet ned af syndens menneske. Det fjerde bud, som er så enkelt og tydeligt, har man ikke taget hensyn til. Sabbatten, som er et mindesmærke, som erklærer, hvem den levende Gud er, nemlig himmelens og jordens Skaber, er blevet revet ned og erstattet med en falsk sabbat. På den måde er der kommet en revne i Guds lov. En falsk sabbat kan ikke være en sand norm. Den første engels budskab opfordrer menneskene til at tilbede Gud, vor Skaber, som frembragte verden og alt, hvad der er i den. De har hyldet en pavelig forordning, som gør Guds lov virkningsløs. Men kundskaben om dette spørgsmål vil øges.' *På fast grunn,* bog 2, s. 107-108.

Lektie 7: 7. – 13. november
‘Ær din fader og din moder’

UDENADSVERS: ‘Ær din fader og din moder, for at du kan få et langt liv i det land, Herren din Gud vil give dig!’ 2 Mos. 20, 12.

STUDIEHJÆLP: *Lys fra det Høje*, s. 215.

LEKTIENS MÅL: At besvare spørgsmålet: Hvorfor er det vigtigt at ære vore forældre?

Indledning

‘De børn, som vanærer deres forældre og nægter at lyde dem, og som bare har hån til overs for deres råd og tilrettevisning, kan ikke være indbyggere på den nye jord. Oprørstrangen hører ikke hjemme i sådanne rene omgivelser. Ingen ulydig eller utaknemmelig søn eller datter vil komme ind i løftets land. Dersom de ikke lærer at underkaste sig og være lydige i dette liv, vil de heller aldrig lære det. Den fred og frihed, som de frelste skal opleve, vil ikke blive forstyrret af ulydige, ustyrlige og oprørske børn. Ingen, som bryder Guds bud, vil nogen sinde komme ind i Guds rige.’ *Det Kristne Hjem,* s. 229.

‘For at du kan få et langt liv’

1. Hvilket bud udgør familiens grundlag? 2 Mos. 20, 12.

BEMÆRK: ‘Den bedste måde at lære barnet at vise respekt for forældrene er at lade dem se, at faderen har kærlighed og omtanke for moderen, og at moderen respekterer faderens myndighed. Det er ved at lægge mærke til, at forældrene er glade for hinanden, at barnet lærer at værdsætte det femte bud.’ *Det Kristne Hjem,* s. 150.

2. Hvordan udtrykte Paulus dette bud, og hvilken begrænsning satte han på dette bud? Ef. 6, 1-3.

BEMÆRK: ‘Børnene bliver af apostelen formanet til at være lydige mod forældrene for Herrens skyld, at være hjælpsomme og eftergivende. De, som virkelig elsker Gud, vil ikke kæmpe for at få det, som de vil, og på den måde bringe ulykke over andre. De vil gå ind for at repræsentere Kristus ved deres karakter. Det er stort at tænke på, at de unge, som kæmper mod synd, som tror, som venter og spejder efter Kristi komme, som underkaster sig forældrenes myndighed, og som er glade i Herren Jesus, vil være blandt dem, som glæder sig over, at han kommer igen, og som møder ham med fred.’ *Lys fra det Høje,* s. 215.

3. Hvor længe skal dette bud adlydes? Ordsp. 23, 22.

BEMÆRK: 'Børnenes pligt til at hædre deres forældre varer hele livet. Dersom forældrene er gamle og svage, bør børnene vise dem den hengivenhed og opmærksomhed, de da behøver. Selv om det kræver selvfornægtelse, bør de alligevel være sådan over for forældrene, at de kan fjerne al uro og ængstelse fra deres sind og tanker. Børnene bør oplæres til at være venlige og omsorgsfulde mod deres forældre. De bør selv tage sig af dem, for de gamle kan ikke lide at blive passet af andre. Vi må benytte alle anledninger til at så venlighedens frø. Vi vil altid stå i gæld til vore forældre. Vor kærlighed til dem, og deres kærlighed til os, er ikke bestemt af år eller afstand, og vi kan heller aldrig fraskrive os ansvaret for dem. Børnene bør altid huske, at de gamle forældre ikke har så mange kilder til glæde og hygge. Og der er ikke noget, som bedrøver dem mere, end at børnene ikke bryder sig om dem. Findes der nogen værre synd end at bringe sorg over en gammel, hjælpeløs far eller mor?' *Det Kristne Hjem,* s. 282.

'Og I fædre'

4. Hvilket ansvar er sat på fædrene for den måde, de opdrager deres børn? Ef. 6, 4.

BEMÆRK: 'Men hvem skal lære disse børn at ære Gud, medmindre faderen og moderen lærer dem det? Hvem skal lære dem, hvad det løfte betyder, hvis det ikke er deres forældre? Forældre, der er intet, der vil give jeres børn en sådan karakters styrke, som at opdrage dem i Herrens tugt og formaning. Lad dem se, at disciplin er en del af Guds hensigt med dem. Han ønsker, at vi skal være i harmoni med hans planer og ikke lade vore børn vokse op ligegyldige og ubeherskede, men at de underkaster sig hans Ånds vilje og ledelse.' *Manuscript Releases,* bind 10, s. 104.

5. Hvad kan resultere af forældre, der opirrer deres børn til vrede? Kol. 3, 21.

BEMÆRK: 'Når børn mister deres selvbeherskelse og taler vrede ord, bør forældrene tie for en tid, idet de hverken irettesætter eller fordømmer. På sådanne tidspunkter er tavshed guld værd og vil gøre mere for at frembringe anger end noget ord, der kan siges. Det behager Satan, når forældre irriterer deres børn ved at tale hårde, vrede ord. Paulus har givet en advarsel angående dette punkt: "Fædre, provoker ikke jeres børn til at blive vrede, så de ikke mister modet" [Kol. 3, 21 efter engelsk overs.]. De kan tage fejl, men I kan ikke lede dem til det rette ved at

miste tålmodigheden med dem. Lad jeres beherskelse hjælpe dem med at genoprette et passende sindelag i dem.' *Reflecting Christ,* s. 184.

'Han var lydig imod dem'

6. Hvordan viste Jesus, at han var lydig mod dette bud? Luk. 2, 51.

BEMÆRK: 'Om Jesus står der skrevet: "Og barnet voksede og blev stærkt og fyldtes af visdom; og Guds nåde var over det. . . Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker." En kundskab om Gud vil udgøre en slags kundskab, der vil vare lige så længe som evigheden. At lære og at gøre Kristi gerninger er at få en sand uddannelse. Selvom Helligånden virkede i Kristi sind, så han kunne sige til sine forældre: "Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders gerning?" arbejdede han dog i tømrerens værksted som en lydig søn. Han åbenbarede, at han havde kundskab om hans gerning som Guds Søn, og dog ophøjede han ikke sin guddommelige karakter. Han gav ikke dette, at han var af guddommelig oprindelse, som en begrundelse for ikke at bære hverdagens byrde; men han var lydig mod sine forældre. Han var budenes Herre, dog var han lydig mod alle deres krav, og således efterlod han et eksempel på lydighed til børn, unge og voksne.' *Fundamentals of Christian Education,* s. 392.

7. Hvordan sørgede Jesus for hans gamle mor? Joh. 19, 25-27.

BEMÆRK: 'Jesu sidste lektie var en lektie i sønlig kærlighed. Han så på sin moders dybt sørgende ansigt og derefter på Johannes og sagde henvendt til sin moder: "Kvinde! se, det er din søn." Og til disciplen: "Se, det er din moder." Johannes forstod godt Jesu ord og den hellige tillid, der var ham betroet. Han fjernede straks Kristi moder fra Golgatas frygtelige scene. Fra den time af tog han sig af hende som en pligtopfyldende søn, idet han tog hende med til sit eget hjem. Å, medlidende, kærlige Frelser! Under al hans fysiske smerte og sjælekval havde han en øm, eftertænksom omsorg for den moder, der havde båret ham. Han havde ingen penge at efterlade hende, som kunne sikre hendes fremtidige velvære, men han havde fået en plads i Johannes' hjerte, og han gav sin moder til den elskede discipel som en hellig arv.' *Daughters of God,* s. 56.

'Jeg kender ham'

8. Hvordan viste Gud sin fordømmelse af dem, som overtræder dette bud? 1 Mos. 9, 20-26.

BEMÆRK: ‘Noa forudsagde under guddommelig inspiration, hvorledes fremtiden ville forme sig for de tre store slægter, som ville blive efterkommere af disse tre. Da han så Kams efterkommere, sagde han, idet han sigtede mere til sønnen end til faderen: “Forbandet være Kanaan, trælles træl blive han for sine brødre!” Kams unaturlige forbrydelse viste, at hans sjæl for længst var blottet for sønlig ærbødighed, og hans handling åbenbarede ugudelighed og en lav karakter. Disse slette karaktertræk blev videreført i Kanaan og hans efterkommere, hvis fortsatte synd nedkaldte Guds dom over dem.’ *Patriarker & Profeter,* s. 58.

9. Hvilken anbefaling blev givet Abraham? 1 Mos. 18, 19. Sammenlign med 5 Mos. 6, 6-7. Se også Jos. 24, 15.

BEMÆRK: ‘Gud kaldte Abraham til at undervise i sit ord. Han udvalgte ham til at være fader for et stort folk, fordi han så, at Abraham ville oplære sine børn og sit hus efter grundreglerne i Guds lov. Og det, som gav Abrahams lære kraft, var påvirkningen fra hans eget liv. Hans store husholdning omfattede mere end tusinde sjæle, hvoraf mange var familieoverhoveder og ikke få for ganske nylig var blevet omvendt fra hedenskabet. En sådan husholdning krævede en fast hånd ved roret. En svag og vaklende fremgangsmåde ville ikke være tilstrækkelig. Om Abraham sagde Gud: “Jeg har jo udvalgt ham, for at han skal pålægge sine børn og sine efterkommere at vogte på Herrens vej.” 1 Mos. 18, 19. Dog blev denne myndighed udøvet med en sådan visdom og kærlighed, at det vandt hjerterne for ham. Den guddommelige vægters ord lyder således: de skal “vogte på Herrens vej ved at øve retfærdighed og ret.” 1 Mos. 18, 19. Og Abrahams indflydelse strakte sig ud over hans eget hus. Hvor som helst han opslog sit telt, rejste han et alter ved siden af for at kunne ofre og tilbede. Når teltet blev flyttet, blev alteret stående; og mangen omflakkende kana'anæer, der havde fået sin viden om Gud gennem hans tjener Abrahams liv, tøvede ved alteret for at ofre til Jehova.’ *Uddannelse,* s. 189.

‘Til vort sande gavn’

10. Hvilken lektie underviste Gud i familieforhold? Heb. 12, 9-11. Sammenlign med Mal. 1, 6.

BEMÆRK: ‘Å, om alle ville indse vor himmelske Faders store kærlighed, selvopofrelse, godgørenhed og venlighed ved at give sin Søn til at dø, så vi kan – hvis vi tror og holder hans bud – have en liflig fred, Faderens glæde, Faderens kærlighed og forene os med ham i hjerte, sjæl, sind og styrke for at opretholde retfærdighed og trække i lige linier med Kristus. Det er ikke kun Kristi offer; det er også Faderens offer. Faderen underkastede sig selv til i forening og kærlig

medlidenhed at lide sammen med sin Søn. Han sparede ikke sin enbårne Søn, men gav ham frivilligt for os alle. Denne gave – Kristus – er den kronende sandhed om Guds kærlighed og dette Faderskab gennem tid og evighed. Her er Guds kærlighed i sit Faderskab. Lad os drikke af denne kærlighed, så vi ved erfaring vil vide, hvilken virkelig øm og glædelig erfaring det er at forstå Guds Faderskab.' *Spalding-Magan Collection,* s. 68.

11. Hvordan lærte Jesus os at betragte Gud? Matt. 6, 9; 10, 29-31.

BEMÆRK: 'Satan havde fremstillet Gud for verden i et helt forkert lys. Derfor kom Kristus til denne jord for at vise menneskene, hvordan Faderen virkelig er. Da Gud er retfærdighedens Gud, påkalder ærbødighed og ærefrygt og har magt til både at tilintetgøre og bevare mennesket, har Satan fået menneskene til at se på Gud med ængstelse og betragte ham som en tyran. Jesus var sammen med Faderen fra evighed, før menneskets skabelse, og han kom for at åbenbare Faderen med denne erklæring: "Gud er kærlighed." Jesus fremstillede Gud som en venlig Fader, der har omsorg for sine børn. Han erklærer, at ikke en spurv vil falde til jorden, uden at Faderen ved om det. Menneskenes børn har større værdi i hans øjne end mange spurve, så endog deres hovedhår er talte.' *Kristus Alene,* 22. januar.

'For at vende fædrenes hjerter til børnene'

12. Hvilket vigtigt arbejde skal gøres i de sidste dage? Mal. 4, 5-6. Sammenlign med Luk. 1, 17.

BEMÆRK: 'Det er først, når forældrene selv vandrer efter Herrens lov af hele deres hjerte, at de kan byde deres børn efter sig. Der behøves en reformation i denne henseende, en dybtgående og omfattende reformation. Forældrene trænger til at reformeres, prædikanter trænger til det; de behøver Gud i deres hjem. Hvis de ønsker at se en forandring i tingenes tilstand, må de bringe deres familie i kontakt med Guds ord og lade det være deres rådgiver. De må lære deres børn, at det er Guds stemme, der taler til dem, og at den skal adlydes ubetinget. De bør tålmodigt undervise deres børn og utrætteligt lære dem, hvordan de skal leve for at behage Gud. Børnene i et sådant hjem vil være forberedt på at møde vantroens spidsfindigheder. De har gjort Bibelen til grundlaget for deres tro, og derved har de fået lagt en grundvold, der ikke kan omstyrtes af skepticismens flodbølge.' *Patriarker & Profeter,* s. 72.

13. Hvordan er familielivet i de sidste dage skildret i bibelsk profeti? 2 Tim. 3, 2-3. Sammenlign med Rom. 1, 30-31.

Lektie 7: 7. – 13. november

BEMÆRK: ‘Religion i hjemmet er af stor betydning. Ansvaret for dannelsen af karakteren, som deres børn får, hviler i stor grad på fædre og mødre. Hvis forældre vil lære deres børn at opføre sig i overensstemmelse med Guds ords principper, vil disse børn ubevidst lære andre, hvad det betyder at være kristne. Lad forældre opretholde sand kristen værdighed foran deres børn, og de vil få stor hjælp i at opbygge Kristi rige. I sin beskrivelse af børnene, der lever i disse sidste dage, erklærer Paulus dem for at være “ulydige mod forældre, utaknemmelige, ufromme.” Det er vigtigt, at forældre er klar over tidens tendens, og at de arbejder utrætteligt for at opdrage deres børn til at komme væk fra de ting, idet de bereder dem ved at lære dem at elske og efterligne Kristi liv.’ *This Day With God,* s. 307.

Lektie 8: 14. – 20. november
‘Du må ikke slå ihjel’

UDENADSVERS: ‘Men jeg siger jer, at I må ikke sætte jer mod den, der tilføjer jer ondt, men hvis nogen giver dig et slag på den højre kind, så vend også den anden til.’ Matt. 5, 39.

STUDIEHJÆLP: *Guds Sønner & Døtre,* 24. februar.

LEKTIENS MÅL: At besvare spørgsmålet: Hvordan åbenbarede Kristus omfanget af det sjette bud?

Indledning

‘Hadets og hævnens ånd stammer fra Satan, og den ledte ham til at dræbe Guds Søn. Hvem som helst, der nærer ondsindethed eller uvenlighed, nærer den samme ånd. I den hævngerrige tanke ligger den onde gerning gemt som planten i frøet.’ *Reflecting Christ,* s. 70.

‘Når nogen slår et menneske ihjel’

1. Hvad er det sjette bud? 2 Mos. 20, 13. Sammenlign med Matt. 19, 18.

BEMÆRK: Udtrykket “slå ihjel” er et mange hebraiske ord, der er oversat med “slå ihjel.” Det bruges kun om det at slå et menneske ihjel og bruges om mord – at tage et andet menneskes liv med vilje og ulovligt.

2. Hvilken straf udtalte Herren for mord? 1 Mos. 9, 6. Sammenlign med 4 Mos. 35, 16-18.

BEMÆRK: ‘Blandt de specifikke retningslinier i den retslige behandling af personer, som var mistænkt for mord, var følgende: “Når nogen slår et menneske ihjel, må man kun dræbe manddraberen efter flere vidners udsagn. Et enkelt vidnes udsagn er ikke nok til en dødsdom.” Hvor vist og retfærdigt er dette påbud ikke! Hvis beskyldningen kun var støttet af ét vidne, skulle den anklagede person ikke dømmes, selvom indirekte beviser kunne være stærke imod ham. På den anden side kunne ingen forsoning eller løsesum redde ham, hvis han blev dømt skyldig. Lige meget hvor fremtrædende hans stilling måtte være, måtte han lide straffen for sin overtrædelse. Nationens sikkerhed og renhed krævede, at mord skulle straffes hårdt. Menneskeliv, som Gud alene kunne give, må vogtes omhyggeligt. Ligesom Abels blod vil offerets blod råbe til Gud om hævn over morderen og over alle, som beskytter ham imod sin overtrædelses straf. Hvem som helst, om det er et individ eller en by, som undskylder morderen, når han er overbevist om hans synd, vil have

del i hans synd og helt sikkert være genstand for Guds vrede. Det var Herrens hensigt at indprente sit fok morderens frygtelige skyld, mens han gjorde den mest grundige og barmhjertige foranstaltning for frigivelsen af den uskyldige.' *Signs of the Times*, 20. januar 1881.

'Din broders blod råber til mig'

3. Hvad er det første eksempel på overtrædelsen af det sjette bud? 1 Mos. 4, 8.

BEMÆRK: 'Det var ikke, fordi Abel havde gjort Kain uret, at Kain hadede og dræbte sin broder, men "fordi hans egne gerninger var onde, men hans broders retfærdige." 1 Joh. 3, 12. Således har de onde altid hadet dem, der var bedre end de selv. Abels lydighed og urokkelige tro var en stadig bebrejdelse mod Kain. "Thi enhver, som øver ondt, hader lyset og kommer ikke til lyset, for at hans gerninger ikke skal afsløres." Joh. 3, 20. Jo klarere det Himmelske lys er, som afspejles i Guds trofaste tjeneres karakter, des tydeligere åbenbares de ugudeliges synder, og des mere afgjorte vil deres bestræbelser blive for at komme dem til livs, der forstyrrer deres fred. Abels mord var det første eksempel på det fjendskab, som ifølge Guds udsagn ville bestå mellem slangen og kvindens sæd, mellem Satan og hans undersåtter på den ene side og Kristus og hans efterfølgere på den anden.' *Patriarker & Profeter*, s. 39.

4. Hvordan udtrykte Gud sin afsky for Kains forbrydelse? 1 Mos. 4, 11-12.

BEMÆRK: 'Morderen Kain blev snart krævet til regnskab for sin forbrydelse. "Da sagde Herren til Kain: 'Hvor er din broder Abel?' Han svarede: 'Det ved jeg ikke; skal jeg vogte min broder?'" Kain var gået så vidt i sin synd, at han havde mistet forståelsen af Guds stadige nærværelse og af hans storhed og alvidenhed. Derfor tog han sin tilflugt til falskhed for at skjule sin synd. Atter sagde Herren til Kain: "Hvad har du gjort! Din broders blod råber til mig fra jorden!" Gud havde givet Kain lejlighed til at bekende sin synd. Kain havde fået tid til at tænke sig om. Han vidste, hvilken udåd han havde begået, og hvilken usandhed han havde udtalt for at skjule den; men han var stadig oprørsk, og domsafsigelsen blev ikke udsat længere. Guds stemme, som netop havde søgt at overtale og advare ham, udtalte nu de frygtelige ord: "Derfor skal du nu være bandlyst fra agerjorden, som åbnede sig og tog din broders blod af din hånd! Når du dyrker agerjorden, skal den ikke mere skænke dig sin kraft; du skal flakke hjemløs om på jorden!"' *Patriarker & Profeter,* s. 39.

5. Hvilket yderligere mord fulgte blandt Kains efterkommere? 1 Mos. 4, 23-24. Sammenlign med vers 15.

BEMÆRK: 'Da Kain var blevet forbandet af Gud, forlod han sin faders husstand. Han havde først valgt agerdyrkning som sin beskæftigelse, og nu grundlagde han en by, som han opkaldte efter sin ældste søn. Han var gået bort fra Guds åsyn og havde forkastet løftet om et genoprettet Eden for at skaffe sig ejendom og søge fornøjelser på jorden, mens syndens forbandelse hvilede over den, og han blev derfor den første blandt den store skare mennesker, der tilbeder denne verdens gud. Hans efterkommere udmærkede sig med hensyn til jordisk og materiel fremgang, men de var ligegyldige over for Gud og hans hensigt med menneskene. Lemek, Kains efterkommer i femte led, føjede flerkoneri til den forbrydelse, hvormed Kain havde vist vej, og han henviste i sin stolthed og sit trods til Gud, idet han af Guds løfte om at hævne Kain udledte en forsikring om sin egen sikkerhed.' *Patriarker & Profeter,* s. 41.

'Af ethvert dyr kræver jeg hævn for det'

6. Hvordan ved vi, at dette bud ikke gælder dyrene? 1 Mos. 9, 3.

BEMÆRK: 'Der er dem, som siger, at intet – ikke engang insekter – burde dræbes. Gud har ikke betroet sit folk et sådant budskab. Det er muligt at strække budet "Du må ikke slå ihjel" til en hvilken som helst grænse; men det er ikke i overensstemmelse med sund fornuft at gøre dette. De, som gør det, har ikke lært i Kristi skole. Denne jord er blevet forbandet på grund af synden, og i disse sidste dage vil skadedyr af enhver art øges. Disse skadedyr må dræbes, ellers vil de forstyrre og plage og endda dræbe os og ødelægge vore hænders værk og frugten af vor jord. Visse steder er der myrer [termitter], som fuldstændig ødelægger huses træværk. Skal disse ikke tilintetgøres? Frugttræer må sprøjtes, så de insekter, der ville ødelægge frugten, kan dræbes. Gud har givet os en del at udføre, og vi må udføre denne del trofast. Så kan vi efterlade resten til Herren. Gud har ikke givet noget menneske budskabet: Dræb ikke myre eller loppe eller møl. Vi må vogte os mod plagsomme og skadelige insekter og krybdyr og ødelægge dem for at bevare os selv og vore ejendele fra skade. Og selvom vi gør vort bedste for at udrydde disse skadedyr, vil de stadig mangedobles.' *Selected Messages*, bog 3, s. 329.

7. Hvilken advarsel gav Gud angående menneskets ansvar over for dyrene? 1 Mos. 9, 5. Se også Sal. 50, 10-11.

BEMÆRK: 'Gud gav vore første forældre den mad, som han havde planlagt, at slægten skulle spise. Det var i modstrid med hans plan, at nogen skabnings liv skulle tages. Der skulle ikke være nogen død i Eden. Havens træers frugter var den mad, menneskets behov krævede. Gud gav ikke mennesket tilladelse til at spise kød før efter syndfloden. Alt, hvad mennesket kunne spise, var blevet ødelagt, og derfor gav Herren i deres nødsituation Noa tilladelse til at spise af de rene dyr, som han havde taget med sig ind i arken. Men kød var ikke den sundeste fødevare for mennesket.' *Counsels on Diet & Foods*, s. 373.

'De moralske ulykker, som kødspisning har været skyld i, er ikke mindre end de fysiske. Kødspiser er skadelige for sundheden, og hvad som helst der påvirker legemet, har en tilsvarende indvirkning på sindet og sjælen. Tænk på den grusomhed mod dyrene, som kødspisning medfører, og dens indvirkning på dem, som udøver denne grusomhed, og som er vidne til den! Tænk på, hvorledes den tilintetgør den medfølelse, vi bør nære for disse Guds skabninger!' *I den Store Læges Fodspor*, s. 321.

'Loven er åndelig'

8. Hvordan åbenbarede Kristus omfanget af dette bud? Matt. 5, 21-22.

BEMÆRK: 'Frelserens ord åbenbarede for hans tilhørere den kendsgerning, at mens de fordømte andre som overtrædere, var de selv lige så skyldige, for de nærede ondskab og had. De nærede det bitreste had til deres romerske undertrykkere og følte sig berettiget til at hade og foragte alle andre folk, ja endog deres egne landsmænd, som ikke i enhver henseende rettede sig efter deres begreber. I alt dette overtrådte de den lov, der siger: "Du må ikke slå ihjel." Hadet og hævngerrighedens ånd havde sin oprindelse hos Satan, og den ledte ham til at tage Guds søn af dage. Enhver, som nærer ondskab og viser uvenlighed, er besjælet af den samme ånd. I den hævngerrige tanke ligger den onde handling gemt, ligesom planten ligger gemt i frøet. Ved at give sin Søn som en gave for vor genløsning har Gud vist, hvilken stor værdi han tillægger en menneskesjæl, og han giver intet menneske rettighed til at tale hånligt om en anden. Vi kommer til at se fejl og svagheder hos dem, vi færdes iblandt, men Gud betragter hver sjæl som sin ejendom, som sin i kraft af skabelsen og i dobbelt forstand som sin, idet den er købt med Kristi dyrebare blod. Alle blev skabt i hans billede, og selv de dybest faldne skal behandles med agtelse og ømhed. Gud vil holde os ansvarlige for endog blot et hånligt ord om en eneste sjæl, for hvem Kristus gav sit liv.' *Reflecting Christ*, s. 70.

9. Hvilket princip fremførte Kristus over for os i stedet for had? Matt. 5, 39-41.

BEMÆRK: 'At vise had bryder aldrig vore fjenders ondsindethed. Men kærlighed og venlighed fremkalder kærlighed og venlighed til gengæld. Selvom Gud trofast belønner dyd og straffer skyld, tilbageholder han dog ikke sine velsignelser fra de onde, selvom de dagligt vanærer hans navn. Han lader solskinnet og regnen falde på den retfærdige og den uretfærdige og giver begge verdslig fremgang. Dersom en hellig Gud udviser en sådan overbærenhed og godgørenhed mod de oprørske og afgudsdyrkerne, hvor nødvendigt er det ikke, at fejlende mennesker viser den samme ånd over for deres medmennesker. I stedet for at forbande dem, som gøre os fortræd, er det menneskets pligt at søge at vinde dem fra deres onde veje ved en venlighed, der er lig den, som Kristus behandlede sine forfølgere med. Jesus lærte hans efterfølgere, at de skulle vise en kristen høflighed mod alle, som kom inden for deres indflydelse, at de ikke skulle glemme barmhjertigheds handlinger, og at de skulle vise en godgørenhed, der var større end den, der vises af den verdslige, når de blev bønfaldt om noget. Guds børn skal repræsentere den ånd, der hersker i himmelen.' *Spirit of Prophecy,* bind 2, s. 224.

'Alle, som griber til sværd'

10. Hvordan viste Jesus sin fordømmelse af at bruge våben? Matt. 26, 51-52.

BEMÆRK: 'Jeg så, at det i ethvert tilfælde er vor pligt at lyde landets love, hvis disse ikke er i strid med den højere lov, som Gud med hørlig stemme talte på Sinaj og derefter skrev på sten med sin egen finger. . . I hæren kan [Guds folk] ikke adlyde sandheden og samtidig adlyde deres officerers krav. Det vil til stadighed stride imod deres samvittighed. Verdslige mennesker styres af verdslige principper. De forstår ikke noget andet. Verdslig politik og den offentlige mening er grundlaget for det princip, som ligger til grund for deres handlinger og leder dem til at udøve en form for rigtig handling. Men Guds folk kan ikke lade sig styre af disse motiver. Guds ord og befalinger, som er skrevet i sjælen, er ånd og liv og har magt til at frembringe underkastelse og lydighed. Jehovas ti bud er grundlaget for al retfærdighed og alle gode love. De, som elsker Guds bud, vil rette sig efter enhver af landets gode love. Men hvis myndighedernes krav er i modstrid med Guds love, er der kun et spørgsmål at tage stilling til: Skal vi adlyde Gud eller mennesker?' *Testimonies*, bind 1, s. 361.

11. Hvordan viste Jesus Pilatus, at hans efterfølgere ikke ville slås? Joh. 18, 36.

BEMÆRK: 'Den regering, som Jesus levede under, var fordærvet og tyrannisk; alle vegne var der himmelråbende misbrug, – pengeafpresning, intolerance og skræmmende grusomhed. Alligevel forsøgte Frelseren ikke at gennemføre

statsreformer. Han angreb ikke de bestående misbrug og fordømte heller ikke folkets fjender. Han greb ikke ind over for de magthavendes myndighed eller administration. Han, som var vort forbillede, var hævet over jordiske regeringer. Ikke fordi menneskers lidelser var ham ligegyldige, men fordi hjælpemidlet ikke fandtes i blot menneskelige og ydre forholdsregler. For at være virkningsfuld måtte lægedommen nå mennesket enkeltvis og den måtte forny deres hjerte. ' *Guds Sønner & Døtre,* 19. maj.

'Enhver, der hader sin broder'

12. Hvilken skæbne venter den morder, der ikke angrer? Åb. 21, 8. Sammenlign med Åb. 22, 14-15; Gal. 5, 21.

BEMÆRK: 'Alle uretfærdige handlinger, der bidrager til at forkorte livet; had og hævngerrighed eller følelser, der fører til handlinger, som skader andre eller blot får os til at ønske dem ondt, for enhver, der hader sin broder, er en morder; forsømmelse af de trængende eller lidende på grund af egenkærlighed; enhver form for vellevned eller unødvendigt afsavn eller overdrevent arbejde, der er til skade for helbredet – alt dette er i større eller mindre grad en overtrædelse af det sjette bud.' *Patriarker & Profeter,* s. 154.
'Gud gav sin enbårne Søn hen til at dø for en slægt af oprører, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. Hvorfor skulle vi ikke vandre på den vej og arbejde på den måde, som Gud har udpeget? Hvorfor skulle nogen behage fjenden ved at nedrive en andens arbejde, idet han bruger de kræfter, Gud har givet ham, til at dræbe håb og drive sjæle ud i mismod?' *The Upward Look,* s. 117.

13. Hvordan kan vi overtræde det sjette bud? 1 Joh. 3, 15. Sammenlign med Jak. 4, 1-3.

BEMÆRK: 'Jeg havde en drøm. Jeg så A i fortrolig samtale med mænd og med prædikanter. Han ville på en smidig måde komme med udtalelser, der var grundet i mistænksomhed og fantasi, for at få dem til at åbne sig og derefter få dem til frit at udtrykke sig. Jeg så ham ivrigt klappe sine hænder over noget. Jeg følte en stikkende smerte i hjertet, da jeg så dette ske. I min drøm så jeg dig og B i samtale med ham. Du fremkom med udtalelser over for ham, som han så ud til at gribe med iver og lukke sin hånd over noget. Derefter så jeg ham gå ind på sit værelse, og der på gulvet lå der en dynge sten, og stenene var systematisk lagt oven på hinanden. Han stillede de nye sten på dyngen og talte dem. Hver sten havde et navn, en rapport, der var indsamlet, og hver sten var nummereret. Den unge mand, som ofte instruerer mig, kom og kiggede på stendyngen med sorg og vrede og spurgte [A],

hvad han havde der, og hvad han havde til hensigt at gøre med dem. A så op med en skarp, tilfreds latter. "Disse er fejltagelser hos C. Jeg skal stene ham med dem, stene ham til døden." Den unge mand sagde: "Du genindfører steningssystemet, gør du ikke? Du er værre end de gamle farisæere. Hvem gav dig denne gerning at udføre? Herren rejste dig op og betroede dig en særlig gerning. Herren har opretholdt dig på en meget bemærkelsesværdig måde, men det var ikke for, at du skulle degradere dine kræfter til denne slags gerning. Satan er brødrenes anklager." Jeg syntes, A så meget udæskende og beslutsom ud. Han sagde: "C prøver at rive os i stykker. Han arbejder imod os, og for at redde vort ry og liv må vi arbejde imod ham. Jeg vil bruge hver eneste sten til den sidste lille sten her på dette gulv til at dræbe ham. Dette er kun selvforsvar, en ubehagelig nødvendighed." Og så sagde den unge mand højtideligt: "Hvad har du fået ud af det? Har du i handlingen gjort dine fejltagelser rigtige? Har du åbnet dit hjerte for Jesus Kristus, og sidder han der på tronen? Hvem har indtaget sjælens fæstning under denne administration af steningssystemet? Du har et højere kald, en vigtigere gerning. Efterlad alt sådant arbejde med at samle sten til Guds lovs fjender. I brødre må elske hinanden, ellers er I ikke lysets børn, men mørkets børn.' *Manuscript Releases,* bind 12, s. 10-11.

Lektie 9: 21. – 27. november
‘Du må ikke bedrive hor’

UDENADSVERS: ‘I har hørt, at der er sagt: “Du må ikke bedrive hor.” Men jeg siger jer, at enhver, som ser på en andens hustru, så han begærer hende, har allerede bedrevet hor med hende i sit hjerte.’ Matt. 5, 27-28.

STUDIEHJÆLP: *Guds Sønner & Døtre,* 25. februar.

LEKTIENS MÅL: At besvare spørgsmålet: hvad er formålet med det syvende bud?

Indledning

‘Dette bud forbyder ikke blot urene handlinger, men også sanselige tanker og ønsker og enhver vane der fremkalder dem. Der kræves ikke alene renhed udadtil, men i de lønligste tanker og følelser. Da Kristus talte om Guds lovs rækkevidde, sagde han, at en ond tanke eller et begærligt blik i lige så høj grad er synd som selve den ulovlige handling.’ *Patriarker & Profeter*, s. 154.

‘Hold ægteskabet i ære’

1. Hvornår og af hvem blev ægteskabet indstiftet? 1 Mos. 2, 24. Læs vers 18-24.

BEMÆRK: ‘Gud viede selv det første par. Det var universets Skaber, som indstiftede ægteskabet. Derfor skal det “holdes i ære af alle.” Det var en af de første gaver, Gud gav menneskeheden, og det var en af de to forordninger, som Adam bragte med sig ud af Paradiset efter syndefaldet. Dersom Guds retningslinier blev anerkendt og efterlevet, ville ægteskabet altid være til menneskets bedste. Det er et værn om renhed og lykke; det dækker menneskets sociale behov og højner de fysiske, intellektuelle og moralske kræfter. Han, som gav Eva til Adam som en medhjælp, udførte sit første under i et bryllup. Kristus begyndte sin offentlige virksomhed i festhuset, hvor slægtninge og venner glædede sig sammen. På denne måde stadfæstede han ægteskabet som en forordning, han selv har indstiftet.’ *Det Kristne Hjem,* s. 21-22.

2. Hvad skulle ægteskabet symbolisere? Es. 54, 5-6.

BEMÆRK: ‘Kristus ærede også ægteskabet ved at gøre det til et billede på enheden mellem ham og de genløste. Han er selv brudgommen, menigheden er bruden, som

han har udvalgt. Han siger om hende. "Alt er fagert ved dig, min veninde, og der er ingen lyde ved dig."' *Det Kristne Hjem,* s. 22.

'Du må ikke bedrive hor'

3. Hvad er det syvende bud? 2 Mos. 20, 14.

BEMÆRK: 'Forud for ødelæggelsen af den gamle verden ved en vandflod var dens indbyggere meget fordærvede. Synd og forbrydelse af enhver art herskede. Verdens tilstand nærmer sig nu hurtigt det punkt, hvor Gud vil sige til den, som han gjorde fordum: "Min Ånd skal ikke for evigt blive i menneskene." En af de frygtelige synder, der eksisterer i denne degenererede tidsalder af fordærvelse er hor. Denne skamfulde synd udøves i et alarmerende omfang. Sabbatten og ægteskabet blev indstiftet af Gud i Eden, for at de skulle holdes hellige. Begge disse forordninger af guddommelig udnævnelse er blevet tilsidesat og ladet hånt om af mænd og kvinder, hvis hjerter er fast besluttet på at gøre det onde.' *Testimonies on Sexual Behaviour, Adultery & Divorce,* s. 98.
'Ægteskabet har fået Kristi velsignelse, og det skal betragtes som en hellig forordning. Sand religion modarbejder ikke Herrens planer. Gud bestemte, at mand og kvinde skulle forenes i helligt ægteskab for at opfostre familier, som kronet med ære skulle være symboler på familien i himmelen. Og ved begyndelsen af sin offentlige virksomhed gav Kristus sin afgjorte godkendelse af den forordning, der var blevet indstiftet i Eden. Således erklærede han over for alle, at han ikke vil afslå at være til stede ved ægteskabelige begivenheder, og at ægteskabet, når det er forenet med renhed, hellighed, sandhed og retfærdighed, er en af de største velsignelser, der nogen sinde er givet den menneskelige familie. Præster og paver har lavet love, der forbyder folk at gifte sig og isolerer dem i klostre. Disse love og begrænsninger blev udtænkt af Satan for at stille mænd og kvinder i unaturlige stillinger. Således har Satan fristet mennesker til at tilsidesætte ægteskabsloven som noget vanhelligt, men samtidig har han åbnet døren for eftergivenhed over for menneskelig lidenskab. Således er nogle af de største onder, som forbander vor verden – hor, utugt og mord på uskyldige børn, som er født uden for ægteskabet – blevet til.' *Bible Echo,* 28. august 1899.

4. Hvilken straf blev fastsat for dem, som bryder ægteskabsløftet? 3 Mos. 20, 10. Sammenlign med Job 31, 9-12; Heb. 13, 4.

BEMÆRK: 'Hvad befalede Gud Moses at gøre med dem, som var skyldige i hor? De skulle stenes til døde. Slutter straffen der? Nej, de skal dø den anden død. Steningssystemet er blevet afskaffet, men straffen for at overtræde Guds lov er ikke bortskaffet. Hvis overtræderen ikke angrer af hjertet, vil han blive straffet med evig

udslettelse fra Herrens nærværelse.' *Testimonies on Sexual Behaviour, Adultery & Divorce*, s. 131.

'Kun en selvmorder handler så'

5. Hvordan beskriver Bibelen virkningen af hor på det menneskelige hjerte? Ordsp. 6, 32.

BEMÆRK: 'Herren skabte mennesket retskaffent; men det er faldet og degraderet, fordi det nægtede at vise lydighed mod de hellige krav, som Guds lov stiller det. Alle menneskets lidenskaber vil bidrage til dets fysiske og moralske sundhed og sikre det en stor del lykke, hvis de er under passende kontrol og styres rigtigt. Ægteskabsbryderen, den, der begår utugt og den ukyske nyder ikke livet. Der kan ikke være nogen sand nydelse for overtræderen af Guds lov. Herren vidste dette, og derfor sætter han begrænsninger for mennesket. Han leder, befaler, og han forbyder positivt. Herren vidste godt, at hans børns lykke afhænger af deres underkastelse over for hans autoritet og af at leve i lydighed mod hans regerings hellige, retfærdige og gode bud.' *Testimonies on Sexual Behaviour, Adultery & Divorce*, s. 100.

6. Hvilke andre synder knytter Bibelen til hor? Gal. 5, 19-21.

BEMÆRK: 'Når man, om end aldrig så lønligt, elsker og nærer onde tanker, sagde Jesus, da viser det, at synden endnu råder i hjertet. Sjælen befinder sig fremdeles i bitterheds galde og uretfærdigheds lænke. Den, der finder behag i at dvæle ved urene ting, som hengiver sig til den onde tanke og tillader sig det begærlige blik, kan i den åbenbare synd med dens vægt af skam og hjerteknugende smerte beskue, af hvilken art det onde virkelig er, som han har skjult i sjælens vrå. Det onde, som da kommer til syne, skabes ikke i fristelsens stund, da man måske falder i en svær synd, som kun udfolder eller bringer for dagen, hvad der lå dulgte og slumrende i hjertet. Som et menneske "tænker i sit hjerte, så er han;" thi fra hjertet "udspringer livet." (Ordspr. 23, 7, ældre bibelovers.; 4, 23.).' *Med Mesteren på Bjerget,* s. 65.

'Hor med hende i sit hjerte'

7. Hvordan åbenbarede Kristus den virkelige rækkevidde af dette bud? Matt. 5, 27-28.

BEMÆRK: 'De, som havde anset sådanne mennesker, der hengav sig til kødelige lyster, for syndere frem for alle andre mennesker, blev forbavsede, da de hørte, at Jesus forsikrede, at de, som nærer ukyske tanker, er ligeså skyldige som de, der åbent overtræder det syvende bud.' *Kristi Liv*, s. 232.

'Mange unge er ivrige efter bøger. De læser alt, hvad de kan få fat på. Spændende kærlighedshistorier og uanstændige billeder har en demoraliserende indflydelse. Der er mange, som begærligt læser romaner, og som følge heraf bliver deres fantasi snavset til. Fotografier af nøgne kvinder bliver udbudt til salg i togene. Disse usmagelige billeder findes ophængt på væggen hos gravørerne. Dette er en tid, hvor umoralen trives alle vegne. Øjnenes lyst og lave lidenskaber vækkes ved at se og læse. Hjertet bliver forgiftet gennem fantasien. Sindet ynder at dvæle ved scener, som vækker de vulgære, lavere lidenskaber. Når disse sjofle billeder bliver betragtet med en tilsmudset fantasi, ødelægger de moralen og forleder de bedragne, bedårede sjæle til at give de kødelige lyster frie tøjler. Dernæst følger synder og forbrydelser, som trækker de væsener, der er skabt i Guds billede, ned på dyrenes plan, for til sidst at styrte dem i fortabelsen. Undgå at læse og se noget, som kan fremkalde urene tanker. Giv de moralske og intellektuelle evner mulighed for at udvikles. Tillad ikke disse ædle evner at blive svækkede og fordærvede af megen læsning endog kun af fortællingsbøger.' *Herren Kommer*, 15. maj.

8. Hvordan understreger Bibelen alvoren i hor? Jer. 23, 14; Rom. 2, 21-22.

BEMÆRK: 'Utugt og ægteskabsbrud anses af mange bekendende kristne som synder, som Gud ser gennem fingrene med. Disse synder udøves i et stort omfang. De anerkender ikke Guds lovs krav på dem. De har overtrådt den store Jehovas bud og ivrigt lærer deres tilhørere at gøre det samme, idet de erklærer, at Guds lov er afskaffet, og som følge heraf ikke stiller noget krav til dem. I overensstemmelse med denne frie tingenes tilstand forekommer synd ikke så overmåde syndigt; for ved loven følger syndserkendelse. Vi kan forvente at finde mennesker blandt dem, der lærer dette, som vil bedrage, lyve og give frie tøjler til lidenskabelige lyster. Men mænd og kvinder, som anerkender de ti buds krav, burde føre alle de ti buds principper, som blev givet i frygtindgydende pragt fra Sinaj, ud i deres liv.' *A Special Appeal,* s. 141.

'Jeg fordømmer dig heller ikke'

9. Hvordan taklede Jesus en sag angående hor? Joh. 8, 3-11. Sammenlign med 3 Mos. 20, 10.

BEMÆRK: Det er vigtigt at bemærke, at Moseloven krævede, at både manden og kvinden, der havde begået hor, skulle dræbes. Men de skriftkloge og farisæerne

bragte kun kvinden til Kristus, selvom de hævdede at have taget hende på fersk gerning.
'Han havde ikke tilsidesat den moralske lov, ej heller havde han krænket romermagtens myndighed. Hans anklagere havde lidt nederlag. Berøvet deres kjortel af indbildsk hellighed, stod de nu der, skyldige og fordømte for hans åsyn, som var den guddommelige renhed selv. Skælvende af frygt for, at deres syndige liv skulle blive afsløret for hele folket, sneg de sig bort med bøjede hoveder og sænket blik og efterlod deres offer hos den medlidende Frelser. Jesus rejste sig, så på kvinden og sagde: "'Hvorhenne er dine anklagere? fordømte ingen dig?' Men hun sagde: 'Herre! ingen.' Men Jesus sagde til hende: 'Jeg fordømmer dig heller ikke; gå bort, og synd ikke mere.'" (Joh. 8, 10-11). Kvinden havde stået foran Jesus, bævende af frygt. Hans ord: "Den, som er uden synd iblandt jer, kaster først stenen," havde lydt for hende som en dødsdom. Hun vovede ikke at løfte blikket op og se Frelseren i ansigtet, men ventede i tavshed sin dom. Med forundring så hun sine anklagere gå tavse og forvirrede bort. Da lød disse håbets ord i hendes ører: "Jeg fordømmer dig heller ikke; gå bort, og synd ikke mere." Hendes hjerte var blødgjort. Hulkende kastede hun sig ned for Jesu fødder og fremstammede sin tak og sin kærlighed og bekendte med bitter gråd sine synder. Dette blev for hende begyndelsen til et nyt liv i renhed, fred og gudhengivenhed. Ved at løfte denne faldne sjæl op udførte Jesus et større mirakel end ved helbredelsen af den sværeste legemlige lidelse; han helbredte den åndelige sygdom, som ender med evig død. ' *I Den Store Læges Fodspor,* s. 517.

10. Hvordan talte Jesus om dem, som sender deres ægtefæller væk for at gifte sig med en anden? Mark. 10, 11-12.

BEMÆRK: 'Blandt jøderne var det vanligt, at manden kunne skille sig fra sin hustru af de mest trivielle grunde, og hun havde da ret til at gifte sig igen. Dette førte til meget ulykke og synd. I sin bjergprædiken gjorde Jesus det tydeligt, at ingen kunne skille sig af andre grunde end utroskab mod ægteskabsløftet. "Den, som skiller sig fra sin hustru af nogen anden grund end hor, han bliver skyldig i, at der begås ægteskabsbrud med hende. Og den, som gifter sig med en fraskilt kvinde, bryder ægteskabet." Da farisæerne senere spurgte Jesus, om det var lovligt at skille sig, pegede han på, at ægteskabet blev indstiftet allerede ved skabelsen. "Fordi I har så hårde hjerter, gav Moses jer lov at skilles fra hustruen. Men fra begyndelsen af var det ikke sådan." Han mindede dem om de velsignede dage i Edens have, da Gud udtalte, at alt var "såre godt." Det var her, ægteskabet og sabbatten blev indstiftet, tvillingeinstitutionerne til Guds ære og menneskehedens gavn. Idet Skaberen forenede det hellige par i ægteskabet og sagde: "Derfor skal manden forlade sin fader og moder og holde sig til sin hustru, og de to skal være ét." På denne måde viste han alle Adams børn, hvad hensigten med ægteskabet skulle være

til tidens ende. Det, den evige Gud selv havde anerkendt som godt, skulle være til bedste for menneskene og tjene til deres udvikling.' *Det Kristne Hjem*, s. 265-266.

'Hvilken horkvinde'

11. Hvordan forklarede profeterne den åndelige betydning af hor? Jer. 3, 6-9; Ez. 23, 36-37.

BEMÆRK: 'Al falsk tilbedelse er åndeligt hor. Det andet bud, som forbyder falsk tilbedelse, er også en befaling om at tilbede Gud og tjene ham alene. Herren er en nidkær Gud. Han vil ikke spøges med. Han har talt om den måde, han skal tilbedes. Han hader afgudsdyrkelse; for dens indflydelse er fordærvende. Den fornedrer sindet og fører til sanselighed og alle former for synd.' *SDA Bible Commentary*, bind 1, s. 1106.
'Kristi menigheds utroskab, når den tillader sin tillid og kærlighed at vende sig fra ham og giver kærlighed til jordiske ting lov til at beskæftige sjælen, lignes ved et brudt ægteskabsløfte. Israels synd, når det vender sig bort fra Herren, omtales ved dette billede; og Guds vidunderlige kærlighed, som de således lader hånt om, skildres rørende: "Så tilsvor jeg dig troskab og indgik pagt med dig, lyder det fra den Herre Herren, og du blev min." "Og du blev såre dejlig og drev det til at blive dronning. Dit ry kom ud blandt folkene, for din dejligheds skyld; thi den var fuldendt ved de smykker, jeg udstyrede dig med . . . Men du stolede på din dejlighed og bolede i kraft af dit ry." "Men som en kvinde svier sin ven, så sveg du mig, Israels hus, så lyder det fra Herren;" ". . . hvilken horkvinde, der tager fremmede i sin mands sted!" Ez. 16, 8. 13-15. 32; Jer. 3, 20. I Det Nye Testamente bruges lignende tale til foregivne kristne, der søger verdens venskab frem for Guds. Som apostelen Jakob siger: "I utro! ved I ikke, at venskab med verden er fjendskab med Gud? Den, der gerne vil være verdens ven, gør sig altså til Guds fjende."' *Konfrontation*, s. 317-318.

12. Hvordan skildres Guds folk i profetierne? 2 Kor. 11, 2.

BEMÆRK: 'I Bibelen symboliseres den hellige og varige forbindelse mellem Kristus og hans menighed som et ægteskab. Herren har knyttet sit folk til sig ved en højtidelig pagt, hvor han lover at være deres Gud, og de forpligter sig til at være hans og hans alene. Han udtaler: "Jeg trolover mig med dig for evigt; jeg trolover mig med dig med retfærd og ret, med miskundhed og barmhjertighed." Hos. 2, 19. Og videre: "Thi jeg er eders Herre." Jer. 3, 14. Og Paulus bruger det samme billede i Det Nye Testamente, når han siger: "Jeg har jo trolovet jer med én mand for at føre jer som en ren jomfru frem for Kristus." 2 Kor. 11, 2.' *Konfrontation,* s. 317.

Lektie 10: 28. november – 4. december
‘Du må ikke stjæle’

UDENADSVERS: ‘I må ikke stjæle, I må ikke lyve, I må ikke bedrage hverandre.’ 3 Mos. 19, 11.
STUDIEHJÆLP: *Guds Sønner & Døtre,* 26. februar.
LEKTIENS MÅL: At besvare spørgsmålet: Hvad er indbefattet i det ottende bud?

Indledning

‘Det ottende bud skal spærre sjælen inde og sætte hegn om mennesket, så det ikke begår noget skadeligt overgreb, som dets egenkærlighed og begærlighed kunne forvolde på næstens rettigheder. Det forbyder enhver slags uærlighed, uretfærdighed eller svindel, hvor almindeligt brugt eller hvor undskyldeligt det end er efter bestikkende påskud.’ *Guds Sønner & Døtre,* 26. feburar.

‘Du må ikke stjæle’

1. Hvad er det ottende bud? 2 Mos. 20, 15.

BEMÆRK: ‘Dette forbud omfatter både åbenlyse og hemmelige synder. Det ottende bud fordømmer menneskeran og slavehandel samt forbyder erobringskrige. Det fordømmer tyveri og røveri. Det påbyder streng ærlighed i de mindste enkeltheder i livet. Det forbyder bedrageri i handel og kræver fuld betaling af gæld eller løn. Det erklærer, at ethvert forsøg på at drage fordel af andres uvidenhed, svaghed eller ulykke optegnes som bedrageri i himmelens bøger.’ *Patriarker & Profeter,* s. 154.

2. Hvilken slags liv bifalder Bibelen frem for at stjæle? Ef. 4, 28.

BEMÆRK: ‘Lad Herren se, at hans folk er villigt til at give selvfornægtelsens ofre til ære for hans værk; at de ikke arbejder for selviske formål, men for at de under hans fremgangsrige nåde kan have noget, de kan give til dem, der behøver deres hjælp. Skal vi ikke anstrenge os for at “have noget at give af til den, som er i nød”?’ *Review & Herald*, 17. december 1901.

‘Godtgør, hvad han har ranet’

3. Hvad blev der krævet af en tyv, når han blev fanget? 2 Mos. 22, 1 & 4.

BEMÆRK: 'Hvis vi har voldt andre skade ved en eller anden uhæderlig forretning, hvis vi har overlistet nogen eller handlet svigagtigt over for nogen, selv om det måske er sket inden for lovens grænser, så bør vi tilstå vor uret og genoprette den, så vidt det står i vor magt. Det vil være rigtigt af os ikke blot at give det tilbage, som vi har taget, men også det, som det ville være blevet forøget til, hvis det havde været benyttet rigtigt og klogt i den tid, hvor det har været i vor besiddelse.' *Den Store Mester,* s. 377.

4. Hvordan blev princippet åbenbaret i Zakæus' liv? Luk. 19, 8.

BEMÆRK: 'En omvendelse er ikke ægte, hvis den ikke medfører en reform. Kristi retfærdighed er ikke en kappe, hvormed man kan tildække synder, man ikke har bekendt og afstået fra. Den er et livs princip, der forvandler karakteren og behersker ens vandel. Hellighed vil sige helt at leve for Gud. Det betyder en fuldkommen overgivelse af hjertet og livet til bolig for de himmelske grundsætninger. En kristen skal i forretningsanliggender over for verden være et eksempel på, hvordan vor Herre ville handle i et lignende tilfælde. Ved hvert forretningsforetagende skal han gøre det indlysende for andre, at Gud er hans vejleder. "Helliget Herren" bør der stå skrevet i kassejournaler og hovedbøger, på skøder, kvitteringer og veksler. De, der bekender sig som Kristi disciple, men som handler uhæderligt, bærer falsk vidnesbyrd om den hellige, retfærdige og barmhjertige Guds karakter. Enhver omvendt sjæl vil som Zakæus hædre Kristi indtog i hjertet ved at opgive den uhæderlighed, der har præget hans liv. Ligesom overtolderen vil han bevise sin oprigtighed ved at give erstatning. Herren siger, at hvis den gudløse "giver pant tilbage, godtgør, hvad han har ranet, og følger livets bud uden at øve uret" så skal "ingen af de synder, han har gjort, tilregnes ham, . . . visselig skal han leve." Ez. 33, 15-16.' *Den Store Mester,* s. 377.

'Skal et menneske bedrage Gud?'

5. Hvilken bestemt slags tyveri henleder Gud hans folks opmærksomhed på? Mal. 3, 8-9.

BEMÆRK: 'Mennesker lader sig friste til at bruge deres penge til fornøjelser, til nydelser af forskellig slags, til personligt brug eller til forskønnelse af deres hjem. Mange menighedsmedlemmer betænker sig ikke på hertil at bruge rigeligt af penge, ja, at ødsle med dem. Men hvis man beder dem om at give til Herrens skatkammer for at fremme hans arbejde på jorden, får de betænkeligheder. Måske giver de en

lille sum, fordi de føler, at de ikke godt kan komme uden om det, men langt mindre, end de tit anvender til unødvendige nydelser. De udviser ingen virkelig kærlighed til Kristi tjeneste eller alvorlig interesse for sjælenes frelse. Intet under, at den slags menneskers åndelige liv kun fører en hensygnende tilværelse. Den, hvis hjerte brænder af Kristi kærlighed, betragter det ikke blot som en pligt, men som en glæde, at hjælpe med til at fremme den største og helligste opgave, der er betroet mennesker, den opgave at skænke verden godhedens, nådens og sandhedens rigdomme. Det er gerrighedens ånd, der får mennesker til at beholde de midler, der med rette tilhører Gud, til tilfredsstillelse af deres egne lyster, og denne ånd er nu lige så afskyelig i hans øjne, som dengang hans profet strengt irettesatte folket og sagde: "Skal et menneske bedrage Gud? I bedrager mig jo! Og I spørger: 'Hvorved har vi bedraget dig?' Med tienden og offerydelsen! I trues med forbandelse og bedrager mig dog, ja alt folket gør det." Mal. 3, 8-9.' *Mesterens Efterfølgere,* s. 179-180.

6. Hvilken velsignelse er lovet dem, som er trofaste i tiende og offergaver? Mal. 3, 10.

BEMÆRK: 'Gud har gjort menneskene til sine husholdere. Han har besluttet, at evangeliet skal forkyndes ved hjælp af de midler, han har givet dem. De mennesker, som er tro husholdere, vil få endnu mere betroet. Herren sagde: "Dem, som ærer mig, vil jeg ære." 1 Sam. 2, 30. "Gud elsker en glad giver," og når hans folk bringer ham deres gaver og ofre med et glad hjerte, "ikke tvært og tvungent," vil han velsigne dem, som han har lovet. 2 Kor. 9, 7. "Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger hærskarers Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål." Mal. 3, 10.' *Patriarker & Profeter,* s. 272.

'Hvad har du gjort?'

7. Hvordan overtrådte Eva det ottende bud? 1 Mos. 3, 2-3. 6. Sammenlign med 2, 16-17.

BEMÆRK: 'Han [Satan] fortalte hende [Eva], at ved overtrædelse af dette bud ville hun tilegne sig videregående lys; at hun ville være uafhængig – uhindret af en højerestående vilje. Men Satan vidste, som Eva ikke gjorde, hvad resultatet af ulydighed er, for han havde prøvet det. Al den elendighed, der er i verden, al fysisk lidelse, al utaknemmelighed, alt oprør, alt tyveri mod Gud, al foragt og trods mod ham er resultatet af at forsøge at være uafhængige og at få den ophøjelse og hyldest, som tilhører Gud alene.' *Youth's Instructor,* 1. juli 1897.

8. Hvordan gik Judas' liv skævt? Joh. 12, 4-6.

BEMÆRK: 'Judas var blind for sine egne karaktersvagheder, og Kristus gav ham den plads, hvor han ville have mulighed for at se og rette dem. Som den, der tog sig af disciplenes pengesager, var det ham, der havde til opgave at sørge for den lille skares fornødenheder og at lindre de fattiges nød. Dengang Jesus i påskesalen sagde til ham: "Hvad du gør, gør det snart!" (Joh. 13, 27), mente disciplene, at han havde befalet ham at købe det, som var nødvendigt til højtiden, eller at give noget til de fattige. Ved at handle til andres gavn kunne Judas have udviklet et uselvisk sind. Men skønt Judas daglig lyttede til Kristi lære og var vidne til hans uselviske liv, blev han ved med at kæle for sine begærlige tilbøjeligheder. De små summer, han rådede over, var ham en bestandig fristelse. Tit, når han havde gjort Kristus en lille tjeneste eller givet af sin tid til et fromt formål, tog han sig selv betalt af disse sparsomme midler. Disse påskud tjente i hans egne øjne til undskyldning for hans handlemåde; men i Guds øjne var han en tyv.' *Den Store Mester,* s. 489.

'Herren Zebaots øren'

9. Hvordan advarer Bibelen mod at stjæle fra dem, der arbejder for os? 3 Mos. 19, 13.

BEMÆRK: '"Kærlighed til penge er en rod til alt ondt." 1 Tim. 6, 10. I denne slægt overskygger begæret efter vinding alt andet. Menneskene erhverver sig ofte rigdom ved bedrageri. Der er mangfoldige mennesker, der kæmper med fattigdom. De er tvunget til at arbejde hårdt for en lille løn og er ude af stand til at skaffe endog de nødvendigste livsfornødenheder. Nød og afsavn gør deres byrde tung, og de har ikke noget bedre i udsigt. De er forgræmmede og undertrykte og ved ikke, hvor de skal gå hen og finde hjælp. Disse tilstande eksisterer, for at de velhavende kan skaffe sig penge til at leve i overdådighed eller tilfredsstille deres ubændige trang til at ophobe rigdomme.' *Profeter & Konger,* s. 316 .

10. Hvilken advarsel giver Jakob dem, der bedrager deres arbejdere? Jak. 5, 4.

BEMÆRK: 'Kærlighed til penge og luksus har gjort denne verden til en røverkule. Bibelen har givet en levende beskrivelse af den begærlighed og undertrykkelse, som vil råde i verden lige før Kristi andet komme. "Og nu, I rige!" skriver Jakob, "I har samlet jer skatte i de sidste tider. Se, den løn, I har forholdt arbejderne, der høstede jeres marker, den råber højt, og høstfolkenes skrig er nået frem til Herren

Zebaots øren. I har levet højt og nydt livet på jorden; I har af hjertets lyst gjort jer til gode på 'slagtedagen.' I har dømt den retfærdige skyldig og myrdet ham; han sætter sig ikke til modværge imod jer." Jak. 5, 1. 3-6. Selv mennesker, der bekender sig til at frygte Herren, bærer sig ad ligesom de store i Israel. De benytter sig af deres magtstilling til at kræve mere, end der tilkommer dem, og gør sig derved skyldige i undertrykkelse. Mennesker, som tager Kristi navn på deres læber, gør sig skyldige i begærlighed og bedrageri; menighedens protokoller indeholder navne på mennesker, som har erhvervet sig rigdom ved uretfærdighed, og som følge heraf er kristendommen blevet bragt i miskredit. Ødselhed, bedrageri og udbytning fordærver manges tro og ødelægger deres åndelighed. Menigheden er for en stor del ansvarlig for sine medlemmers synder. Den samtykker i synden, hvis den ikke fordømmer den.' *Profeter & Konger,* s. 316-617.

'Far ikke vild'

11. Hvordan skildrer Bibelen tyves skæbne? 1 Kor. 6, 9-10.

BEMÆRK: 'De, som bekender vor ydmyge tro, gør krav på en højere standard. De bør være bibelske kristne, og de må være flittige til at studere livets kort. De bør omhyggeligt og under bøn undersøge de motiver, der bevæger dem til handling. De, som vil sætte deres lid til Kristus, bør nu begynde at studere korsets skønheder. Dersom de vil være levende kristne, bør de nu begynde at frygte og adlyde Gud. Hvis de vil, kan de redde deres sjæle fra ruin og få succes i at vinde det evige liv. Den skik, der eksisterer i verden, med at snyde i handel er ikke noget eksempel for kristne. De må ikke afvige fra fuldkommen ærlighed, selv i små ting. At sælge noget for mere, end det er værd, og dermed drage fordel af købernes uvidenhed er bedrag. Ulovlige fortjenester, små handelskneb, overdrivelse, konkurrence, at underbyde en broder, som prøver at føre en ærlig forretning – disse ting fordærver menighedens renhed og ødelægger dens åndelighed.' *Testimonies*, bind 4, s. 493-494.

12. Hvilken barmhjertighed blev vist en angrende tyv? Luk. 23, 39-43.

BEMÆRK: 'Mere af Kristi kærlighed for sjæle, der går fortabt omkring os, behøver at komme til udtryk i vore liv. Kristus ser på disse sjæle, ikke som de er i sig selv, men som de kunne være, dersom de oprigtigt overgiver sig til ham, ligesom røveren på korset gjorde. Under sin største lidelse besvarede Kristus den angrende røvers bøn med ordene: "Sandelig siger jeg dig i dag: du skal være med mig i Paradis." Guds Søn gav sit liv, så han kunne opløfte og forædle alle, som angrer deres synder, tager imod hans barmhjertighed og stoler på hans kraft til at frelse.' *Review & Herald,* 9. september 1909.

Lektie 10: 28. november – 4. december

'Jesus svarede ham: "Sandelig siger jeg dig i dag, [*Ved at sætte komma efter "i dag" i stedet for efter ordet "dig," således som det i almindelighed står, ser man bedre dette skriftsteds rette betydning*] du skal være med mig i Paradis." Kristus lovede ikke den angrende røver, at han skulle gå med ham til paradis den samme dag, da de blev korsfæstede; thi han opfor ikke til sin Fader før tre dage senere. Se Joh. 20, 17. Men han sagde til ham: "Sandelig siger jeg dig i dag – " og søgte derved at indprente i hans sind, at på den dag, da han således blev forfulgt og foragtet, havde han magt til at frelse syndere. Han var menneskenes Talsmand hos Faderen og havde den samme magt, som da han helbredte de syge og oprejste de døde til liv. Gud havde givet ham ret til endog på denne dag at love den angrende, troende røver: "Du skal være med mig i Paradis."' *Kristi Liv,* s. 533-534.

Lektie 11: 5. – 11. december
‘Du må ikke bære falsk vidnesbyrd’

UDENADSVERS: ‘Saligt det menneske, Herren ej tilregner skyld, og i hvis ånd der ikke er svig.’ Sal. 32, 2.

STUDIEHJÆLP: *Guds Sønner & Døtre,* 27. februar.

LEKTIENS MÅL: At besvare spørgsmålet: Hvad er indbefattet i det niende bud?

Indledning

‘Det niende bud kræver en ukrænkelig hensyntagen til fuldkommen sandhed i enhver udtalelse, hvorigennem vore medmenneskers rygte kan påvirkes. Tungen, som i så ringe grad er under kontrol af sin ejermand, skal tøjles ved hjælp af strengt samvittighedsfulde principper, ved kærlighedens lov over for Gud og mennesker.’ *Guds Sønner & Døtre,* 27. februar.

‘I må ikke lyve, I må ikke bedrage hverandre’

1. Hvad er det niende bud? 2 Mos. 20, 16.

BEMÆRK: ‘Dette indbefatter enhver form for løgn, ethvert forsøg på eller plan om at bedrage vor næste. At have til hensigt at bedrage er det samme som falskhed. Ved et øjekast, en håndbevægelse, et ansigtsudtryk kan man give udtryk for falskhed lige så virkeligt som i ord. Enhver tilsigtet overdrivelse, enhver antydning, der har til formål at overdrive eller bibringe et fejlagtigt indtryk, ja, selv fremstilling af kendsgerninger på en vildledende måde er falsk vidnesbyrd. Dette bud forbyder ethvert forsøg på at skade vor næstes rygte ved at stille ham i et dårligt lys eller ved at fremsætte ondsindede formodninger, samt ved at bagtale ham og sladre om ham. Selv en overlagt fortielse af sandheden til skade for andre er overtrædelse af det niende bud.’ *Patriarker & Profeter,* s. 154.

2. Hvordan beskriver Bibelen Herrens holdning over for dem, der overtræder dette bud? Ordsp. 6, 16-19; 12, 22.

BEMÆRK: ‘Der er folk, som altid snakker og sladrer og siger falsk vidnesbyrd og sår splid og ypper kiv. Himmelen betragter disse mennesker som Satans dygtigste tjenere.’ *Herren Kommer,* 8. august.

3. Hvem er løgnens fader? Joh. 8, 44.

BEMÆRK: 'Der siges løgne, der udøves løgne. Der praktiseres bedrag, og der ses gennem fingre med uærlighed. Dette efterlader en dødelig brod i sjælen. Løgnens fader har indtaget hjertets borg. Det falske og det bedrageriske har vendt hele livets gang.' *Paulson Collection,* s. 254.

'Så skal I gøre med ham, som han havde til hensigt at gøre med sin broder'

4. Hvordan skulle den, der bar falsk vidnesbyrd, straffes? 5 Mos. 19, 16-19.

BEMÆRK: 'Herren vil hævne sine børn. I samme forhold som mennesker har handlet efter Satans ånd og hensigter ved at forårsage smerte til mennesker, vil de lide.' *Review & Herald,* 19. juni 1900.
'Medmindre de tager imod Guds nåde og angrer, vil han gengælde gerningsmændene for enhver handling, som har forårsaget sorg hos den, der er købt med hans blod. Herren vil ikke tage del i den mindste uret.' *1888 Materials,* s. 1298.

5. Hvilken skæbne venter dem, som overtræder dette bud? Åb. 21, 8. 27.

BEMÆRK: 'Alle løgnere har deres del i ildsøen, og alligevel bliver der fortalt og udøvet flere falskheder, end mange forestiller sig. Alt bedrag og al overdrivelse er falskhed. Et ærligt menneske, et retskaffent menneske, vil ikke med vilje frembringe udtryk ved tale eller tegn, som ikke er strengt sande. Det vil ikke lade nogen høre noget fra ham, som han ved, ikke er rigtigt. Falskhed består i en hensigt til bedrag. Et blik, en håndsbevægelse, et ansigtsudtryk vil fortælle en falskhed lige så virkningsfuldt som ord. Antydninger, som efterlader et overdrevent indtryk på sindene, er falskheder.' *Signs of the Times,* 22. juli 1880.

'Ud fra dine ord'

6. Hvilket råd gav Jesus angående vore ord? Matt. 5, 37.

BEMÆRK: 'Guds ord fordømmer . . . de vildledende høflighedsfraser, omgåelse af sandheden, overdrivelser og de urigtige fremstillinger i forretningslivet, som så ofte forekommer i selskabslivet og inden for forretningsverdenen. "Jeres tale skal være

ja, ja! nej, nej! hvad der går ud over det, er af det onde." Matt. 5, 37.' *Uddannelse,* s. 238.

7. Hvordan beskriver Jakob den skade, vore ord kan udrette? Jak. 3, 6. 8. Se også Ordsp. 26, 22-26.

BEMÆRK: 'Den tunge, der finder behag i at gøre fortræd, den sladrende tunge, der siger: Fortæl, og jeg vil fortælle det! siges ved apostelen Jakob at være sat i brand af helvede. Den spreder brandfakler rundt omkring. Hvad bryder den sladderagtige sig om, at han bagvasker den uskyldige? Han vil ikke ophøre med sin onde gerning, selv om han tilintetgør håbet og modet hos dem, der allerede er i færd med at synke under deres byrder. Han tænker kun på at følge sin tilbøjelighed til at tale ondt om andre. Endog sådanne, som bekender sig til at være kristne, lukker deres øjne for alt, hvad der er rent, ærbart, ædelt og elskeligt, og samler på alt, som er forkasteligt og ubehageligt, og kundgør det for verden.' *Vejledning for Menigheden,* bind 2, s. 17.

8. Hvordan skal vore ord være, dersom vi ønsker evigt liv? Sal. 34, 13-14; 1 Pet. 3, 10; Sal. 101, 7.

BEMÆRK: 'Hvor få er der ikke, som retter sig efter betingelserne: at vare tungen for ondt og læberne fra at tale svig. Få er villige til at følge Frelserens sagtmodige og ydmyge eksempel. Mange beder Herren om at ydmyge sig, men de er uvillige til at underkaste sig den nødvendige disciplin. Når prøven kommer, når trængsler eller blot besværligheder kommer, gør hjertet oprør, og tungen siger ting, der er som forgiftede pile eller ødelæggende hagl. Ond tale er en dobbelt forbandelse, der falder tungere på taleren end den, der lytter. Den, som spreder splidens og stridens frø, høster dødelige frugter i sin egen sjæl. Hvor elendig er ikke sladderhanken, den, der nærer ond mistanke! Han er fremmed over for sand lykke. "Salige er de, som stifter fred." Nåde og fred hviler over dem, der nægter at deltage i ordstrid. Når sladderhanken går fra familie til familie, vil de, som frygter Gud, holde sig rene i hjemmene. Den tid, der så ofte værre end spildes på ørkesløs, intetsigende og ondskabsfuld sladder, burde bruges til højere og ædlere formål.' *Testimonies,* bind 5, s. 176.

'Du har løjet imod Helligånden'

9. Hvad skete der med to mennesker, der overtrådte dette bud? ApG. 5, 1-10.

BEMÆRK: 'Gennem den strenge straf, som blev tilmålt disse bedragere, vil Gud, at også vi skal lære, hvor dybt hans had og foragt er over for alt hykleri og bedrag. Ved at foregive, at de havde givet det hele, løj Ananias og Safira for Helligånden, og som følge heraf mistede de både dette liv og det tilkommende. Den samme Gud, som straffede dem, fordømmer i dag al falskhed! Løgnagtige læber er for ham en vederstyggelighed. Han erklærer om sin hellige stad, "at intet urent skal nogensinde komme ind i den, ej heller nogen, som øver vederstyggelighed og løgn." Åb. 21, 27. Der må ikke tages let eller usikkert på sandfærdigheden. Lad den blive en del af selve livet. Hvis man spiller højt og letsindigt spil med sandheden og forstiller sig for at dække over sine egne egoistiske planer, betyder det skibbrud for troen. "Så stå da med sandheden spændt som bælte om eders lænder." Ef. 6, 14. Den, som taler usandhed, sælger sin sjæl for billigt køb. Hans løgne kan synes at være til hjælp i nødsituationer; han kan således synes at gøre gode forretninger, som ikke ville være mulige ved ærlig handel; men til sidst vil han nå til det punkt, hvor han ikke kan stole på nogen som helst. Fordi han selv er en løgner, har han heller ikke tillid til andres ord.' *Mesterens Efterfølgere,* s. 45.

10. Hvilket eksempel på falsk vidnesbyrd blev set ved forhøret af Kristus, og hvordan svarede Kristus? Matt. 26, 59-63a.

BEMÆRK: 'Falske vidner havde modtaget bestikkelse for at beskylde Jesus for at opflamme til oprør og søge at oprette en regering for sig selv. Men deres vidnesbyrd viste sig at være svage og selvmodsigende. Når de blev nærmere udspurgt, forfalskede de deres egne udtalelser. På et tidligt tidspunkt af sin gerning havde Kristus sagt: "Bryd dette tempel ned, og på tre dage skal jeg rejse det igen." Han havde i profetiens billedsprog således forudsagt sin egen død og opstandelse. "Men det var om sit legemes tempel, han talte." Joh. 2, 19-21. Disse ord havde jøderne forstået bogstaveligt, som om de hentydede til Jerusalems tempel. I alt det, Kristus havde sagt, kunne præsterne ikke finde noget at benytte imod ham med undtagelse af dette. Ved at forvanske disse ord håbede de at opnå en fordel. Romerne havde været medvirkende til at opbygge og udsmykke templet, og de var meget stolte af det. Enhver ringeagt, der blev udvist imod det, ville med sikkerhed vække deres harme. Heri kunne romere og jøder, farisæere og saddukæere mødes, thi de holdt alle templet højt i ære. Der blev fundet to vidner, hvis udsagn i dette punkt ikke var så modstridende, som de andres havde været. Den ene, der var blevet bestukket til at anklage Jesus, erklærede: "Han har sagt: Jeg kan nedbryde Guds tempel og bygge det op på tre dage." Sådan blev Kristi ord forvanskede. Hvis de var blevet gengivet nøjagtigt, som han havde talt dem, ville de ikke have bevirket hans domfældelse, selv ikke af Sanhedrin. Hvis Jesus havde været et ganske almindeligt menneske, som jøderne hævdede, ville hans erklæring kun have været udtryk for et tåbeligt, pralende sindelag, men den kunne ikke være blevet betegnet som gudsbespottelse. Selv om hans ord blev forvanskede af de falske

vidner, rummede de ikke noget, som af romerne ville blive regnet for en forbrydelse, der fortjente at straffes med døden. Jesus lyttede tålmodigt til de modstridende vidnesbyrd. Han sagde ikke et ord til sit forsvar.' *Den Store Mester,* s. 480.

'Den onde hører på onde læber'

11. Hvilken slags menneske tiltrækkes af falsk vidnesbyrd? Ordsp. 17, 4.

BEMÆRK: 'Det er med gru, vi tænker på kannibalen, som holder måltid på sit offers varme kød. Men det er ikke sikkert, at resultatet af denne frygtelige skik er så meget værre end den smerte og ødelæggelse, vi forårsager ved at forvrænge andres motiver, sortvaske deres rygte og lemlæste deres karakter. Lær børnene og de unge, hvordan Gud ser på disse ting: "Død og liv er i tungens vold." Sladder og tom snak er et af Satans bedste midler til at så stridighed og splid, til at skille venner fra hverandre.' *Det Kristne Hjem,* s. 343.

12. Hvad er vi blevet rådet til angående dem, der bærer falsk vidnesbyrd? Ordsp. 20, 19.

BEMÆRK: 'Vi bærer falsk vidnesbyrd, når vi tilføjer lidt til vor broders ord og giver dem en falsk farve; og for Guds åsyn er vi ikke gører, men overtrædere af loven. Vi er ikke på Herrens side; vi er på hans side, som sårer, ødelægger og nedriver sandhedens sag.' *Review & Herald,* 27. august 1889.
'Gør det ikke til din gerning at være en sladderhank. Idet sager rapporteres, gør enhver rapporten lidt mere udtalt eller anderledes, og således får smertefulde afvigelser mange til at nå til forkerte konklusioner. Derfor skal du nøje vogte dine ord; sæt et bidsel på din tunge. Hvis du tillader dig selv at være en sladderhank, vil du ikke være velkommen hos nogen familie på grund af din tilbøjelighed til at rapportere alt, der kan hænde.' *Spalding & Magan Collection,* s. 77.

'I deres mund blev der ikke fundet løgn'

13. Hvordan beskrives Kristi karakter? 1 Pet. 2, 22; Es. 53, 9.

BEMÆRK: 'I hans mund blev der ikke fundet svig, intet undvigende svar eller falskhed. De mennesker, som beskrives som dem, der udgør de 144 000, har Faderens navn skrevet på deres pander, og det siges om dem: "I deres mund blev der ikke fundet løgn; de er dadelfri for Guds trone." Åb. 14, 5 [efter engelsk overs.]' *Our High Calling,* s. 292.

'Kristus smigrede aldrig nogen. Han bedrog og snød aldrig, og han ændrede aldrig sin retskafne handlemåde for at opnå gunst eller bifald. Han udtrykte altid sandheden. Venlighedens lov var på hans læber, og der var ikke svig i hans mund. Lad det menneskelige redskab sammenligne sit liv med Kristi liv og ved den nåde, som Jesus giver dem, som gør ham til deres personlige Frelser, nå retfærdighedens standard. . . De, som følger Kristus, vil hele tiden se på frihedens fuldkomne lov, og de vil ved den nåde, Kristus giver dem, danne deres karakter i overensstemmelse med de guddommelige krav.' *God's Amazing Grace,* s. 236.

14. Hvad siges der om de 144 000's karakter? Åb. 14, 5.

BEMÆRK: 'Sandheden er fra Gud, og bedrag i alle dets utallige former er fra Satan. Den, der afviger det mindste fra sandhedens lige vej, forråder sig selv til den Onde. De mennesker, der har lært af Kristus, vil ikke være "meddelagtige i mørkets golde gerninger." Ef. 5, 11. De er jævne, ligefremme og ærlige både i tale og vandel, fordi de forbereder sig til at færdes sammen med de hellige, i hvis mund der ikke findes svig.' *Profeter & Konger,* s. 124.

Lektie 12: 12. – 18. december
‘Du må ikke begære’

UDENADSVERS: ‘Og han sagde til dem: “Se til, at I vogter jer for alskens havesyge; thi selv om et menneske har overflod, afhænger hans liv ikke af det, han ejer.”’ Luk. 12, 15.

STUDIEHJÆLP: *Det Kristne Hjem,* s. 286-289.

LEKTIENS MÅL: At besvare spørgsmålet: Hvor alvorligt er det at overtræde det tiende bud?

Indledning

‘De verdsliges princip er at få så meget, de kan, af dette livs forgængelige ting. Egenkærligt begær er det herskende princip i deres liv. Men den reneste glæde findes ikke i rigdomme og heller ikke der, hvor begær altid gør krav, men der, hvor tilfredshed hersker, og hvor selvopofrende kærlighed er det herskende princip.’ *Review & Herald,* 4. januar 1898.

‘Herren foragter den begærlige’

1. Hvilken synd advarer det tiende bud imod? 2 Mos. 20, 17.

BEMÆRK: ‘Det tiende bud rammer alle synder i deres udspring, idet det forbyder egenkærligt begær, hvorfra den syndige handling har sin oprindelse. Den, der i lydighed mod Guds lov afholder sig fra at nære selv et syndigt begær efter en andens ejendom, vil ikke gøre sig skyldig i uret mod sine medmennesker.’ *Patriarker & Profeter,* s. 154.

2. Hvad bliver vi fortalt om Herrens holdning over for begærlighed? Sal. 10, 3. Se også Ha. 2, 9; 1 Kor. 6, 10; Ef. 5, 3-5.

BEMÆRK: ‘Men skønt den måske ikke efterfølges af synlige tilkendegivelser af Guds mishag, så er den ikke mindre skammelig i hans øjne nu end på apostlenes tid. Vi har fået advarslen! Gud har tydeligt givet sin afsky for synden til kende; og alle, som hengiver sig til hykleri og gerrighed, kan være forvissede om, at de ødelægger deres egne sjæle.’ *Mesterens Efterfølgere,* s. 45.

3. Hvilket råd har vi fået angående de kristne, som begærer? 1 Kor. 5, 11.

BEMÆRK: 'Jeg fyldes med sorg, når jeg tænker på vor tilstand som et folk. Herren har ikke lukket himmelen for os, men vort konstante frafald har adskilt os fra Gud. Stolthed, begærlighed og kærlighed til verden har boet i hjertet uden frygt for forvisning eller fordømmelse. Frygtelige og formastelige synder har været iblandt os. Og alligevel er den almindelige holdning, at menigheden blomstrer, og at fred og åndelig fremgang er inden for alle dens grænser. Menigheden har vendt sig fra at følge Kristus, dens Leder, og vender støt tilbage til Ægypten. Dog er det kun nogle få, der er foruroligede eller forbavsede over deres mangel på åndelig kraft. Tvivl og endog tvivl på Guds Ånds vidnesbyrd gennemsyrer vore menigheder overalt. Satan ønsker det således.' *Testimonies*, bind 5, s. 217.

'Det fik jeg lyst til'

4. Hvilket frygteligt eksempel på begær er der nedtegnet i Bibelen? Jos. 7, 11-25. Se også ApG. 5, 1-11.

BEMÆRK: 'Begærlighed, selviskhed, kærlighed til penge og kærlighed til verden findes overalt blandt sabbatsholdere. Disse onder udtørrer Guds folks offer. De, som har denne begærlighed i deres hjerter, er ikke klar over det. Den har sneget sig ind, uden at de bemærkede det. Og medmindre den rykkes op med roden, vil deres tilintetgørelse være lige så sikker, som Akans var. Mange har taget offeret fra Guds alter, og de elsker verden, elsker dens gevinst og forøgelse, og medmindre der er en fuldstændig forandring, vil de gå fortabt med verden. Gud har lånt dem midler. Det er ikke deres eget; men Gud har gjort dem til sine husholdere. Og på grund af dette kalder de det for deres eget og lagrer det op. Men åh, hvor hurtigt snuppes det hele ikke væk fra dem på et øjeblik, når Guds fremmende hånd fjernes fra dem. Der må ofres for Gud, selvet må fornægtes for sandhedens skyld. Åh, hvor svagt og skrøbeligt er mennesket ikke! Hvor lille er hans arm ikke. Jeg så, at menneskets stolthed skal snart nedbøjes og ydmyges. Konger og adelige, rige og fattige skal alle bøje sig, og de tilintetgørende plager fra Gud vil falde på dem.' *Spiritual Gifts,* bind 4B, s. 25.

5. Hvilke andre eksempler på denne synd er der nævnt i Bibelen? Jer. 6, 13; Luk. 16, 14.

BEMÆRK: 'Disse israelitiske lederes skyld var ikke som almindelige synderes skyld. Disse mænd havde påtaget sig et helligt ansvar over for Gud. De havde højtideligt lovet at lære folket: "Så siger Herren," og at vise streng lydighed i det daglige liv, men i stedet for at gøre det fordrejede de skrifterne. De pålagde menneskene tunge byrder og påtvang dem ceremonier, der greb ind i alle livets forhold. Folket levede i stadig angst, for de kunne ikke opfylde de krav, som rabbinerne stillede. Når de indså det umulige i at holde disse menneskebud, blev de

ligegyldige med hensyn til at holde Guds bud. Herren havde lært sit folk, at han var vingårdens ejer, og at alt, hvad de ejede, var blevet betroet dem, for at de skulle forvalte det for ham. Men præsterne og lærerne udførte ikke deres hellige gerning, som om det var Guds ejendom, de forvaltede. De berøvede ham regelmæssigt midler og gaver, der var betroet dem til hans værks fremme. Deres begærlighed og havesyge var årsag til, at de blev foragtet endog af hedningerne, og således fik den hedenske verden anledning til at mistyde Guds karakter og hans riges love.' *Lys over hverdagen,* del 2, s. 94.

'Ingen havesyge skal arve Guds rige'

6. Hvilke synder forbinder Bibelen med begær? Rom. 1, 29-31; Kol. 3, 5-6. Se også 2 Tim. 3, 1-5.

BEMÆRK: 'Ikke alle synder er lige store i Guds øjne. Efter hans bedømmelse såvel som efter menneskers er der forskellige grader af synd. Men hvor ubetydelig denne eller hin dårlige handling kan synes i menneskenes øjne er dog ingen synd lille i Guds øjne. Menneskers dom er partisk og ufuldkommen, men Gud ser alle ting, som de virkelig er. Man foragter drankeren og fortæller ham, at hans synd vil udelukke ham fra himmelen, medens hovmod, egennytte og gerrighed ofte tåles uden irettesættelse. Men disse synder er særlig afskyelige for Gud. De er i strid med hans væsen og barmhjertighed, med den uegennyttige kærlighed, som danner selve atmosfæren i den syndfrie verden.' *Vejen til Kristus,* s. 28.

7. Hvilken virkning har begær på Guds folk? Ez. 33, 31. Sammenlign med 1 Tim. 6, 10.

BEMÆRK: 'En stadig selvfornægtende offerglæde er Guds middel mod de tærende synder, som kaldes selviskhed og begær. Gud har indført den planmæssige ofring til bedste for sit værk og for at sørge for de lidende og nødstedte. Han vil, at det skal blive en vane at give, for at det skal modvirke begærlighedens synd. Når vi giver til stadighed, vil begærligheden dø af sult. Planmæssig ofring er Guds middel for at tage rigdommen fra de begærlige så hurtig, den er vundet, fordi han er den retmæssige ejer. Systemet er lavet sådan, at mennesker giver noget af deres daglige løn og lægger en portion af deres indtægter fra investeringer til side til Herren. Guds plan for regelmæssig ofring vil svække begæret, og gavmildhed vil træde i stedet. Dersom vor rigdom vokser, er der altid en fare for, at vi skal blive bundet til den, selv om vi bekender os til at frygte Gud. Jo mere mennesker får, desto mindre giver de til Gud. På denne måde kan rigdommen gøre os selviske. Hamstring fører altid til begær. Jo mere disse onder får lov til at præge vore handlinger, desto

stærkere greb får de i os. Gud kender til de farer, som truer os, og han har omhegnet os med midler, som skal hindre vor undergang. Han kræver, at vi stadig skal gøre godt og vise barmhjertighed. Når dette bliver en vane, vil den bryde de vaner, som virker i modsat retning.' *Det Kristne Hjem,* s. 289.

'Han begærer'

8. Hvilken anden svaghed afslører begær? Ordsp. 21, 25-26.

BEMÆRK: 'Som kristne er det vor opgave at repræsentere Kristus. Vi skal sætte et eksempel, som skal være i slående kontrast til denne onde tidsalders skik. Den, som er selvisk, vil nægte at gøre selve den gerning, han burde gøre, og påtage sig en gerning, som Gud ikke har givet ham at udføre. "Lyst til morskab fører i trang, lyst til olie og vin gør ej rig." "Den, der higer efter retfærd og godhed, vinder sig liv og ære." "Den lades attrå bliver hans død, thi hans hænder vil intet bestille. Han begærer og begærer hele dagen; men den retfærdige giver og holder ikke tilbage."' *Review & Herald,* 11. august 1896.

9. Hvad kan begær føre til, hvis der gives efter for det? Mika 2, 1-2.

BEMÆRK: 'Akan havde næret begærlighed og bedrag i sit hjerte, indtil hans opfattelse af synd var blevet sløvet, og han faldt som et nemt bytte for fristelse. De, som vover at give efter for en kendt synd, vil lettere blive besejret anden gang. Den første overtrædelse åbner døren for fristeren, og han bryder gradvist al modstand ned og tager fuld besiddelse af sjælens borg. Akan havde lyttet til gentagne advarsler mod begærlighedens synd. Guds lov, havde tydeligt og positivt forbudt tyveri og alt bedrag, men han fortsatte med at nære synden. Da han ikke blev opdaget og åbent irettesat, blev han frimodigere; advarsler havde mindre og mindre virkning på ham, indtil hans sjæl var bundet i mørkets lænker. Skam, nederlag og død blev bragt over Israel på grund af én mands synd. Den beskyttelse, som havde dækket deres hoveder i krigens stund, blev fjernet. Forskellige synder, som næres og praktiseres af bekendende kristne, fremkalder Guds misbilligelse over menigheden.' *Conflict & Courage,* s. 119.

'Loven er åndelig'

10. Hvilken vigtig lektie lærte Paulus fra det tiende bud? Rom. 7, 7. 14. Sammenlign med Matt. 5, 28. Se også Ordsp. 23, 7a.

BEMÆRK: Paulus havde været en farisæer. Så han havde et grundigt kendskab til loven. Han vidste helt sikkert, at begær er forkert. Farisæerne var nøjeregnende angående loven, og hvordan den skulle holdes. Paulus vidste tydeligvis, at hor var synd, men Paulus lærte noget nyt fra det 10. bud. Han troede, at han havde været en retfærdig mand, indtil han lærte, hvad det tiende bud lærte. At begære er ikke at stjæle, det er ikke at bedrive hor, men det er at **ønske** at gøre disse ting. Det var den indsigt, Paulus modtog, da han grundede over dette bud. Som en farisæer havde han været så optaget af ydre handlinger, at det ikke var faldet ham ind, at Guds lov også beskæftiger sig med tanker, intentioner, motiver og ønsker. Som David siger det: "For alting så jeg en grænse, men såre vidt rækker dit bud." Sal. 119, 96.

11. Hvilket alternativ til begær anbefaler Bibelen? Heb. 13, 5. Se 1 Tim. 6, 6.

BEMÆRK: I sidste ende gavner det ikke nogen at være selvisk; for Gud lægger mærke til alle sådanne handlinger, og han vil gengælde enhver efter deres gerninger. "Hvad et menneske sår, det skal det også høste." "Den, der sår sparsomt, skal også høste sparsomt." Vor mission i denne verden er at leve for andres bedste. Og det er små ting, der sætter karakteren på prøve. Det er de ægte handlinger med daglig selvfornægtelse, som udføres af hjertet og med glæde, Gud bifalder. Vi burde nære kærlighed og overbærenhed og være til velsignelse for andre ved at glemme selvet og ved at drage omsorg for deres velfærd.

'Se til, at I vogter jer for alskens havesyge'

12. Hvilken advarsel gav Herren mod begær? Luk. 12, 15. Se også Mark. 7, 21-23.

BEMÆRK: 'Begærlighed, ønsket om at samle sig skatte i egenkærlige øjemed, afbryder sjælens forbindelse med livet. Det er Satans ånd at få og samle til egen fordel. Det er Kristi ånd at give, at opofre sig til andres bedste.' *Lys over hverdagen,* del 2, s. 53.

13. Hvilket råd giver Bibelen angående begær, når man vælger ledere for Guds folk? 2 Mos. 18, 21; 1 Tim. 3, 2-3.

BEMÆRK: 'Trofaste og udsøgte mennesker behøves ved arbejdets ledelse. De, som ikke har haft en erfaring i at bære byrder, og som ikke ønsker denne erfaring, bør ikke på nogen måde bo der. Der behøves mennesker, som vil våge over sjæle som dem, der må aflægge regnskab. Fædre og mødre i Israel behøves til denne

betydningsfulde post. Lad de selviske og egenkærlige, de karrige, begærlige sjæle, finde et sted, hvor deres elendige karaktertræk ikke vil være så synlige. Jo mere isoleret sådanne er, des bedre for Guds sag.' *Testimonies*, bind 2, s. 467-468.

14. Hvad kan vi begære uden at synde? 1 Kor. 12, 31.

BEMÆRK: 'Tålmodig, glædelig tilfredshed er en af de "bedste gaver." Således skal også mod følge pligtens sti, selv når denne sti adskiller os fra venner. Men overbevisningens mod må aldrig føre til stædighed, som leder et menneske til at følge dets egne ideer. Lad alle våge og bede. Talens gave er en vidunderlig gave, en gave, der kan være en stor magt til det gode eller til det onde. Gud bruger intellektuel evne, god smag, færdighed, dannelse og sand ophøjelse i hans værk. Men de må først stilles under hans myndighed. Herrens nærværelse skal være en kontrollerende magt. Den, hvis hjerte forenes med Kristi hjerte, er i ønsker og vaner tilpasset Kristi vilje. Vi skal ivrigt begære de bedste gaver, men dette betyder ikke, at vi skal søge at være først. Vi skal ivrigt stræbe efter at følge Kristi eksempel, så vi kan være budbringere af hans evangelium. Dette er sand religion. Fristelser kommer, mistænksomhed og ondsindet mistanke gør det svært for os at bevare det højere livs ånd; men ikke desto mindre ønsker Herren, at vi skal vandre fremad i hans velsignede, hellige lys.' *Ye Shall Receive Power*, s. 207.

Lektie 13: 19. – 25. december
‘Tro ikke, at jeg er kommen for at nedbryde loven’

UDENADSVERS: ‘Salige er de, der holder hans bud, for at de kan få adgang til livets træ og gennem portene gå ind i staden.’ Åb. 22, 14 (efter King James bibelen).

STUDIEHJÆLP: *Mind, Character & Personality,* bind 2, s. 562-567.

LEKTIENS MÅL: At besvare spørgsmålet: Blev de ti bud afskaffet i nytestamentlige tider?

Indledning

‘Guds uendelige offer ved at give sin enbårne Søn til vor verden blev ikke givet for at sikre mennesket retten til at overtræde Guds bud i dette liv og i det fremtidige evige liv.’ *The Faith I Live By,* s. 106.

‘Men vil du gå ind til livet’

1. Hvad var Jesu svar på udfordringen, at han var i færd med at afskaffe Guds lov? Matt. 5, 17-19.

BEMÆRK: ‘Farisæerne hovmodede sig af deres lydighed mod loven; dog kendte de så lidt til dens principper inden for det daglige livs gøremål, at Frelserens ord for dem lød som kætteri. Når han fejede alt det snavs bort, hvorunder sandheden havde været begravet, mente de, at han fejede selve sandheden bort. De hviskede til hinanden, at han tog sig loven let. Han læste deres tanker og sagde: “Tro ikke, at jeg er kommen for at nedbryde loven eller profeterne; jeg er ikke kommen for at nedbryde, men for at fuldkomme.” Herved tilbageviser Jesus farisæernes anklage. Han var udsendt til verden for at håndhæve de hellige krav i den lov, som de beskyldte ham for at nedbryde. Hvis Guds lov kunne have ladet sig forandre eller afskaffe, så havde det ikke været nødvendigt for Kristus at lide under følgerne af vore overtrædelser. Han kom for at forklare lovens forhold til mennesker og for at give et billede af dens forskrifter ved selv at leve et liv i lydighed. Gud har givet os sine hellige bud, fordi han elsker menneskeslægten. For at skærme os mod følgerne af synden åbenbarer han os retfærdighedens grundsætninger. Loven er et udtryk for Guds tanke; når den modtages i Kristus, bliver den vor tanke. Den løfter os op over de naturlige ønskers og begæringers magt, over fristelser, der fører til synd. Gud vil, at vi skal være lykkelige, og han gav os lovens bud, for at vi ved at adlyde dem kunne få glæde.’ *Den Store Mester*, s. 203.

2. Hvordan svarede Jesus, da han blev spurgt om betingelserne for at få evigt liv? Matt. 19, 16-17. Sammenlign med Mark. 10, 17-19; Luk. 10, 25-27.

BEMÆRK: '"Men vil du gå ind til livet," tilføjede han, "så hold budene!" Guds karakter kommer til udtryk i hans lov, og for at du kan være i harmoni med Gud, må lovens principper være bevæggrunden til alle dine handlinger. Kristus gør ikke lovens krav mindre. I et sprog, der ikke er til at misforstå, fremholder han lydighed mod den som betingelsen for at erholde evigt liv, den samme betingelse, som krævedes af Adam før syndefaldet. Herren venter intet mindre af nogen nu, end han forventede af mennesket i Paradiset: fuldkommen lydighed, en uplettet retfærdighed. De krav, som Gud stiller under nådens pagt, er lige så omfattende som de krav, han stillede i Eden: vi skal leve i harmoni med Guds lov, der er hellig, retfærdig og god. Til ordene: "Hold budene," svarede den unge mand: "Hvilke bud?" Han troede, at Jesus mente en eller anden ceremoniel forskrift, men Kristus talte om loven, der blev givet på Sinaj. Han nævnte flere bud fra den anden af lovens tavler, hvorefter han sammenfattede dem alle i budet. "Du skal elske din næste som dig selv." [3 Mos. 19, 18.]' *Lys over hverdagen*, del 2, s. 208.

'Hvis I elsker mig'

3. Hvordan udtrykte Jesus vigtigheden af lydighed mod budene? Joh. 14, 15. 21; 15, 10.

BEMÆRK: 'Det menneske, der prøver at holde Guds bud, fordi han føler, det er hans pligt – fordi det kræves af ham – vil aldrig føle glæden ved at adlyde. Han adlyder ikke. Når Guds krav føles som en byrde, fordi de går på tværs af menneskets tilbøjeligheder, ved vi, at det liv, vi lever, ikke er et kristeligt liv. Sand lydighed er følgen af en indre overbevisning. Den har sin rod i kærlighed til retfærdighed, kærlighed til Guds lov. Det, det kommer an på, er vor troskab mod vor forløser. Den vil lede os til at handle ret, fordi det er ret – fordi det er Gud velbehageligt, at vi gør, hvad der er ret.' *Lys over hverdagen*, del 1, s. 82.

4. Hvordan blev dette princip åbenbaret selv på gammeltestamentlige tider? 2 Mos. 20, 6; 5 Mos. 5, 10; 7, 9; 11, 1; Jos. 22, 5; Neh. 1, 5; Dan. 9, 4.

BEMÆRK: 'At elske Gud af hele hjertet er universets første store lov. Når Guds kærlighed fylder hjertet, vil kærlighed til vore medmennesker strømme frem i ord og gerninger som frugten af den kærlighed. Fra skystøtten gav Herren Moses den

samme lektie, der skulle videregives til folket: "Herren talede fremdeles til Moses og sagde: . . . Efter mine lovbud skal I handle, og mine anordninger skal I holde, så I vandrer efter dem; jeg er Herren eders Gud! I skal holde mine anordninger og lovbud; det menneske, der handler efter dem, skal leve ved dem. Jeg er Herren!" "Og du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele din styrke. Disse bud, som jeg pålægger dig i dag, skal du tage dig til hjerte; og du skal indprente dine børn dem og tale om dem, både når du sidder i dit hus, og når du vandrer på vejen, både når du lægger dig, og når du står op, du skal binde dem som et tegn om din hånd, de skal være som et erindringsmærke på din pande, og du skal skrive dem på dørstolperne af dit hus og på dine porte."' *Review & Herald,* 3. maj 1898.

5. Hvordan udtrykte Johannes det samme princip? 1 Joh. 5, 2-3.

BEMÆRK: 'Der findes nogle, der regner sig for hellige. De erklærer, at de helt tilhører Herren og hævder at være berettigede til Guds forjættelser, skønt de nægter at vise lydighed mod hans bud. Disse lovens overtrædere gør krav på alt det, der er lovet Guds børn; men dette er anmasselse fra deres side, for Johannes siger os, at den sande kærlighed til Gud viser sig i lydighed mod hans bud. Det er ikke nok teoretisk at tro sandheden, at give sig ud for at tro på Kristus, at tro, at Jesus ikke er nogen bedrager og at Bibelens religion ikke er en snedigt opfundet fabel. "Den, der siger: 'Jeg kender ham,' og ikke holder hans bud," skrev Johannes, "han er en løgner, og i ham er sandheden ikke; men den, der holder hans ord, i ham er sandelig Guds kærlighed blevet fuldkommet. Derpå kender vi, at vi er i ham." 1 Joh. 2, 4-5. "Og den, der holder hans bud, bliver i Gud, og Gud i ham." 1 Joh. 3, 24. Johannes lærte ikke, at frelsen skulle fortjenes gennem lydighed, men at lydigheden skulle være troens og kærlighedens frugt.' *Mesterens Efterfølgere,* s. 296-297.

'Dette er kærlighed til Gud'

6. Hvilket vidnesbyrd gav Paulus angående Guds bud? Rom. 3, 31; 7, 7. 12.

BEMÆRK: 'Det første trin til forsoning med Gud er syndsbevidsthed. "Synd er lovbrud." "Ved loven når man nemlig kun at erkende sin synd." 1 Joh. 3, 4; Rom. 3, 20. For at se sin skyld må synderen prøve sin karakter efter Guds store retfærds målestok. Den er et spejl, der viser en retfærdig karakters fuldkommenhed og sætter ham i stand til at se sine egne karakterbrist. Loven viser mennesket dets synder, men den anviser ikke noget lægemiddel imod dem. Mens den lover den lydige livet, erklærer den, at overtræderens lod er døden. Kun Kristi evangelium kan fritage ham fra fordømmelsen eller syndens besmittelse. Han må vise anger over for Gud, hvis lov han har overtrådt, og tro på Kristus, på hans forsoningsoffer.

Derved opnår han tilgivelse for "de synder, som forhen var begået," og får del i den guddommelige natur. Han er et Guds barn, der har modtaget barnekårs ånd, hvorfor han råber: "Abba, Fader!" Står det ham nu frit for at overtræde Guds lov? Paulus siger: "Sætter vi da loven ud af kraft ved troen? Nej, langtfra! vi stadfæster loven."' *Konfrontation,* s. 386.

7. Hvordan udtrykte Johannes vigtigheden af Guds bud? 1 Joh. 2, 3-4.

BEMÆRK: 'I den nye fødsel bringes hjertet i samklang med Gud og i overensstemmelse med loven. Når denne vældige forandring er sket med synderen, er han gået over fra død til liv, fra synd til hellighed, fra lovovertrædelse og oprør til lydighed og trofasthed. Det gamle livs fremmedgørelse for Gud er slut; det nye liv i forsoning, tro og kærlighed er begyndt. Så skal "lovens krav opfyldes i os, som ikke vandrer efter kødet, men efter Ånden." Rom. 8, 4. Og så vil mennesket udbryde: "Hvor elsker jeg dog din lov! Hele dagen grunder jeg på den." Sal. 119, 97. "Herrens lov er fuldkommen, kvæger sjælen." Sal. 19, 8. Uden loven har mennesker ingen virkelig opfattelse af Guds renhed og hellighed, eller af deres egen skyld og urenhed. De har ingen sand overbevisning om synd og føler intet behov for anger og omvendelse. Når de ikke ser deres fortabte tilstand som overtrædere af Guds lov, gør de sig ikke klart, at de har brug for Kristi forsonende blod. De håber på at blive frelst uden hjertets gennemgribende forandring eller forbedret livsførelse. Således vrimler det med overfladiske omvendelser, og masser af mennesker, som aldrig har været forenet med Kristus, slutter sig til kirken.' *Konfrontation,* s. 387.

'Ved at nagle det til korset'

8. Hvad blev naglet til korset? Kol. 2, 14. Sammenlign med 5 Mos. 31, 24-26.

BEMÆRK: 'Der er mange, der prøver at blande disse to systemer sammen, idet de bruger de skriftsteder, som taler om ceremoniloven, til at bevise, at moralloven er ophævet. Dette er en forvanskning af skriften. Forskellen mellem de to systemer er tydelig og klar. Ceremonisystemet bestod af symboler, der viste hen til Kristus, hans offer og hans præstegerning. Ceremoniloven med dens ofringer og anordninger skulle overholdes af hebræerne, indtil forbilledet ved Kristi død mødte modbilledet, det Guds Lam, der borttager verdens synd. Da skulle alle ofringerne ophøre. Det er denne lov, Kristus tog bort ved at nagle den til korset. Kol. 2, 14. Men om tibudsloven siger salmisten: "Herre, dit ord er evigt, står fast i Himmelen." Sal. 119, 89. Kristus siger selv: "Tro ikke, at jeg er kommen for at nedbryde loven." Og for at give sin udtalelse så megen vægt som muligt siger han: "Sandelig siger jeg Eder: før himmelen og jorden forgår, skal end ikke det mindste bogstav

eller en tøddel af loven forgå før det er sket alt sammen." Matt. 5, 17-18. Her lærer han ikke blot, hvad Guds lovs krav havde været og var dengang, men at disse krav ville stå fast, så længe himmelen og jorden består. Guds lov er lige så urokkelig som Guds trone. Den vil gøre sine krav på menneskeheden gældende til alle tider.' *Patriarker & Profeter,* s. 183.

9. Hvilken slags ting blev skrevet i dette "anklagende skyldbrev"? Kol. 2, 16-17.

BEMÆRK: Paulus giver her eksempler på ting, der er skrevet i "det anklagende skyldbrev," som blev naglet til korset. Han nævner "mad og drikke" (sandsynligvis mad- og drikkeofre), højtider, nymåner og sabbatter, der "alt sammen kun er en skygge af det, der skulle komme." Det er vigtigt at se, at mens **ingen** af disse ting er nævnt i de ti bud, som Gud selv skrev, findes instruktion angående dem i "det anklagende skyldbrev," skrevet af Moses. (Det fjerde buds sabbat blev givet af Gud for at være et minde om hans skabelsesværk, ikke "en skygge af det, der skulle komme," i modsætning til de årlige sabbatter, som var knyttet til højtider som påsken, den store forsoningsdag, løvhyttefesten, osv.)

10. Hvilket andet vers anvendes nogle gange for at "bevise", at Guds lov er blevet afskaffet? Rom. 10, 4. Sammenlign med 1 Tim. 1, 5.

BEMÆRK: Uden tvivl henviser dette vers til de ti bud. Det græske ord "telos," der er oversat med "ophør" i dette vers betyder ifølge Strong's Concordance "hensigt, formål, forventet resultat." I Rom. 10, 4 siger Paulus, at hensigten med loven er at føre os til Kristus. Sammenlign med Gal. 3, 24 for at se en anden måde at udtrykke denne ide. Ordet "telos" er f.eks. brugt i Matt. 26, 58, hvor det er oversat med "hvad det ville ende med" – Peter ønskede at se, hvad resultatet af forhøret ville blive.

'Her gælder det'

11. Hvordan identificerer Bibelen den trofaste rest af Guds hellige? Åb. 12, 17; 14, 12.

BEMÆRK: 'Når Johannes beskriver levningens folk, som hører Gud til, siger han: "Her kræves der udholdenhed af de hellige, dem, som holder fast ved Guds bud og troen på Jesus." (Åb. 14, 12). Dette er loven og evangeliet. Verden og kirkerne er forenet i harmoni, når det gælder om at overtræde Guds lov, nedrive hans mindesmærker og i at ophøje en sabbat, som bærer syndens menneskes stempel.

Men sabbatten for Herren din Gud vil være tegnet, som viser forskellen mellem de lydige og de ulydige. Jeg så nogle, som rakte deres hænder ud for at fjerne banneret og fordunkle dets betydning. Når folk godtager og ophøjer en falsk sabbat og vender mennesker bort fra lydighed og loyalitet mod Gud, vil de nå det punkt, som folk på Kristi tid nåede. Skal nogle da vælge at skjule hans banner og blive ligegyldige i deres helligelse? Skal det folk, som Gud har æret, velsignet og givet fremgang, nægte at bære vidnesbyrdet om Guds mindesmærke netop på den tid, hvor et sådant vidnesbyrd er nødvendigt? Bør Guds bud ikke blive holdt højere i ære, når mennesker bringer foragt over Guds lov?' *På fast grunn,* bog 2, s. 386.

'Scenen i forhørssalen i Jerusalem er et symbol på, hvad der vil finde sted ved de afsluttende scener af denne jords historie. Verden vil tage imod Kristus, Sandheden, eller de vil tage imod Satan, den første store oprører, en røver, en frafalden, en morder. De vil enten forkaste nådens budskab angående Guds bud og Jesu tro, eller de vil tage imod sandheden, som den er i Jesus. Hvis de tager imod Satan og hans falskheder, identificerer de sig med den største løgner og med alle, som er illoyale, og de vender sig bort fra ingen mindre end den evige Guds Søn.' *Review & Herald,* 30. januar 1900.

12. Hvor mange af Guds bud kræver Gud, at mennesker skal holde? Jak. 2, 10-11. Sammenlign med 5 Mos. 27, 26 og Matt. 5, 19.

BEMÆRK: 'Kristi ord er både udtrykkelige og detaljerede. "Den" prædikant eller lægmand, forstandig eller uvidende, "der bryder et af de mindste blandt disse bud" med vilje eller formasteligt, som Adam og Eva gjorde, er indbefattet i fordømmelsen. At bryde et af budene gør mennesket til en lovbryder. "Den, der holder hele loven, men blot på ét punkt snubler, er blevet skyldig i alle." Ingen undskyldning kan hjælpe den, som strengt adlyder ni af Guds lovs forskrifter, men vover at bryde ét, fordi det er til hans gavn eller er mest belejligt at gøre det. Gud kræver ubetinget lydighed mod alle hans krav.' *Bible Echo,* 16. april 1894.

'Salige er de'

13. Hvordan bliver vi vist, at selv de, der ikke kender de ti bud, kan leve i harmoni med budenes principper? Rom. 2, 14-15.

BEMÆRK: 'For alle oprigtige i hedningelandene – alle de, der er ærlige i Himmelens øjne – "oprinder lys i mørke." Sal. 112, 4. Gud har sagt: "Jeg fører blinde ad ukendt vej, leder dem ad ukendte stier, gør mørket foran dem til lys og bakkelandet til slette. Det er de ting, jeg gør, og dem går jeg ikke fra." Es. 42, 16.' *Profeter & Konger,* s. 183.

Lektie 13: 19. – 25. december

14. Hvem vil få adgang til Guds stad? Åb. 22, 14.

BEMÆRK: 'Når Guds stemme opvækker den døde, vil han stå op af graven med det samme begær og de samme lidenskaber, med de samme sympatier og antipatier, som han nærede, da han levede. Gud udøver ikke et mirakel for at omskabe et menneske, der ikke ønskede at lade sig forvandle, den gang han havde enhver anledning dertil. Han fandt ingen glæde i samfund med Gud, mens han levede, og heller ikke i at udføre en gerning for ham. Hans karakter er ikke i harmoni med Gud, og han ville ikke være lykkelig i den himmelske familie. Der er i vore dage en klasse mennesker i verden, der er selvretfærdige. De er ikke frådsere, de er ikke drankere, de er ikke fritænkere, men de ønsker at leve for sig selv og ikke for Gud. De tænker ikke på ham, og derfor regnes de blandt de vantro. Hvis det var muligt for dem at komme ind igennem portene i Guds stad, ville de ikke have ret til at spise af livets træ, for da Guds bud med alle deres krav blev forelagt dem, sagde de nej. De har ikke tjent Gud her på jorden, derfor ville de heller ikke tjene ham i himlen. De kunne ikke leve i hans nærværelse, og de ville føle, at ethvert andet sted ville være bedre end himmelen. At lære af Kristus betyder at tage imod hans nåde, at få hans sindelag. Men de, der ikke sætter pris på og benytter de gyldne anledninger og den guddommelige påvirkning, som gives dem her på jorden, vil ikke være skikkede til at tage del i den sande tilbedelse i himmelen. Deres sind og hjerte er ikke blevet dannet efter det guddommelige billede. Med deres ligegyldighed har de dannet en kløft, som de ikke kan komme over. Mellem dem og de retfærdige er der lagt en dyb afgrund.' *Lys over hverdagen,* del 2, s. 67-68.